

# ЕД МАКБЕЙН ИЗБОРЪТ НА УБИЕЦА

Част 5 от „87-ми участък“

Превод от английски: Венелин Мечков, 1993

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*Посвещава се на Лори и Бил*

*Градът, описан на тези страници, е въображаем.*

*Хората и местата са измислени.*

*Единствено описанието на начина, по който действа  
полицията, съответства на действителността.*

## ПЪРВА ГЛАВА

Магазинът за спиртни напитки вонеше.

Целият под бе покрит с парчета стъкло, като накъсаните акорди на джазов оркестър. Малки и големи, дълги и къси, плоски и закръглени според това дали бяха от дъното или от шийките на бутилките. Всичко това проблясваше и хрущеше под краката и хората бяха принудени да газят до глезените в плитко езерце от натрошени стъкла. Нечия ръка бе помела рафтовете на магазина в разрушителен бяс. Осемдоларово шотландско уиски и евтино вино от по двацет и пет цента бутилката бяха разсипани демократично по пода в пълна разруха. Вонята удряше рязко в носа още от вратата. Алкохолната смес върху дървения под бе образувала тук-таме ароматични локви, оградени от язовирни стени и диги от натрошени стъкла.

Момичето лежеше сред стъклата и течността. Лежеше по лице, с полуотворена уста. Беше червенокосо и очите му изглеждаха твърде големи за лицето, защото смъртта ги бе изцъклила. Момичето бе получило четири куршума в гърдите и кръвта му все още изтичаше и се смесваше с разлетия алкохол. Косата му беше дълга, а сега мокра и разпиляна, защото бузата му опираше в дървения под, а косата, дрехите и цялото тяло бяха напоени с алкохол.

В помещението беше трудно да се разговаря. Сред присъстващите ченгета нямаше нито едно, което да не обича от време на време да обърне по чаша. Спиртните изпарения обаче бяха твърде силни и макар вратата на магазина да бе широко разтворена и през нея да проникваше лекият юнски ветреца, те направо събаряха човек. Удряха в носа, гърлото и белите дробове и вдишването им предизвикваше за кратко време леко главозамайване.

Детектив<sup>[1]</sup> Стив Карела с облекчение излезе на улицата. Обичаше уиски и от време на време можеше да изпие по чашка от най-хубавото. Не можеше обаче да понася пияници да му дишат в лицето, а магазинът смърдеше като конгрес на пияници, които се опитват едновременно да разкажат един и същи тъп виц.

Тъпият виц в случая бе червенокосата, лежаща на пода. Щеше да е тъп виц по всяко време на годината, но особено дразнеше сега, през юни, когато светът се събуждаше за нов живот. Юни, месецът на сватбите, бракосъчетаващ пролетната свежест с горещината на лятото. На Карела му бе приятно да живее и бе достатъчно великодушен, за да иска да споделя това чувство с всички наоколо. Принуден от професията си да се сблъсква с реалностите на внезапната смърт, той все пак не бе усвоил още уменията да си нахлузи маската на равнодушието, станала привична за неговите колеги. На Карела му бе приятно да мисли, че на човешките същества е присъщо достойнство. Те повръщаха, пиеха, оригнаха се, караха се, псуваха... но стояха изправени.

Някъде от дълбините на паметта му, навярно от някоя отдавна забравена университетска лекция по антропология, в съзнанието му изплува едно изречение: „Човекът изпъква над другите живи същества, защото единствен сред тях е изправен.“ От това обобщение следваха множество изводи, повечето от които Карела бе предпочел да забрави. Бе запазил в паметта си само един: човекът е изправен. А смъртта поваля човека. Смъртта отнема достойнството на човека. Един мъртвец не го е еня дали косата му е сресана. Едно мъртво момиче не се тревожи от това, че му се вижда комбинезонът. Позите на смъртта опростяват човешкото същество и го свеждат до безформена купчина отпадъци. Като гледаше това, което някога е било жена — жена, която се е усмихвала красиво, целувала е възлюбения си, оправяла е чорапите си и е червяла устни с върховна женска старателност, — като гледаше това, което доскоро е било изпълнено с топлота и живот, Карела усещаше как го обгръща тъга, обземаше го чувство за нещо трагично, което не можеше точно да определи.

Затова беше доволен, че е на улицата.

На тротоара полицейското управление провеждаше заседание. Това бе коктейл за блюстителите на реда. Не се раздаваха напитки и събралите се мъже не обсъждаха достойнствата на романите, написани от една дванайсетгодишна францужойка, но сред тези мъже цареше другарски дух и лекота на общуването, която се постига между хора, споделящи една и съща професия.

Двамата от отдела за убийства на северния район се казваха Моногън и Монро. Бяха грамадни мъжаги, облечени със спортни сака

и сиви панталони.

— Нас с такива случаи обикновено не ни занимават-каза Моногън на Карела.

— Не е прието — добави Монро.

— Шефът ни пази за сериозни неща — продължи Моногън.

— По-сериозни няма накъде — допълни Монро.

— Не ни губят времето с престъпления от любов.

— Любов, омраза и други дивотии — доизясни Монро.

— Само предумишлени убийства — каза Моногън.

— Дето са ги изпекли предварително — разгъна мисълта му Монро.

— Ние сме неговите баш юнаци — скромно каза Моногън.

— За нула време всичко ни е ясно — рече Монро.

— Осемдесет и седми полицейски участък се чувства поласкан от вашето присъствие — каза Карела с усмивка на уста. Беше висок мъж със син костюм и бяла кърпа в джобчето на сакото. Бяла бе и ризата му, съчетана със синьо-златиста вратовръзка. Водеше разговора с ченгетата от отдела за убийства, застанал в самоуверена разхлабена поза на спортист, на човек, умееш, да контролира стройното си, гъвкаво, мускулесто тяло. Очите му бяха кафяви и имаше изпъкнали скули. Лицето му имаше леко азиатски вид и издаваше, че той вътрешно се забавлява от разговора с Моногън и Монро.

— Осемдесет и седми участък има всички основания да бъде поласкан — каза Моногън.

— И трогнат — добави Монро.

— Направо сме в екстаз — рече Карела.

— Всички искат да оберат част от нашата слава — каза Моногън.

— Не ме разбирайте зле — рече Карела. — Работата е там, че наистина се чувстваме поласкани от това, че отделът за убийства ни е изпратил най-добрите си хора.

— Прави си майтап с нас — каза Моногън.

— Плакне ни — добави Монро.

— Мисли си, че осемдесет и седми участък може да се оправи и без нас.

— Мисли си, че няма нужда от нас.

— Че на кого сме притрябвали?

— Колкото му е притрябвала на човек дупка в главата.

— Той ни казва да изчезваме.

— Казва ни учтиво да вървим на майната си.

— Кажу ми да върви по дяволите — рече Моногън.

Карела се усмихна, но сетне лицето му изведнъж стана сериозно.

Погледна към магазина.

— Какво ще кажете? — попита.

Моногън и Монро проследиха едновременно погледа му. В магазина полицейският фотограф правеше снимки в едър план на тялото, лежащо върху мокрите от алкохола парчета стъкло, и светкавицата му присвяткуваше.

— Струва ми се — замислено изрече Моногън, — че това е работа на някой откачен.

---

[1] Ранг цивилни полицаи в САЩ, които се занимават с разследване на престъпления. -Б. пр. ↑

## ВТОРА ГЛАВА

Майер Майер беше сигурен, че ще изтърве празненството по случай пълнолетието на племенника си.

Естествено, нямаше да се оплаква. Беше уредил с лейтенанта да не бъде на смяна този ден, но лейтенантът не можеше да знае, че предния ден ще се извърши убийство. Разбира се, ченгетата от 87-и участък можеха да очакват убийство всеки божи ден. Трябва просто така да си програмираш празниците, че да не съвпадат с убийствата.

Не че на Майер Майер чак толкова му пукаше. Въпросният племенник беше едно проклето чудовище на име Ъруин, наричано гальовно в семейството „Ъруин Разбойника“. Но детето, така или иначе, се падаше син на сестрата на жена му и това го правеше негов племенник — тоест се предполагаше, че трябва да изпитва някаква привързаност към милото отроче. Пък и жена му нямаше да му прости евентуалното отсъствие. Сетне щеше цяла седмица да му мели на главата какво незабравимо семейно тържество е пропуснала по негова вина. Междувременно щеше да го храни с консерви, а стените на семейната му спалня нямаше да отразяват ритъма на скърцащи пружини. Такива ми ти работи.

Човекът, седнал срещу Майер Майер в приемната на 87-и участък, не знаеше, че Майер щеше да пропусне тържеството на Ъруин Разбойника, а и да знаеше, хич нямаше да го е еня. В магазина на човека бе извършено убийство и в главата му се въртеше една-едничка мисъл.

— Стока за четири хиляди долара на вятъра! — крещеше. — Кой ще я плаща? Аз ли? Аз ли ще я плащам от джоба си?

— Може би очаквате полицейското управление да ви изпрати чек, господин Фелпс? — попита Майер. Зададе въпроса спокойно и с невинен поглед. Майер Майер беше много търпелив човек. Баща му, човек с чувство за хумор, бе решил, че ще е много забавно да даде на сина си собствено име, което да е в хармония с фамилното. В резултат на света се появи шедьовърът Майер Майер, за свое нещастие

ортодоксален евреин, живеещ в един преимуществено нееврейски квартал. Когато на децата от квартала им трябваше повод да го напердашат, веднага се сещаха за повтарящото се име. С годините Майер Майер успя да развие една почти свръхестествена търпеливост-търпеливостта на човек, станал жертва на прищевките на съдбата и на оригиналното чувство за хумор на баща си. Търпеливостта почти не беше оставила физически белези по него, ако не се брои пълното му оплешивяване още преди да навърши трийсет години. Сега беше вече на трийсет и седем, пропускаше едно семейно празненство и изчакваше търпеливо господин Фелпс да отговори на въпроса му.

— Добре де, кой трябва да плаща? — искаше да узнае Фелпс. — Аз ли? Нали аз плащам заплатите на полицаите в този град? И с какво ми се отблагодаряват? Защишава ли ме някой? Може ли стока за четири хи...

— Едно момиче беше убито — търпеливо напомни Майер.

— Да де, знам — каза Фелпс. — Известно ли ви е колко клиентела си създадох за този магазин? Нито е на главната улица, нито е на осветено място. Хората идват да пазаруват заради името, което изградих, не за друго. В този квартал бъка от мага...

— Снощи в колко часа затворихте магазина, господин Фелпс? — попита Майер.

— Има ли значение? Видяхте ли на какво е заприличал? Видяхте ли колко бутилки са останали? Цялата ми стока отиде зян. Къде беше дежурното ченге? Може ли човек да изпотроши всички тези бутилки, без някой да го усети?

— Че и да стреля четири пъти. Този, който е изпотрошил бутилките, е произвел и четири изстрела, господин Фелпс.

— Знам, знам. В квартала няма много жилищни сгради, няма кой да чуе. Ама ченгетата не са ли длъжни да чуват? Къде е било патрулиращото ченге? В някой бар, да си пие и да си гледа кефа!

— В това време дежурният полицай се е отзовавал на друго повикване.

— Кое е по-важно, друго шибано повикване или стоката ми?

— Вашата стока е много важна, господин Фелпс — каза Майер. — Без вашата стока хората от този квартал може да пресъхнат от жажда и да умрат. Полицейското управление никога не е подценявало важността на вашата стока. Работата е там, че в същото време на около



дванайсет преки от магазина ви някакъв човек е станал жертва на въоръжен обир, а никое ченге не е в състояние да бъде на две места едновременно.

— Ами ако в това време и моят магазин беше станал жертва на въоръжен обир? Тогава какво щяхте да направите, а?

— Никой не е обирал вашия магазин. Доколкото разбрах, парите в касата са останали недокоснати.

— Слава Богу, че се сетих да оставя на Ани само петдесетина долара, колкото да връща ресто.

— Ани отдавна ли работеше при вас?

— Около година.

— Бихте ли...

— Майчице, отиде ми стоката! Как ще я възстановявам, аз си знам!

— А какво ще кажете за Ани? — попита Майер и усети как търпението му рязко изтъня.

— За Ани?

— Да, за убитото момиче. За момичето с хубавото лице и надупчено тяло, останало да лежи върху проклетите остатъци от вашата стока.

— Ах, да. Ани.

— Можем ли да поговорим няколко минути за нея? Нали това няма да ви затрудни, господин Фелпс?

— Няма, разбира се. Разбира се.

— Ани Бун. Под това име ли я познавахте?

— Да.

— И е работила при вас около година, правилно ли съм разбрал?

— Да, близо година.

— Беше ли омъжена?

— Да.

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Тук пише разведена.

— Ами значи е била разведена.

— И с едно дете. Майка ѝ е гледала детето, докато е била на работа.

— Точно така. Момченце, ако не се лъжа.

— Не — каза Майер. — Момиченце.  
— Така ли? Щом казвате.  
— Ани е била на трийсет и две години, нали, господин Фелпс?  
— Да. На трийсет и две или три.  
— Вие женен ли сте, господин Фелпс?  
— Аз ли?  
— Да.  
— Мислех, че говорим за Ани.  
— Досега говорехме за Ани. Сега говорим за вас.  
— Да, женен съм.  
— От колко време?  
— От четиринайсет години.  
— Деца имате ли?  
— Не. Нямам.  
— На колко сте години, господин Фелпс?  
— На четирийсет и една.  
— Разбирате ли се?  
— Какво?  
— Разбирате ли се с жена си?  
— Какво!!!  
— Попитах дали се разбирате с жена си — повтори Майер търпеливо.  
— Естествено, че се разбирам! Що за тъп въпрос?  
— Не се вълнувайте, господин Фелпс. Много мъже не се разбират с жените си.  
— Аз пък се разбирам. И не виждам как този разпит ще ви доведе до човека, който разби магазина ми.  
— Ние се интересуваме най-вече от човека, който е извършил убийството, господин Фелпс.  
— В такъв случай излиза, че трябва да се радвам, че Ани е убита. Иначе на полицията сигурно щеше да ѝ е драго да мине моите загуби в графата за неразкрити престъпления.  
— Струва ми се, че малко опростявате нещата, господин Фелпс — рече Майер и неочаквано погледна събеседника си в очите. — Притежавате ли револвер?  
— Какво?  
— Револвер. Пистолет. Пищов.

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Разбира се, че съм сигурен.

— Нали знаете, че можем да проверим?

— Разбира се, че знам, че мо... — Фелпс изведнъж млъкна и на лицето му се появиха признаци на просветление. Огледа внимателно Майер и веждите му гневно се присвиха. — Какво искате да кажете?

— Моля? — попита Майер.

— Да не съм заподозрян? Да не искате да кажете, че съм заподозрян?

Майер тъжно кимна.

— Да, господин Фелпс, боя се, че да.

Човекът в кабинета на лейтенант Бърнс бе висок метър и осемдесет и пет и тежеше осемдесет и пет килограма. Имаше сини очи, четвъртита челюст и волева брадичка. Косата му беше ярко рижа с изключение на един кичур над лявото слепоочие, където преди време го бяха наранили с нож, а след зарастването на раната космите там по неизвестна причина бяха изменили пигментацията си и станали бели. Имаше прав нос и красива уста с широка долна устна. На лицето му бе изписано и някакво високомерие, сякаш се отнасяше неодобрително към лейтенанта или към Карела, застанал до бюрото на лейтенанта, или пък към самата обстановка в кабинета.

— Стив — каза Бърнс — това е... ъ... — Бърнс потърси помощ в листа хартия в дясната си ръка. — Това е... ъ... Котън<sup>[1]</sup> Хоуз. — След това огледа червенокосия с любопитство. — Правилно ли го прочетох? Котън Хоуз?

— Да, сър. Котън.

Бърнс се изкашля.

— Да, Котън Хоуз — повтори, погледна крадешком Карела и замълча за малко, сякаш му трябваше време, за да може това име да проникне в пластове на съзнанието му. — Котън Хоуз е детектив втора степен — продължи най-сетне — и отсега нататък ще работи при нас. Идва от трийсети участък.

Карела кимна с разбиране.

— А това е Стив Карела — представи го Бърнс.

Карела подаде ръка.

— Приятно ми е.

— Карела — повтори Хоуз и силно стисна ръката му. Ръцете на Хоуз бяха големи и опакото им бе покрито с червени косъмчета. Карела отбеляза за себе си, че за разлика от други великани Хоуз не се опита да му строши кокалите при ръкостискането. Неговата хватка бе просто стегната и кратка.

— Може би ще е добре Стив да те въведе в играта — каза Бърнс.

— Не ви разбрах — каза Хоуз.

— Ъ?

— Не ви разбрах, сър.

— Да ти покаже участъка — поясни Бърнс. — Хората, самия участък, а може би и улиците на района. Няма да ти навреди да го опознаеш.

— Няма, сър.

— А междувременно, Котън — Бърнс замълча за малко, — как се обръщат към теб хората? Котън?

— Да, сър, Котън.

— Много добре. Та междувременно... Хоуз, радваме се, че идваш на работа при нас. След трийсети участък осемдесет и седми няма да ти се види розова градина, ама и не е чак толкова загубено място.

— Доста си е загубено — каза Карела.

— Е, че е загубено, загубено е, но ще свикнеш. Или то ще свикне с тебе. Трудно е да кажеш кой с кого ще свикне по-напред.

— Уверявам ви, че ще се стремя бързо да навляза в работата, сър — каза Хоуз.

— А, не ще и дума, не ще и дума — каза Бърнс и отново помълча. — Добре, ако нямаш нищо друго... — Отново млъкна. Чувстваше се изключително неловко в присъствието на Хоуз, а не знаеше защо. — Я вземи да го разведеш, Стив — заключи най-сетне.

— Да, сър — каза Карела и поведе Хоуз към стаята на детективите. — Предполагам, че декорът е горе-долу един и същ навсякъде — каза той, когато влязоха в стаята.

— Горе-долу — потвърди Хоуз.

— Котън — каза Карела — е доста необичайно име.

— Баща ми бе голям почитател на пуританския проповедник.

— На кого?

— На Котън Матър<sup>[2]</sup>. Смяташе го за един от най-великите първи заселници. Могло е да бъде и по-лошо.

— Как така?

— Можеше да ме кръсти Инкрийз<sup>[3]</sup>.

— Да — съгласи се Карела и се усмихна. — Е, това е детективската стая. Бюра, прозорци. А на оная дъска слагаме снимките на търсените престъпници и всякакви бюлетини, с които не знаем какво да правим. Ей там вдясно са шкафовете с картотеките. Всичко както му е редът. Картотека на дежурните клиенти, на издирваните, арестуваните, откраднатите вещи. Сигурно и в твоя участък е било така.

— Същото беше — потвърди Хоуз.

— Имаме си отделна картотека за откраднатите велосипеди — каза Карела. — Може би не сте имали такава.

— Нямахме.

— Върши работа. Този квартал е пълен с дечурлига. Единственото свободно бюро е ей там, до прозореца. Използваме като склад за непотребни вещи. Вътре няма да намериш само тъща си.

— Не съм женен — каза Хоуз.

— Така ли? Е, добре, ще го разтребим, за да го използваш. А ако решиш да се ожениш... — Карела се усмихна, но Хоуз не отвърна на усмивката му. — Ами тогава... — каза Карела и млъкна замислен. Погледът му се спря на Майер Майер и той побърза да викне: — Майер!

Майер вдигна глава от пишещата машина. Карела поведе Хоуз към бюрото му.

— Майер, запознай се с Котън Хоуз. Току-що дойде на работа при нас. Котън, това е Майер Майер.

Майер подаде ръка и започна да се запознава.

— Много ми е... Как ви беше името?

— Котън Хоуз — каза Хоуз.

— А, приятно ми е — ръкува се той с Хоуз.

— Майер е единственият човек в света с две първи имена — каза Карела. — Или с две фамилни имена, в зависимост от гледната точка.

— С изключение на Хари Джеймс — рече Хоуз.

— На кого? Хари?... Ах, да, Хари Джеймс. Вярно, че и той е с две първи имена. — Карела се изкашля. — Над какво се трудиш,

Хари... искам да кажа, Майер?

— Трудя се над убийството в магазина за спиртни напитки — поясни Майер. — Току-що разпитах собственика. Ще взема заради него да изпусна семейното празненство.

— Как така?

— Ще ми отнеме доста време написването на този рапорт, — Майер погледна часовника си.

— Е, не би трябвало да ти отнема чак толкова време — отвърна Карела.

— Не ме притеснявай — каза Майер. — А и откъде знаеш дали не искам да се размина с това проклето тържество?

— Е, с Котън тепърва ще има да се срещате — каза Карела. — Знам, че ще му помогнеш да се чувства като у дома си.

— Разбира се — каза Майер равнодушно и продължи да пише рапорта.

— Зад парапета е коридорът, който води към гардеробите... вдясно е канцеларията... ей това са тоалетните... Служил ли си в армията?

— Във флотата — отвърна Хоуз.

— О! Там учихте ли джудо?

— Малко.

— В участъка имаме един факир на джудото. Казва се Хал Уилис. Ще намерите общи теми за разговор.

— Нима? — каза Хоуз.

— Само избягвай да се ръкуваш с него — шеговито додаде Карела. — За три секунди ще те просне по гръб.

— Нима? — попита сухо Хоуз.

— Ами той... — Карела отново се изкашля. — Стаята за разпити е в дъното на коридора, ако прецениш, че е по-добре да разпиташ някого насаме. Ние обаче обикновено ги разпитваме в детективската стая. Нашият шеф не обича грубостите.

— Не съм видял да се отнасят зле с някого в трийсети участък, докато работех там — каза Хоуз.

— Там обаче кварталът е доста сносен, ако не се лъжа.

— И ние имаме престъпления за разследване — отвърна Хоуз.

— Естествено, не съм и помислил... — Карела не довърши изречението. — Съблекалнята значи е в дъното на коридора. А по тези

стълби се слиза до приемната долу и „Уолдорф Астория“<sup>[4]</sup>.

— Кое?

— Арестантските килии.

— А, разбрах.

— Дай да слезем. Ще те запозная с дежурния сержант. А после, ако искаш, ще пообиколим квартала.

— Както кажеш — отвърна Хоуз.

— За мен ще бъде голямо удоволствие — каза Карела и за пръв път си позволи сарказъм. Хоуз предпочете да не обърне внимание на неговата язвителност. Двамата мълчаливо заслизаха по стълбите.

---

[1] Котън (cotton) значи памук (англ.). — Б пр. ↑

[2] Котън Матър (1663—1727) — американски пуритански теолог, смятан за епитом на пуританския дух на Нова Англия. Известен със своята суетност, високомерие, лицемерие и фанатизъм. — Б. пр. ↑

[3] Инкрийз Матър (1639–1723) — американски пуритански теолог, баща на Котън Матър, взел дейно участие в преследването на така наречените „Салемски вещици“. Инкрийз (increase) буквално значи увеличение. — Б. пр. ↑

[4] Един от най-скъпите хотели в Ню Йорк. — Б. пр. ↑

## ТРЕТА ГЛАВА

Жената в малката всекидневна бе на петдесет и четири години и навярно някога бе имала коса, червена като на дъщеря ѝ. Сега беше на сиви кичури, но не създаваше впечатлението на червена коса, побеляваща от годините, а по-скоро приличаше на бяла коса, напръскана с ръжда.

Лицето на жената беше набраздено от сълзи. Те вече бяха размазали туша около очите ѝ, който се стичаше по лицето, и бяха започнали да унищожават напластения фон дю тен. Жената по начало не беше красива, а сега на всичкото отгоре скръбта бе пронизала като с кама очите ѝ и рушеше безмилостно маската на хубостта, която си бе надянала за пред света, маска, която съобщението за смъртта разкъсваше парче по парче.

Детективът Бърт Клинг седеше срещу нея и я наблюдаваше. Не обичаше да разпитва жени, още по-малко плачещи жени. При убийства и самоубийства жените винаги плачеха. Чувстваше се неловко в присъствието на плачеща жена. Отскоро беше детектив, при това съвсем млад детектив, и още не бе усвоил нито уменията да съчувства, нито лекотата при общуването, които притежаваше един опитен детектив като Карела. Сълзите на жената размиваха нещо повече от старателно гримирано-то ѝ лице. Размиваха и външната самоувереност на Бърт Клинг, който сега седеше като провинил се ученик, неспособен да промълви и дума.

Холът бе обзаведен уютно и с вкус. Мебелите не бяха скъпи, но имаха изчистени модерни линии, без тромавостта и тежестта, които убиват пространството и карат малките апартаменти да изглеждат претрупани. Бяха тапицирани в жизнерадостни светли цветове, рязко контрастиращи с жената, седнала на дивана и попиваща с кърпичка очите и лицето си, цялото на кафяви бразди. На стената над канапето висеше огромна цветна снимка на жизнелюбиво червенокосо момиче, фотографирано на фона на поле с изкласила пшеница. Главата му бе отметната назад и яркочрилата коса струеше върху раменете. Лицето му



излъчваше такава неподправена радост от живота, че Клинг се сети за лицето, което бе видял върху дървения под на магазина. Замисли се мимолетно за живота и смъртта, за радостта и скръбта.

— Това е Ани — каза жената, проследила погледа му.

— Да — отвърна Клинг.

— Тази снимка е правена преди седем години. По време на медения ѝ месец. Тогава отидоха във фермата на баща му в Индиана. Прекараха там един месец. Беше толкова щастлива.

— Тед Бун — каза Клинг. — Нали така се казваше мъжът ѝ?

— Да, Теодор. Аз винаги го наричах Теодор. Беше добро момче. Фотограф. Той направи тази снимка. Увеличи я от съвсем малък формат. Много е талантлив.

— Имате ли представа защо се разведоха?

— Да.

— Защо?

— Той надрасна дъщеря ми. — Жената не вложи чувства в тези думи, изрече ги просто като констатация.

— Какво имате предвид, госпожо Травейл?

— Той просто надрасна дъщеря ми. Ани не беше много умна. Тя ми е... тя ми беше дъщеря, но не беше много умна. Винаги забавна, пълна с живот, сигурно познавате такива момичета. Винаги се смееше и танкуваше... и въобще беше весела. Теодор я хареса. Много момчета я харесваха. След време обаче — тук госпожа Травейл замълча и макар че на лицето ѝ продължаваше да е изписана скръб, сега тя не мислеше за смъртта. Опитваше да изрази с думи неща, които навярно не бе споделяла с никого, неща, които една майка не говори дори на дъщеря си. Сега обаче странницата Смърт се бе намесила и вече нямаше тайни, нямаше чувства за укриване, нито опасност да се уязви нечие самолюбие — Теодор израсна. Не само с фотографията, за нея бях сигурна, че ще постигне голям успех, но и тук — докосна тя слепоочието си. — Искаше нещо повече. Беше жаден да научи повече, да трупа опит, да получава нови стимули. Ани не можеше да му ги даде. Затова той поиска развод.

— Ани даде ли му го?

— Да, макар че никак не ѝ беше приятно. Вече им се беше родила Моника, дъщеричката им, моята внучка. Всяка жена изпитва страх от развода, господин Клинг. Една жена, която е била омъжена

пет години, живяла е с един мъж, станала е съпруга и майка, изпитва страх от развода. Тя вече не знае... как се играе играта. Играта на неженените. Не е лесно да осъзнаеш, че трябва отново да започваш. — Госпожа Травейл въздъхна. — Тя обаче не се възпротиви. Не можеш да задържиш орел, ако самият ти си врабец, господин Клинг. Просто не можеш.

— Без лоши чувства ли се разделиха?

— Има ли разведена двойка, която да се разделя без лоши чувства?

— Ами...

— Знаем, знаем, държаха се като цивилизовани съвременни хора. Останаха приятели и след развода. Пък и, разбира се, той идваше при Моника. Не е лесно обаче, господин Клинг, за двама души, които са се познавали най-интимно, познавали са своите взаимни желания, мисли и мечти, изведнъж да се разделят и да се държат помежду-си като чужди. Не можеш в такъв случай да не изпитваш неприязън към човека, който те познава прекалено добре. Помолил си го повече да не споделя живота ти, но ти е неприятно, че някога го е споделял.

— Сигурно сте права. Значи не е имало открито скъсване на отношенията? Имам предвид когато е идвал на гости. Не се ли караха за нещо?

— Теодор не е убиец — заяви госпожа Травейл безпрекословно.

— Не трябва да пренебрегваме нито една възможност, госпожо Травейл.

— Знаем. Дъщеря ми бе убита, господин Клинг. Тя не беше много умно момиче, но не трябва да мислите, че не съм я обичала силно. Много я обичах. И аз дори държа полицията да не пренебрегне нито една възможност. Теодор обаче не е убиец. Той е творец. А творците не рушат.

— Разбирам ви — въздъхна Клинг. Знаеше много добре, че ще разпитат Бун независимо дали беше творец, разрушител или и двете. Но вече знаеше, че методите на полицейското разследване се разясняват само в границите на определени рамки, и то ако човек е настроен великодушно. Беше открил, че най-добрият начин да разясниш тези методи е като не разясняваш нищо. Слушай, наблюдавай, помни, приемай съвети. А след това си върши работата както си я вършил и преди.

— Тя кога се разведе?  
— Преди две години.  
— В този град ли?  
— Не. Нямаше изневяра. Теодор си живееше по правилата, докато бракът им бе в сила.  
— Виждам. Дъщеря ви в Рино<sup>[1]</sup> ли отиде?  
— Не. В Лас Вегас<sup>[2]</sup>. Теодор пое разноските.  
— А детето?  
— Моника остана при мен, докато Ани бе на запад.  
— Имате ли други деца, госпожо Травейл? Ани имаше ли брат или сестра?  
— Брат.  
— Къде мога да го открия?  
— Той е мъртъв.  
— О, извинете.  
— Загина във Втората световна война. Беше картечар на самолет на военноморските сили.  
— Извинете.  
— Загина на деветнайсет години. Първо изгубих мъжа си, а сетне единствения си син. Остана ми само Ани. После имах и Теодор. След това Теодор си отиде, а сега... а сега пак останах сама. Имам само детето. Имам това малко момиченце.  
— Разбирам — каза Клинг.  
— Но една жена трябва да има мъже около себе си, господин Клинг. Жените се нуждаят от мъже.  
— Разбирам.  
— Теодор беше добър човек.  
— А дъщеря ви, госпожо Травейл...  
— Да?  
— Тя в последно време срещаше ли се с мъже?  
— Да.  
— С кои?  
— С няколко.  
— Бихте ли ми казали имената им?  
— Разбира се. Срещаше се с един мъж на име Артър Кордис. Виждаха се, кажи-речи, през седмица.  
— Той оттук ли идваше да я взема?

— Да.

— Знаете ли къде живее?

— Някъде в Изола. Не знам адреса му. Той е касиер в банка.

— С кого още се срещаше?

— С Франк Ейбълсн.

— Колко често се срещаше с него?

— Не много редовно. И двамата не значеха нищо сериозно за нея. Бяха й просто... компаньони Предполагам, че бихте ги нарекли компаньони.

— А той къде живее?

— И той живее в Изола.

— Още с кого се срещаше?

— С едно момче на име Джейми.

— Джейми чий?

— Не знам. С него съм разговаряла само по телефона. Никога не е идвал тук.

— Обаче дъщеря ви се е срещала с него?

— Да. Срещали са се някъде. Не знам защо никога не идваше тук.

— Сигурна ли сте?

— Сигурна съм. Много често я търсеше по телефона. И тя ми е говорила за него. Казваше, че е много мило момче.

— А какви бяха приятелките й, госпожо Травейл?

— О, Ани имаше доста приятелки. Искате ли да ги изброя? Няма ли да е по-лесно да ви дам нейното тефтерче с телефонните номера?

— У вас ли е?

— Да.

— Тогава ще го взема, преди да тръгна.

— Ще ви го дам.

— Така — рече Клинг, като преглеждаше бележките си. — Дайте сега да сверим някои неща. Тя е работила в магазина за спиртни напитки около година, правилно ли съм разбрал?

— Да. Непосредствено след развода работеше другаде. След това отида да работи при господин Фелпс.

— Тя разбираше ли се с него?

— Да. Много мил човек.

— Мил в какъв смисъл?

— Като работодател. Държеше се е любезно с нея.

— Да... — каза Клинг, спомняйки си какво му бе разправил Майер за Фелпс. — Какво разбирате под любезно държане?

— Ани говореше винаги с добри чувства за него. Спомням си освен това, че веднъж, когато беше болна и остана вкъщи, господин Фелпс ѝ изпрати цветя.

— Така ли?

— Да. Дузина червени рози.

— Това не ви ли се вижда малко необичайно?

— Жените обичат цветя — заяви госпожа Травейл. — Пък и Ани беше съвестен работник.

— А преди това къде работеше, госпожо Травейл? Преди магазина за спиртни напитки.

— В мебелен магазин. „Хърмън Додсън“.

— Какво точно вършеше там?

— Беше продавачка.

— А защо напусна?

— Не знам. Никога не сме говорили за това. Май заплатата ѝ се виждаше малка.

— А как бе назначена в магазина за спиртни напитки?

— Не знам. Беше чула от някого.

— Разбирам.

— Имате ли представа кой е извършил това, господин Клинг?

— Не. Още не. Сега сме едва в началото на разследването, госпожо Травейл. Понякога търсенето може да отнеме много време. Вярвам, че ме разбирате.

— Разбирам. Наистина разбирам.

— Бихте ли ми дали телефонния бележник?

— Да. Тя го държеше в стаята, върху масата. Ей сега ще го донеса.

Госпожа Травейл попи размазания грим от очите си и излезе от стаята. Клинг остана да я чака. Когато се отвори входната врата, той машинално се извърна към нея и ръката му леко се придвижи към служебния пистолет 38-и калибър, поставен в кобур под мишницата му. Когато видя кой стои до вратата, ръката му се отпусна.

— Здравсти — каза момиченцето.

— Здравсти, Моника — отговори той с усмивка.

Момиченцето бе озадачено. Имаше яркочервена коса, сплетена на плитки. Беше облечено с карирана пола с презрамки и бяла блузка. Крачетата му бяха стройни, зъбите — хубави, и бе отправило към Клинг поглед, изпълнен с ококорена детска непосредственост.

— Откъде знаеш как се казвам?

— Просто така, знам — отвърна Клинг.

— Баба вкъщи ли е?

— Да. Отиде да донесе нещо от стаята на мама.

— Аз не ѝ казвам „мама“ — сподели Моника. — Баба не обича да ѝ казвам така. Казвам ѝ „майко“.

— А на баба си как казваш? „Стара майко“?

— Само когато може да ме чуе — засмя се Моника. — А ти как се казваш?

— Бърт.

— Ти да не си някой от приятелите на майка ми?

— Не.

— А какъв си?

— Ченге съм.

— Наистина ли? — попита Моника с разширени от почуда очи.

— Като ченгетата от „Драгнет“<sup>[3]</sup>?

— По-добър от ченгетата от „Драгнет“ — отвърна скромно Клинг.

— Имаш ли пистолет?

— Имам.

— Може ли да го видя?

— Разбира се.

Клинг извади пистолета от кобура и провери за всеки случай предпазителя. Моника се приближи, но Клинг не го изпусна от ръката си.

— Истински ли е?

— Истински — потвърди Клинг.

— Откъде го имаш?

— Намерих го в кутия с бисквити.

— Не е вярно!

— Е, шегувам се. Ти на колко си години, Моника?

— На пет. Скоро ще стана на шест.

Клинг прибра пистолета в кобура.

— От училище ли се връщаш?

— Да. Ходя само половин ден, защото все още съм в детската градина. Следващия срок ще бъда първо отделение. Тогава ще ходя по цял ден на училище и ще имам книги. Досега не бях срещала ченге.

— И аз досега не бях срещал малко момиченце от детска градина.

— Е, ние не сме нищо особено.

— Всеки е нещо особено, Моника.

— Защо си тук?

— А, минавам ей така, служебно.

— И в „Драгнет“ казват така.

— Правилно казват.

— А какво проверяваш?

— Проверявам петгодишните момиченца, които ходят на детска градина.

— Защо? — запита Моника сериозно. — Някое да не е направило нещо?

Клинг избухна в смях.

— Не, мила. Само се шегувах.

— Тогава защо си тук?

— Нали ти казах, служебно.

Това не беше негова работа. Не беше негова работа да съобщава на петгодишна кукла, че майка ѝ е убита. Беше положил клетва и се мислеше за добро ченге, но такова нещо не се вписваше в задълженията му. Може би Карела беше способен да друсна на коляното си петгодишно червенокосо момиченце и да му обяснява внимателно и търпеливо, че майка му е получила четири изстрела в гърдите, но Клинг все още не можеше. Не сега. Може би след години. Сега обаче не му беше по силите.

— За каква служба говориш? — продължи настойчиво да пита момиченцето и Клинг благодари на съдбата, че госпожа Травейл влезе в стаята.

— Ето го и... А! — Тя видя Моника и погледът ѝ се премести незабавно върху лицето на Клинг. — Да не сте...

— Не съм — каза Клинг.

— Какво да не е направил? — попита Моника.

— Нищо, мила. Запозна ли се с детектив Клинг?

— Името му е Бърт — каза Моника.

— Значи сте се запознали.

— Запознахме се. Той е тука по служба.

— Да — потвърди госпожа Травейл. — Как мина днес училището, мила?

— А, пак същите глупости.

— Моника!

Клинг се опита да скрие усмивката си.

— Защо не се прибереш в стаята си, Моника? — каза госпожа Травейл. — С господин Клинг трябва да довършим един сериозен разговор.

— Ще се прибера — каза Моника. Обърна се към Клинг и го попита: — А къде е Франк Смит<sup>[4]</sup>?

— Изпълнява важни задачи — отвърна Клинг и Моника се засмя.

— Ще ми се обадиш ли, когато свършиш, стара майко? — попита тя учтиво.

— Разбира се, мила.

— Довиждане, господин Клинг, надявам се да я намерите.

— И аз се надявам.

Моника излезе от стаята. Госпожа Травейл я изчака да затвори вратата, преди да проговори.

— Тя да не би да имаше предвид...

— Не, не. Става дума за една шега между нас.

— Допускате ли, че дъщеря ми е могла да бъде убита от жена?

— Възможно е.

— Ето ви тефтерчето. Тук са номерата на всичките й приятелки.

— Тя го подаде на Клинг.

— Благодаря, госпожо Травейл — каза той. — Благодаря ви за помощта.

— Вие ще се срещнете с Теодор, нали? — попита го тя на вратата.

— Да. Ще трябва да разговаряме с него.

— Не го е извършил той — безизразно каза госпожа Травейл. — Довиждане, господин Клинг.

---

[1] Град в щата Невада, където незабавно може да се получи развод. — Б. пр. ↑



[2] Вторият град в щата Невада, където получаването на развод е незабавно. — Б. пр. ↑

[3] Една от първите полицейски телевизионни поредици. — Б. пр. ↑

[4] Един от полицаите в „Драгнет“ — Б. пр. ↑

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ХЪРМЪН ДОДСЪН ИНК.  
Фина мебел

До детектив Бъртърм Клинг  
87-и полицейски участък  
ул. „Парксайд“ № 457  
Изола

Уважаеми детектив Клинг,

В отговор на Вашето вчерашно телефонно запитване възложих на началника на нашата служба „Личен състав“ да издери в архива ни данни за назначаването на работа на Ан Каролин Бун. В изпълнение на това той ми даде пълна информация, която довеждам до Вашето знание.

Госпожица Бун бе назначена в резултат на запознаването и с обява, публикувана в един градски вестник в събота, 13 март 1955 г. Текстът на обявата е следният:

ТЪРСИ СЕ

опитна продавачка в магазин за скъпа мебел.  
Заплата плюс комисионни. Обадете се на тел. 3-7021

Госпожица Бун се отзова на обявата и се яви на събеседване. Както се оказа, никога не бе имала опит в продажбата на мебели и началникът на нашата служба „Личен състав“ се поколебал относно назначението ѝ. Както обаче вероятно знаете, тя скоро преди това се била развела и освен това беше привлекателно и обаятелно момиче. Решихме, че можем да оползотворим тези ѝ

качества в нашата секция за модерни мебели, и я назначихме за пробен срок от шест месеца. Началната ѝ заплата беше 45.00 долара седмично плюс комисионните, като се договорихме, че след изтичането на шестмесечния период, ако покаже задоволителна работа и получи постоянно назначение, заплатата ѝ ще бъде увеличена с 5.00 долара седмично.

Впоследствие се оказа, че нашата преценка за нейните качества е напълно правилна. Госпожица Бун се прояви като добър работник и способна продавачка. Спечели симпатиите на всички сътрудници от шести етаж (модерни мебели, лампиони и пр.) и бе оценена от етажния отговорник като способна и старателна.

Всички изпитахме съжаление, когато миналата година тя ни напусна. Както разбрахме, получила предложение за нова работа с много по-висока заплата и, разбира се, не искахме да възпрепятстваме личното ѝ развитие.

Мога да ви уверя, детектив Клинг, че всички ние от „Хърмън Додсън“ приехме с голяма болка новината за нейната смърт. Госпожица Бун беше добра жена и бе удоволствие да се общува с нея. Работата ѝ при нас съвпадна с голямо изпитание в личния ѝ живот, но тя не допусна личните ѝ неприятности да се отразят по какъвто и да е начин на отношенията ѝ с колегите или с клиентите на нашия магазин.

Пожелавам ви най-големи успехи във вашите усилия да откриете нейния убиец. Ако прецените, че мога да Ви бъда от полза, с готовност ще бъда на Вашите услуги.

С най-добри пожелания

Искрено Ваш  
Ралф Додсън  
ХЪРМЪН ДОДСЪН ИНК.

12 юни 1957 г.

Клинг прочете още веднъж писмото на Ралф Додсън и се зачуди на кого ли бе притрябвало да убие Ан Каро-лин Бун и след това да съсипе из основи магазина за спиртни напитки. Цялата работа изглеждаше лишена от смисъл. Сви рамене, придърпа към себе си телефонния указател на Изола, разтвори го и започна да прелиства буквата „Б“. След малко откри, че на авеню „Хол“ № 495 работи „Теодор Бун, фотограф“. Помоли дежурния сержант да му даде външна линия и набра номера. От другия край незабавно вдигнаха слушалката.

— Тук студио „Теодор Бун“, добър ден — изчурулика жизнерадостно гласче.

— Ако обичате, дайте ми господин Бун — помоли Клинг.

— Кой се обажда, моля?

— Детектив Бърт Клинг от осемдесет и седми полицейски участък.

— О! — каза гласчето.

— Той там ли е?

— Не знам, господине. Почакайте малко. Ей сега ще проверя.

Докато чакаше, Клинг нахвърля мислено рисунка на мъж с брада, после му сложи очила и накрая го облече в спортна риза. Тъкмо реши да затвори телефона и да набере отново номера, когато чу глас в слушалката. Плътен, хубав глас, истински глас.

— Да, моля?

— Господин Бун?

— Да?

— Обажда се детектив Клинг от осемдесет и седми участък.

— Очаквах да позвъните — каза Бун. — Обаждате се във връзка с Ани, нали?

— Да, господине.

— Как мога да ви помогна? — поинтересува се Бун.

— Бих искал да поговоря с вас, господин Бун. Можем ли да се срещнем днес следобед?

— Да, само за момент, да видя какви ангажименти имам. — Настъпи кратка пауза. — В три часа удобно ли ви е?

— Напълно.

— Ще мога да ви вместя. Не искам да изглеждам невъзпитан, господин Клинг, но в три и половина имам сеанс.

— Не се безпокойте — отвърна Клинг. — Ще бъда при вас точно в три.

— Добре. Ще ви очаквам — каза Бун и затвори телефона.

Клинг подържа слушалката още малко в ръка и я върна в гнездото ѝ. Погледна часовника си и отиде при Майер Майер, който продължаваше да трака на машина на съседното бюро.

— Хайде, отруден пролетарий, ставай. Време е за обяд.

— Наистина ли? — каза Майер и погледна стенния часовник. — Дявол да го вземе. Времето си тече, а ние тук се блъскаме с глупости. Пълни глупости.

Все пак се облече и придружи Клинг до закусвалнята в една близка улица. Там яде повече от него, което си беше като подвиг.

Питър Крониг, подобно на Котън Хоуз, беше пришълец. За разлика от Хоуз обаче не беше прехвърлен от друг участък. Някога бе работил като полицейски фотограф, но след това го бяха преместили в полицейската лаборатория да се обучава под ръководството на лейтенант Сам Гросман, който стана негов непосредствен началник и ръководеше може би най-добрата полицейска лаборатория на територията на Съединените щати. Впрочем Крониг бе работил в много тясно сътрудничество с лабораторията още като полицейски фотограф. Всъщност именно големият му интерес към работата в лабораторията бе станал причина за неговото преназначаване. Свестни лабораторни техници трудно се намираха и когато Сам Гросман откриеше такъв, не се помайваше и го грабваше. Много бързо.

И така, Крониг бе грабнат, а сега научаваше, че научното разследване не е само проявяване на негативи и забъркване на химически разтвори. В спретнатата бяла стая, която заемаше по дължина почти целия първи етаж от сградата на централното полицейско управление на главната улица, той разбра, че научното разследване включва съвместна работа с детективи, разследващи убийства. Нямахше нищо против да работи със Стив Карела. Познаваше го още от времето, когато самият той се учеше да снима трупове. С Карела винаги можеше да размени някоя шега и отгоре на това беше добро ченге, което задаваше уместни въпроси и не си придаваше важности. Обаче този Хоуз — Котън Хоуз, божичко, какви имена имат някои хора — вече бе започнал да показва всички признаци на човек, с

чийто темп е трудно да се съобразяваш. Крониг не обичаше интелектуалните състезания. Хоуз имаше ум, остър като парче счупено стъкло и студен като сладоледена торта. Тази именно студенина смущаваше Крониг. Не би искал да се сблъска с Хоуз в някоя тъмна улица, дори ако последният носеше значката си на детектив трета степен.

— Както ви е известно, можем да определим марката на неизвестно огнестрелно оръжие, стига да разполагаме с куршум, изстрелян от него — каза той.

— Именно затова сме тук — отвърна сухо Хоуз.

— Да — рече Крониг. — Разглеждаме браздите, останали по куршума, преценяваме дали резбата е лява или дясна, преброяваме колко са, измерваме ширината и ъгъла на извиване на спиралата. Това правим.

— А какво ще кажете за оръжието, с което е била убита Ан Бун? — попита Хоуз.

— Да, да, и до него ще стигна.

— Кога? — продължи Хоуз. Карела го погледна, но Хоуз не отвърна на погледа му.

— Полосата — продължи Крониг, леко засегнат — е гладката повърхност между спиралните бразди в цевта на оръжието. За полесно повечето пистолети имат четен брой бразди. Например съществуват само осем автоматични пистолета...

— Само осем автоматични пистолета — довърши изречението Хоуз — с по пет полоси. А какво ще кажете за оръжието, с което е било извършено убийството?

— Тъкмо щях да говоря за него. Повечето пистолети калибър дваайсет и пет имат шест полоси. Ако имаме два пистолета с еднакъв брой полоси, можем да ги различим един от друг и по посоката на резбата, по това дали е лява или дясна, нали разбирате?

— Напълно — каза Хоуз.

— Почти не се среща автоматичен пистолет с лява резба — заключи Крониг.

— Има няколко — отвърна Хоуз. — Испанските пистолети калибър дваайсет и пет и трийсет и два имат лява резба.

— Да, точно така. Също и „Баярд“ и „Колт“ калибър дваайсет и пет. И те са с лява резба.

— Защо наблягаш толкова на калибър двайсет и пет? — попита Карела.

— Защото куршумът, който ни дадох за анализ, имаше шест полоси. Лява резба, ъгъл на спиралата шестнайсет инча. Диаметърът, измерен по браздите, е нула цяло двеста петдесет и един инча.

— Говорете по същество — каза Хоуз.

— Добре — въздъхна Крониг. — След това сверихме тези данни с нашите таблици. Свехме броя на браздите, посоката на резбата, ъгъла на спиралата и диаметъра и стигнахме до извод относно марката и калибъра на оръжието, с което е бил изстрелян този куршум.

— А именно?

— Автоматичен „Колт“ калибър двайсет и пет.

— Кажете още нещо, Пит — помоли Карела.

— Няма много за разказване. Знаеш какво представлява двайсет и пети калибър. Малък пистолет. Тежи тринайсет унции и има обща дължина от четири инча и половина. Дължината на цевта е два инча. Шест патрона. Правят ги в два варианта — стоманени и никелирани. Дръжката може да е седефена, от слонова кост или орех. Стрелят жестоко и трепят не по-зле от четирийсет и пети калибър.

— Значи малък пистолет — каза Карела.

— И лек — додаде Хоуз. — Достатъчно лек, за да се носи в джоб на мъжко сако или в дамска чантичка.

— Пит, може ли да се нарече дамско оръжие? — попита Карела.

— Не бих казал, Стив — отвърна Крониг. — Би могло да се използва от жена, но не е задължително. Бих казал, че вероятността е шест срещу половин дюза. При четирийсет и пети калибър картината е коренно различна. Няма да намериш много жени, които да си служат с четирийсет и пети калибър.

— Нито много мъже — добави Карела.

— Да... — рече Крониг и му се усмихна. — Е, все пак стеснихме значително кръга на заподозрените.

На тротоара пред централното управление Карела попита:

— Хоуз, имал ли си преди вземане-даване с лабораторията?

— Много малко — отвърна Хоуз.

— Какво е станало при тези взаимоотношения? Какво му е на Пит?

- Как какво? Нищо му няма.
- Стори ми се, че му имаш зъб.
- Раздразни ме само елементарния му урок по балистика — каза Хоуз.
- Това му е работата.
- Работата му беше да ни каже точно какво оръжие е убило Ан Бун. Процесът, по който е стигнал до своите изводи, не ме интересува. Нашата работа е да заловим убиеца, а не да слушаме хвалебствени слова за лабораторната техника.
- Не е излишно да се знаят тези неща — каза Карела.
- Защо? Да не си решил да ставаш лаборант?
- Не съм. Но ако се научиш да цениш работата на другите, няма да искаш от тях невъзможното.
- Много си великодушен. Аз пък обичам да действам бързо.
- Не винаги убийствата могат да се разкрият бързо. Сега знаем, че е било използвано оръжие калибър дваисет и пет. Не се използва кой знае колко често. Крадците, с които имаме работа, проявяват определено предпочитание към калибър трийсет и два и трийсет и осем. Във вашия участък не беше ли така?
- Горедолу същото.
- Така че вече имаме нещо, за което можем да се заловим, и да направим проверка в картотеката за начина на действие. Вярно, че Пит ни изнесе лекция, но мен това не ме дразни. Дори ми беше приятно.
- Всекиму своето — сухо рече Хоуз.
- Така е. Разследвал ли си много убийства, преди да дойдеш при нас?
- Не много.
- Не много?
- В района на трийсети участък не стават много убийства.
- Така ли?
- Да.
- Колко убийства ставаха?
- Какво целиш с тези въпроси, Карела?
- Просто съм любопитен.
- Разбирам накъде биеш.
- Нима?



— Да. Много добре знаеш що за район обслужва трийсети участък. Богати хора. Грамадни луксозни жилищни сгради с портиери. Най-често срещаните престъпления са обирите на жилища. И уличните грабежи. Самоубийствата и опитите за самоубийство. И малко проституция от висока класа. Убийствата не са много.

— И все пак, колко?

— Добре. Ще пропусна случаите, когато при обир на жилище крадецът се паникьосва и убива. Най-често го залавахме на място. Ще спомена само истинските убийства, които се налагаше да разследваме.

— Разбирам. Колко бяха?

— Шест.

— На седмица?

— Не.

— Тогава? На месец?

— Работих в трийсети участък четири години. За цялото това време имаше шест убийства.

— Какво?

— Да.

— А ти колко от тях си разследвал?

— Нито едно.

— А! — каза Карела и се усмихна.

— Е, доказа ли каквото искаше да докажеш?

— Кое?

— Че си нямам хабер от полицейска работа.

— Нищо не съм се опитвал да доказвам.

— Вярно е, че не съм се занимавал с убийства. Винаги съм смятал, че те са работа на двата отдела за убийства — северния и южния.

— Ако тези отдели се занимаваха с убийствата на осемдесет и седми участък, щяха да се обезлюдят.

— Добре, съгласен съм, не са ми ясни убийствата. Успокои ли се?

— Успокоих се. Какво още не ти е ясно?

— Не ми е ясен осемдесет и седми участък.

— Така е.

— И ти не си ми ясен, не те познавам.

— Аз съм Стивън Луис Карела. Детектив втора степен. Трийсет и четири годишен и ченге от двацет и една годишна възраст. Женен съм за момиче на име Теди, което е глухонямо. Много сме щастливи. Обичам работата си. Участвал съм в разследването на четирийсет и едно убийства и, кажи-речи, на всички видове престъпления, които се извършват в този град. През живота си съм сторил две големи грешки. Скочих върху една ръчна граната в Италия и допуснах миналата Коледа да ме прострелят. И двата пъти оживях и втори път няма да правя същите грешки. Край на изложението.

— Това ли е всичко?

— Да. В кратце.

— Учил си в университет. Познах ли?

— Две години и половина. Не можах да се преборя с Чосър<sup>[1]</sup>.

— И са те освободили от армията заради физическа непригодност, нали?

— Да. Как...

— Щом си станал ченге на двацет и една години и освен това си следвал две години и половина, за военна служба не ти е останало много време. Завършил си гимназия на седемнайсет години, след това си следвал една година, сетне са те мобилизирали, ранили са те и са те уволнили заради раняването, върнал си се в университета и си учил още година и половина, след което си постъпил в полицията.

— Точно го изчисли — каза сащисаният Карела.

— Добре. Сега вече знам кой е детектив Стив Карела.

— Тогава какво ще ми разкажеш за детектив Котън Хоуз?

— Няма много за разказване — отвърна Хоуз.

— Все пак.

— Досадно ми е.

— Както ти стана досадно да слушаш Пит Крониг в лабораторията.

— Донякъде да.

— Ще ти дам един съвет, Хоуз.

— Казвай.

— Не съм най-доброто ченге на света. Просто се опитвам да си върша работата, и толкоз. Но съм разследвал много убийства и знам, че работата ми се улеснява страшно много от Сам Гросман и момчетата от неговата лаборатория. Понякога от работата им няма никаква файда.

Понякога са достатъчни само търчането, информацията на агентите и личните изчисления. Има обаче случаи, в когато лабораторията ти свършва, кажи-речи, цялата работа без арестуването. Затова, когато някое ченге от лабораторията говори, аз го слушам. Слушам го много внимателно.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Казвам ти, че и ти имаш уши. Ще прием ли по едно кафе?

---

[1] Джефри Чосър (1343–1400) — английски поет, смятан за най-голямото литературно явление на своето време. Автор на прочутите „Кантърберийски разкази“. — Б. пр. ↑

## ПЕТА ГЛАВА

Сградата на булевард „Хол“ номер 495 се оказа разкошна, с просторно фоайе и четиринайсет асансьора. Беше разположена в сърцето на издателския сектор на града, а от двете ѝ страни имаше скъпи универсални магазини, с каквито впрочем бе пълна цялата улица.

Клинг имаше чувството, че е умрял и попаднал в рая.

Беше истинско удоволствие за него да се измъкне от района на 87-и участък. Центърът на Изола навяваше приятни полузабравени чувства. Сети се, че е идвал тук в навечерието на коледните празници да пазарува заедно със своята годеница Клер. Сега обаче беше юни и тази Коледа му се струваше не по-малко отдалечена във времето от 1776 година. Все пак беше му приятно да е отново на булевард „Хол“, да вижда наоколо си как мъже с дипломатически куфарчета отиват да вършат своята чистичка работа, как чисти момичета, облечени в скъпи костюми или с поли и блузи, бързат към своите офиси или просто пазаруват. Това беше най-хубавата част на града, тази част, в която наистина усещаш, че се намиращ в гигантска метрополия.

А и времето също беше фантастично. Лятото не бе започнало своята жарка атака, пролетта все още витаеше из въздуха. Меко, разглезващо човека време. В ден като този ти се приискава да събуеш обувките и да походиш бос по влажна трева. Клинг съжали, че е служебно зает. Съжалението му обаче не се разпростря и върху булевард „Хол“.

Влезе в сградата и се запъти право към указателя. Теодор Бун фигурираше като наемател на стая 1804. Първите две цифри отговаряха на номера на етаж. Клинг погледна часовника си. Три без десет. Кимна и се запъти към асансьорите. Беше със сиви панталони и сиво раирано спортно сако. Изобщо нямаше вид на ченге. С русата си коса, едри плещи и широка, напориста крачка приличаше по-скоро на скандинавец, дошъл да учи в Америка банково и инвестиционно дело.

Асансьорите бяха групирани в няколко секции. Отмина онези, които обслужваха от 1 до 12 етаж, и спря пред асансьорите от 14 до 22 етаж. Стори му се забавно, че в сградата на един делови център, разположен в сърцето на съвременен град, някой от суеверие бе пропуснал тринайсетия етаж. Влезе в най-близкия асансьор.

— Осемнайсети етаж, моля.

Операторът натисна някакво копче и попита:

— Как е животът навън?

— Хубав е.

— Никога не излизам. Хванат съм в тази сграда като в капан. От осем сутрин до пет следобед. Пленник съм. Не виждам дневна светлина. Храня се тук, в сградата. Нося си обяд от къщи и го изяждам в една малка стаичка в подземния етаж. Аз съм къртица.

Клинг кимна съчувствено.

— Този град е къртичина — продължи човекът. — Познавам хора, които се движат все под земята. От спирката на метрото минават по подземен коридор до службата си. Аз поне два пъти дневно изминавам две преки от спирката дотук. Ония и на това не се радват. Отиват от спирката до службата, като се движат все под земята, защото така губят по-малко време. Все им е едно дали горе грее слънце, или вали сняг. И обяда си изяждат под земята. Вечер, като им свърши работното време, се прибират пак по същия начин. Никога не виждат града. А аз виждам цели две улични преки. Та как е времето навън?

— Хубаво е — отвърна Клинг.

Вратата се затвори.

— Осемнайсети етаж ли каза?

— Осемнайсети.

— По цял ден пътувам нагоре и надолу. Все нагоре и надолу, а не стигам доникъде. Аз съм вертикална къртица. По-добре да бях станал кондуктор в метрото, щях да съм хоризонтална къртица. Те поне от време на време поемат глътка въздух. Като стигне Калм Пойнт или Ривърхед, влакът излиза на повърхността. А аз по цял ден се движа нагоре и надолу. Та казваш, че времето навън е хубаво?

— Много е хубаво — потвърди Клинг.

— И сутринта беше хубаво, когато идвах на работа. А твоята работа каква е, господине? Трябва ли да излизаш на улицата?

— От време на време.

— И от време на време да е, пак е хубаво. Ще взема и аз да си намеря такава работа. А може и уличен метач да стана. По цял ден ще съм навън.

— През зимата става студено — напомни му Клинг.

— Тъй ли? — Операторът май не беше мислил за това. — Студено, казваш? — Асансьорът спря. — Стигнахме осемнайсетия етаж.

— Благодаря — каза Клинг на излизане от асансьора.

— Няма защо — отвърна операторът и вратата се затвори. Иззад вратата се чу как механизмите забръмчаха и звукът заглъхна надолу по шахтата.

Клинг се усмихна и се огледа за стая 1804. Проследи номерата по коридора и спря пред двойна врата от матирано стъкло. Отвори едното крило и се озова в малка, луксозно обзаведена чакалня. В дъното на стаята зад едно бюро седеше секретарка. Клинг се насочи право към нея.

— Търся господин Бун.

— Какво да му предам, господине?

— Че го търси детектив Клинг.

Момичето вдигна поглед към него.

— Вие детектив ли сте?

— Да.

— Почакайте, ако обичате.

Продължи да го гледа, докато натискаше копчето на интеркома.

— Да? — разнесе се глас от него. Клинг позна гласа на Бун.

— Господин Бун, дошъл е да ви види детектив Клинг — каза момичето, без да откъсва очи от Клинг.

— Кажете му да влезе — рече Бун. — В студиото съм.

— Да, господине. Ще влезете ли, господин Клинг? Минете през тази врата и после тръгнете по коридора. Последната врата в дъното.

— Благодаря — каза Клинг. Отвори вратата и за миг се поколеба. — Наляво или надясно по коридора?

— Какво?

— Наляво или надясно?

— А! — момичето се усмихна. — Наляво.

— Благодаря — повтори Клинг. Затвори след себе си, зави наляво и подмина редица врати. В края на коридора отвори последната

и се оказа в огромно помещение, разположено под прав ъгъл спрямо коридора. В дъното бе издигната платформа. Момиче, наметнато с леопардова кожа, лежеше, изтегнато морно върху парчето черно кадифе, с което бе покрита платформата. Момичето беше осветено от шест прожектора и гледаше към насочения професионален фотоапарат. Зад него стоеше мъж. Друг оправяше гънките на кадифето. Трети беше застанал със скръстени ръце вляво от фотоапарата.

— Искам снимка отдолу нагоре, Тед — каза мъжът със скръстените ръце.

— Както кажеш, така ще я снимаме. Рекламата е твоя.

— Така искам да я хванем. По този начин ще се създаде едно внушение, че тя ни гледа отвисоко.

— Защо?

— Защото така искам.

— Обаче в текста ти пише: „Жените падат в краката на мъжете, които използват след бръснене лосион «Леопард».“

— Правилно — отвърна мъжът със скръстените ръце.

— Тогава защо да не гледам отдолу нагоре? — попита момичето с леопардовата кожа. — Винаги излизам по-добре отдолу нагоре.

— Искам да гледаш надолу.

— Не виждам смисъла — възрази моделът.

— Скъпа — отвърна мъжът със скръстените ръце, — плащам ти четирийсет долара на час, за да позираш, а не за да се правиш на изкуствовед. Когато реша, че трябва да гледаш нагоре, ще ти кажа да гледаш нагоре. Сега обаче искам да гледаш надолу и също така искам нашият приятел господин Бун да те заснеме чак от пода, за да се подсили усещането, че ни гледаш отвисоко.

— Направо нищо не проумявам — заинати се момичето. — В текста пише да гледам нагоре, а ти искаш да гледам надолу. Това е голямата тайна на века. Голямата неразгадаема тайна на Ориента.

Клинг се изкашля.

Бун се извърна.

Хем не беше хубав мъж, хем беше. Може би малко нисък, с гъста черна коса и неправилни черти на боксьор. В същото време обаче с тесен ханш и широки рамене. Извърна се с пестеливо гъвкаво движение, каквото Клинг бе наблюдавал у войници от специалните

части. Светлокафявите му очи незабавно се впиха в детектива, докато самият фотограф бързо се придвижваше към него с протегнатата ръка.

— Господин Клинг?

— Да. Надявам се, че не ви преча.

— Ни най-малко — рече Бун. — Карл, имаш ли нещо против една кратка почивка?

— Защо не, та аз плащам на кралицата на джунглите само четирийсет долара на час — отвърна мъжът със скръстените ръце.

— Една почивка ще ми дойде добре — намеси се моделът. — Това гледане надолу си е направо изтощително.

— Карай тогава — разпери ръце Карл. — Почини си. Практикувай гледане отвисоко, което създава усещането, че гледаш отдолу нагоре.

— За такава работа трябва да глуми стави — отвърна момичето. — Да си беше наел циркаджийка.

— Понякога имам чувството, че точно това съм направил.

Клинг последва Бун в дъното на стаята. Бун извади от джоба си пакет цигари и го протегна към Клинг.

— Пушите ли?

— Не, благодаря.

Бун извади цигара и я запали. Пусна кълбо дим, въздъхна и попита:

— Кой я уби?

— Не знаем — отговори Клинг.

— С какво мога да помогна?

— Като ми отговорите на някои въпроси, ако нямате нищо против.

— Защо да имам? — дръпна Бун дълбоко от цигарата си. — Почвайте.

— Колко време бяхте женени?

Бун не изгуби време в пресмятания и отговори незабавно:

— Пет години, два месеца и единайсет дни.

— Как си спомняте с такава точност?

— Това бяха най-щастливите дни от моя живот — отговори Бун.

— Така ли? — рече Клинг. Лицето му остана безизразно. Помнеше всичко, което му бе разказала госпожа Травейл, но лицето му остана непроницаемо.



— Да — отвърна Бун.

— Тогава защо се разведохте?

— Тя не ме искаше.

— Нека се разберем ясно — каза Клинг. — Тя ли поиска развод?

— Да.

— Защо?

— Не знам. Де да знаех. Мислех, че между нас всичко е наред. Господи, колко я обичах!

— Най-добре е да почнем от началото — каза Клинг.

— Добре. Откъде искате да започнем?

— Къде се запознахте.

— В градската библиотека.

— Кога?

— Преди осем години. През четирийсет и девета.

— Много добре. Спомняте ли си и месеца?

— Юни.

— Какво правехте в библиотеката?

— Тогава работех на парче. Имах възможността да бъда назначен на щат в едно промишлено предприятие, но трябваше да им покажа образци от своята работа, за да ме приемат. Бях публикувал някои неща в едно фотографско списание, та отидох в библиотеката да открия нужния брой.

— И открихте ли го?

— Да. Освен това се запознах с Ани.

— Как?

— По един малко странен начин. Аз съм нервак и барабанях с пръсти по масата. Бях взел един... как се казва?... нещо като азбучен показалец, защото не можех да се сетя в кой точно брой са моите снимки, и траках с пръсти по масата. Нервен човек съм. Пълен съм с нервна енергия. Винаги когато търся нещо, тракам с пръсти или потропвам с крак. Нали ме разбирате?

— Продължавайте.

— Ани седеше на същата маса и ме помоли да престана да барабаня. Малко се сдърпахме. Не бях ядосан. Тя просто ме привлече неудържимо, та аз нарочно взех да споря, за да мога по-късно да ѝ се извиня.

— Извинихте ли се?

— Да. Извиних ѝ се и я поканих на вечеря. Тя прие. Това беше началото.

— Що за момиче беше Ани?

— Ани? — Очите на Бун се замъглиха от тъга. — Най-чудното момиче, което съм срещал в живота си. Изпълнена с живот, господин Клинг, от нея наистина бликаше жизненост. Има много червенокоси, на които червената коса им е единственият огън. Иначе са като топени в белина, без никакъв живот. Забелязал ли сте, че повечето червенокоси имат белезникава кожа? Щом се покажат на слънце, почервеняват като раци. Ани не беше от тях. Беше жизнена. Червената ѝ коса просто хармонираше с останалото. Обичаше да прави какво ли не. Да плува, да кара ски, да язди, всичко... Прекрасно си живеехме. Наистина прекрасно. На слънце не почервеняваше като рак. Хващаше бронзов загар. Беше прекрасна. Обичах това момиче. Давах ѝ всичко, което имах. Обичах я.

— И какво се случи?

— Не знам.

— Никаква представа ли нямате?

Бун сви безпомощно рамене.

— Роди се Моника. Виждали ли сте дъщеря ми?

— Да.

— Нали е голяма сладурана?

— Да.

— Значи сте видели и дъртото чудовище?

— Моля? Извинявайте, не ви разбрах.

— Говоря за бившата си тъща, госпожа Травейл.

— Да, запознах се с нея.

— Дърто чудовище — повтори Бун. — Скоро ще я дам под съд, така да знаете.

— Нямах представа.

— Ще я съдя, за да си взема детето.

— Останах с чувството, че тя ви харесва — каза Клинг.

— Тъй ли? Чудовището е голяма актриса. Изгуби всички мъже в живота си и умираше от завист, че и Ани не е изгубила своя мъж. Изгуби и хубостта си, а Ани беше красива. Беше глупава, а Ани беше умна.

— Умна?

— Умна. Ум като бърснач. Нямахте нещо, което да не може да направи, и то добре. Бързо усвояваше всичко, господин Клинг. Много бързо. Не ми беше лесно да издържам на нейния темп.

— Значи... Значи не е била. Глупава?

— Глупава? Боже мой, не. Беше това рядко срещано съчетание на ум и хубост. И не можеше да прикрие ума си. Караше ме да се чувствам идиот редом с нея. Боже мой, господин Клинг, какво друго да ви кажа за Ани? Беше най-хубавото нещо, което ми се случи в живота. Каквото съм постигнал, дължа го на нея. Бях едно просто момче с фотоапарат, когато се запознахме. Сега вече знам какво да искам от живота, знам кое е важно и кое — не. Всичко това го дължа на Ани. Денят, в който я загубих, беше най-черният в моя живот.

— Опитвахте се да ми обясните защо се разведохте.

— Точно така. Та роди се Моника. Когато имаш малко дете, не можеш да се забавляваш както преди. Колкото и да обичаш детето, вече си вързан. Ани не желаше да я повери на никого освен на чудовището. Искаше старата да дойде да живее при нас. Аз категорично се възпротивих. Казах, че не виждам защо да не ползваме бавачки на час, когато се наложи, както правят другите млади двойки. А Ани не, та не. Не щеше. Обичаше това дете като... много го обичаше. Обаче ми се струва, че в същото време изпитваше и неприязън към Моника. В този смисъл, че тя ни връзваше ръцете, нали ме разбирате? Не можехме вече да караме ски по уикендите както преди. Не можехме да се вдигнем и да отидем на плаж и да седим там колкото ни се иска.

— И какво още? — попита Клинг.

— Неприятно ми е да призная, но...

— Кажете.

— Тя започна да ме надраства.

— Моля?

— Аз съм един фотоапарат. Фотоапарат и нищо друго. Фотографията е моя професия и виждам целия свят като през обектив. Така възприемам света, господин Клинг. Аз съм от тези хора, които... които чувстват нещата. Но не съм голям мозък и никога не съм бил.

— Разбирам — каза Клинг.

— Ани растеше, а аз не растях. Фотоапаратите не израстват, господин Клинг, само запечатват видяното.

— Значи Ани ви е изпреварила?

— Да.

— А не вие нея?

— Не ставайте смешен. Умът ѝ беше като ненаситен капан. Щрак! Всичко попадеше в него и там си оставаше. Имаше гладен ум. Поглъщаше всичко. Чудесна беше. Чудесно момиче.

— Защо тогава, след развода си с вас, отиде да работи в магазин за спиртни напитки?

— Не знам. Очаквах от момиче като нея да потърси някакво предизвикателство. Да отиде да работи в рекламата, в радиото или в телевизията — някъде, където да използва ума си. А тя първо започна да продава мебели, а сетне — алкохол. Не можах да разбера тази работа. Попитах я веднъж защо го прави. Когато отидох да видя Моника.

— И тя какво ви отговори?

— Каза ми: „Нуждая се от отдих, Тед. Всеки човек от време на време трябва да си почине.“ Почина си, с други думи.

— Ако съм ви разбрал добре, тя достатъчно си е била починала, докато е гледала детето.

— Така е — отговори Бун. — И аз мисля така.

Той хвърли цигарата на пода и я размаза с крак.

— Защо тогава започна да работи на тези места?

— Не знам.

— Имахте ли много семейни разправи, господин Бун?

— Средна работа. Като при всички женени.

— Колко често? Веднъж седмично, два пъти...

— Не знам, не съм ги броил. Знаете как е при женените. От време на време започват да си лазят по нервите. Не съм броил свадите.

— Бихте ли могли да твърдите, че сте били щастливо семейство?

Бун се поколеба и не отговори веднага.

— Не.

— Защо?

— Не знам... може би защото не бях достоен за Ани.

— Имаше ли други мъже в нейния живот?

— Не. Как мислите, ако беше имало други мъже, съдът щеше ли да ѝ присъди детето?

— А вие? Във вашия живот имаше ли други жени?

— Не. Достатъчно ми беше да имам Ани.

— По вашите думи обаче не сте удовлетворявали Ани?

— Така е.

— И въпреки това в живота ѝ не е имало други мъже?

— Нямаше. Поне аз не знам да е имало. Нашият проблем не беше изневярата.

— Поискахте ли детето да остане при вас?

— Не. Не предявих такива искания при развода. Не желяех нищо, което да ми напомня за Ани.

— Защото много сте я обичали, ако добре ви разбрах?

— Да. След известно време обаче разбрах, че това е глупаво. Издирих ги. Издирих нея и Моника. Отидох да ги видя. Дъщеря ми ме обича, господин Клинг. Имам добри отношения с нея и искам да дойде да живее при мен. Мога да ѝ дам неща, които дъртото чудовище никога няма да може да ѝ даде. Тя я държи противозаконно. Съдът даде Моника на Ани, а не на тъща ми. Държи я противозаконно и ако тези шибани съдилища не бяха толкова мудни, досега да съм си прибрал детето.

— Обаче казахте, че в началото не сте искали Моника?

— Да.

— И че много сте обичали Ани?

— Много.

— Кажете ми, господин Бун, когато се разведохте, мислехте ли, че е възможно един ден отново да се съберете с Ани?

— Да. В началото.

— Колко време живяхте с тази мисъл?

— Около шест месеца. Все се надявах тя да ме потърси. Особено след като разбрах, че е започнала да продава мебели. Надявах се да ми се обади и да опитаме да закърпим работата. Горедолу шест месеца продължих да се надявам.

— А тя не се обади.

— Не, не се обади.

— И през цялото това време вие не сте правили опити да се срещнете с нея или с Моника?

— Точно така.

— А кога видяхте отново Моника? Имам предвид след развода?

— Шест или седем месеца след развода.

— А искали ли сте някога от Ани да ви даде детето?

— Ами... да.

— И?

— Отказа. Заяви, че е редно детето да живее с майка си.

— Така. А опитахте ли се да оспорите това по законен път?

— Разговарях с един адвокат. Той каза, че щом съдът веднъж е дал детето на Ани, няма какво повече да се направи.

— Значи тогава не е съществувала законна възможност да приберете детето?

— Обаче вече има такава възможност. Старата не може да има претенции към нея. В края на краищата, Моника е моя дъщеря.

— Да, сега има такава възможност. Но не за това ми беше думата. Имаше ли такава възможност, докато Ани беше жива?

— Не. Докато Ани беше жива, нямаше начин да взема детето. Можех да го посещавам, разбира се, и то можеше да прекарва известно време при мен. Но не и да остане при мен за постоянно. Поне докато Ани беше жива. Сега нещата се промениха. Сега ще се боря със старата в съда, пък ако ще да се охарча до последния цент.

Клинг въздъхна.

— Кога видяхте Ани за последен път, господин Бун?

— Преди около три седмици.

— По какъв повод?

— Отидох да видя Моника. Ани си беше у дома Обикновено гледам да наглася посещенията така, че да не се срещам с нея.

— В този случай държахте ли се приятелски с нея?

— Ние винаги се държахме приятелски.

— Значи не спорихте за нищо?

— Не.

— Стана ли въпрос за това при кого да отиде детето?

— Не. Този въпрос, поне що се отнася до мен, беше приключил. Знаех, че не мога да го взема, и се съобразявах с това. Сега обаче положението се промени. Проучих как стоят нещата веднага след смъртта на Ани. Дъртата няма шанс. Вече се обърнах към съда.

— Кога точно, господин Бун?

— Когато Ани умря.

— Същия ден?

— На следващия.

— Притежавате ли пистолет, господин Бун?  
— Да.  
— Каква марка и калибър?  
— „Айвър Джонсън“, двајсет и втори калибър.  
— Имате ли разрешително?  
— Да.  
— Да го носите със себе си или да го държите у дома?  
— Да го държа у дома. Това, както сигурно знаете, е малък пистолет. Държа го за самоотбрана. Живея в южната част на Стюърт Сити, в скъпата част на Изола. Там стават много обири по домовете. Затова купих пистолета.  
— Имате ли и други пистолети?  
— Не.  
— Да имате случайно пистолет калибър двајсет и пет?  
— Не.  
— Значи имате само един пистолет „Айвър Джонсън“ калибър двајсет и две, правилно ли съм ви разбрал?  
— Да.  
— Да знаете дали Ани е имала врагове?  
— Не. Всички я обичаха.  
— Как се казва адвокатът ви?  
— Моят адвокат?  
— Да.  
— Защо се интересувате?  
— Бих искал да разговарям с него.  
— За какво?  
— Просто така.  
Бун го изледа замислено.  
— Джеферсън Добърли — каза най-сетне.  
— Знаете ли къде мога да го открия?  
— Офисът му е в центъра, близо до улица „Мереди“. Па „Маргарет плейс“ номер четиристотин и тринайсет. Да ви дам ли телефонния му номер?  
— Ако не ви затруднява.  
— Четири осемдесет и три десет — каза Бун.  
Клинг записа номера.

— Благодаря, господин Бун. Надявам се, че ще бъдете на наше разположение, ако се наложи да ви зададем още въпроси. — Подаде му визитната си картичка. — Ако случайно се сетите за нещо, което ви се стори важно, обадете ми се в осемдесет и седми участък, детектив Клинг. Номерът е на картичката.

Бун я взе и я прочете. От другия край на стаята се обади Карл, отново скръстил ръце.

— Тед, може ли да продължим? Кралицата на джунглите вече забогатя.

— Извинете, но имам работа — каза Бун.

— Благодаря ви за времето, което ми отделихте.

— Още нещо, господин Клинг.

— Да?

— Нали не мислите, че аз съм извършил това?

— Знаете отговора на този въпрос, господин Бун-рече Клинг.

— Хайде, Тед — обади се отново Карл. — Време е да почваме.

— Добре, идвам — каза Бун. — Желая ви успех, господин Клинг.

— След това му обърна гръб и се насочи към модела. — Хайде, дай сега да свършим тази работа както трябва.



## ШЕСТА ГЛАВА

Начинът, по който беше убит детектив Роджър Хавиланд, може да се нарече особен.

Много хора, в това съм сигурен, не биха нарекли убийството особено, независимо от начина, по който е извършено. А и убийството на Роджър Хавиланд не беше особено в смисъл на странно. По-скоро чудновато. За това поне нямаше две мнения. Тези, които познаваха Роджър Хавиланд, бяха принудени да го признаят.

Не беше лесно да си Хавиланд.

Едър мъж, ако за вас метър и деветдесет ръст и сто килограма тегло означава едър. А може и да не сте съгласни. Много мъже биха определили това като среден ръст и тегло и не малко жени искат мъжете им да са скроени по размерите на Примо Кариера<sup>[1]</sup>. Може да сте съгласни с тях. Може за вас Хавиланд да е дребосък.

За ченгетата от 87-и участък той беше много едър, но това се дължеше на факта, че го бяха виждали в действие. Нямаше как да не забележиш Хавиланд в действие. Умираще да използва ръцете си. Той просто обичаше да удря хората. От друга страна, може и да не му е било приятно, но тъй като постоянно биеше някого, оставяше у околните впечатлението, че му доставя удоволствие.

Ченгета като Стив Карела и Бърт Клинг не намираха нищо странно във факта, че на Хавиланд му прави удоволствие да бие хората. Знаеха защо го прави. Не одобряваха, но знаеха причината. Беше им крайно несимпати-чен. Нямаше ченге от 87-и участък, униформено или цивилно, което да изпитва симпатия към Хавиланд. Всички съжаляваха, че е убит, но не защото им беше симпатичен. Просто не им беше приятно, когато убиваха ченгета. Това ги караше да се замислят дали да не се преквалифицират на водопроводчици или бармани.

Имаше обаче време, когато Хавиланд беше добър полицаи. Това е самата истина. Всички — и Карела, и Майер, и лейтенант Бърнс, и

много други ченгета от 87-и участък си спомняха времето, когато Хавиланд още не беше се превърнал в бик<sup>[2]</sup>.

Превърна се в Хавиланд бика по различен начин от Карела или Клинг. Превърна се в същински бик. Бик, който пръхтеше, хъркаше, пърдеше и ровеше пръстта като същински добитък. Хавиланд се превърна просто в бик.

Това стана, защото той реши, че е неизгодно да бъдеш мил, приветлив, симпатичен и усмихнат полицай. Имаше основания да стигне до този извод.

Веднъж се разхождаше из града, без да пречи никому, когато внезапно забеляза уличен бой. Тълпа момчета недвусмислено имаше намерението да смаже от бой едно симпатично, усмихнато, миловидно дете. Хавиланд реши да се покаже герой. Децата, които с удоволствие щяха да се задоволят о напердашването на член на конкурентна банда, решиха, че ще е далеч по-забавно да претрепят от бой Роджър Хавиланд. Той вече беше извадил служебния си револвер и бе дал няколко учтиви изстрела във въздуха, за да разберат всички, че Законът се е явил. Едно от момчетата, не дотам впечатлено от Закона, фрасна Хавиланд по китката с оловна тръба и му изби пистолета. Тогава и другите се включиха в концерта и изпълниха върху главата и тялото на Роджър Хавиланд цяла симфония от удари, като между другото успяха да натрошат ръката му на четири места. Освен това префасонираха лицето му на половинка мляно месо — „ако обичате да ми го минете два пъти през месомелачката, много ви благодаря“.

Счупената ръка болеше. Адски болеше. Болеше повече от адски, защото на лекарите им се наложи да я чупят отново, тъй като първия път не била зараснала добре. Хавиланд току-що бе станал детектив трета степен и се опасяваше да не го уволнят поради негодност заради счупената ръка. Не го уволниха. Ръката му зарасна. Той отново беше здрав и читав, ако не се брои странното разместване в мозъка му. То се дължеше на коренната преоценка, която бе направил на самарянските си действия. Никое ченге от 87-и участък не би оживяло дълго, ако не знаеше как се противодейства на оловна тръба, бейзболен стик, гаечен ключ, дръжка на метла или какво да е друго домашно произведено оръжие. Хавиланд също умееше да противодейства на оловна тръба. За пръв път обаче му се случи да го бият при опит да помогне. Хавиланд дори остана с впечатлението, че момчето, което се бе опитал да спаси,

бе сред тези, които го ритяха, след като падна на земята. Не може да се постъпва така с милостив самарянин. Не може да се постъпва така дори с немилостив самарянин.

Докато лежеше в болничната стая, Хавиланд преосмисли действията си оттук нататък. Ако го питаха вече него, всички да си ебат майките. И бащите им да си ебат майките. Целият свят да си ебе майката. Само той, Роджър Хавиланд, нямаше да си ебе майката. Отсега нататък щеше да е центърът на вселената, Негово Хавиландско Величие. Всички останали да си ебат майките наред осветената витрина на най-големия универсален магазин в Ню Йорк.

Жалко.

Заради това, което пет-шест момчета сториха на Хавиланд преди доста време, впоследствие пострадаха много хора.

Разгледаме ли обаче поведението му от друг ъгъл би могло да се каже, че ако Хавиланд имаше достатъчно пипе в главата си да се придържа докрай към нововъзприетите си принципи, и сега да е жив. Това им е лошото на хората — у всеки ще откриеш поне грам човеколюбив. Ако Хавиланд си беше останал докрай долнопробен мръсник, нищо нямаше да му се случи. Ама не, пак му се при-щя да се прави на благороден.

Затова именно можем да наречем смъртта му особена.

Беше излязъл от участъка в десет и трийсет и пет. Каза преди това на Карела и Хоуз, които работеха с него, че излиза да огледа улиците. Всъщност щеше да пие чаша кафе, а сетне да се прибере у дома. Щом се прибереше, щеше да позвъни на Карела и да му каже: „Всичко е наред. Тръгвам си за вкъщи.“ Когато човек е порботил повечко време в полицията, бързо усвоява тези номера.

Бе приятна тиха вечер и Хавиланд, само защото му се искаше да вземе малко въздух, преди да влезе в метрото, реши наистина да се поразходи. Не си търсеше белята. Хавиланд бе от тези ченгета, които съзнателно избягват разправиите. Ако се стигнеше до разправии, той нямаше да избяга от тях. Обаче сам да ги търси? Как не. Не и Хавиланд. Той предпочиташе да остави тази работа на героите. Светът бе фрашкан с герои.

Улиците в района на 87-и участък бяха приятни. Нямаха нищо общо с хората, които живееха в него. Хавиланд мразеше хората по улиците в района на 87-и участък. Ако го питаха него, всички

италианци да си ебат майките. И всички пуерториканци да си ебат майките. И всички чернилки да си ебат майките. Изобщо цялото човечество да си ебе майката. Всички освен Негово Хавиландско Величие.

Понякога улиците са просто тихи, спокойни и можеш да усетиш пулса на града, особено в една почти лятна нощ като тази, когато небето е, кажи-речи, черно и на него виси месечина като пъп на курва. В такава нощ можеш да усетиш и уханието на града. В нощ като тази Хавиланд може би си спомняше, че някога е бил роден в този град, че някога е играл по неговите улици и дори е бил влюбен в едно ирландско момиче на име Пеги Мълдун. Та ето каква беше онази нощ.

Вървеше си Хавиланд по улиците и не поздравяваше никого, защото всички да си ебат майките. Вървеше обаче с изправени плещи и високо вирната глава и с нещо като усмивка, макар и крива, върху едрото си месесто лице и се чувстваше добре, макар че му беше неприятно да признае това пред себе си.

В края на улицата имаше бакалия, собственикът на която се казваше Тони Ригатони, и всички му викаха Тони-Тони; Хавиланд реши да се отбие при него, за да му каже „добър вечер“. Не че Тони Тони му беше симпатичен. Просто нямаше да му навреди да размени две приказки с някого, преди да вземе метрото.

Именно тогава се случи особеното.

Като наближи бакалията на Тони-Тони, Хавиланд видя, че някой е седнал на тротоара пред магазина. Този някой бе добре облечен и изобщо не приличаше на бандит или на пиянде, а може би Хавиланд просто беше глътнал твърде много от опияняващия юнски въздух. Както и да е, Хавиланд не се приближи до човека с думите „Ставай, келеш“, което си беше обичайното за него. Приблужи се бавно и небрежно и застанал пред витрината от армирано стъкло на бакалията, учтиво запитва: „Добре ли сте, господине?“

Това му напомни за деня, в който Хавиланд реши да отърве момчето. Несъмнено му напомни, защото Хавиланд усети някаква вътрешна червена лампичка и ръката му рязко се отмести към кобура. Твърде късно обаче.

Човекът от тротоара стана със залитане и силно блъсна с рамо Хавиланд в гърдите така, че той полетя заднишком към стъклото на витрината. След това побягна.

Хавиланд не можеше да знае, че Тони-Тони лежеше премазан от бой зад тезгяха на бакалията си. Не можеше да знае, че младият човек бе нахълтал в магазина на Тони-Тони и го бе обрал и че Тони-Тони бе успял при излизането на крадеца да стреля по него с пистолета си калибър 22, който държеше под касовия апарат. Не можеше да знае, че веднага след това Тони-Тони бе изгубил съзнание вследствие на побоя и че младият човек от тротоара носеше в рамото си куршум калибър 22, заради който именно седеше на бордюра. Хавиланд не знаеше нито едно от тези неща.

Хавиланд знаеше само, че лети с гръб към витрината, изгубил равновесие. Знаеше само, че се удари в армираното стъкло и че то се пръсна край него на хиляди остри парчета. Усети остра болка и изкрещя почти със сълзи в гласа: „Мръсно копеле! Аз твойта мамица...“ И това беше всичко, което успя да произнесе. Това бе последната му дума.

Едно от парчетата стъкло бе срязало сънната артерия, друго се заби в гръкляна му. И това бе краят на Роджър Хавиланд.

Младият човек зави ъгъла, качи се в един „Додж“ модел 1947 година и отпраши. Една стара жена го видя как се измъква на две колела. Тя не обърна внимание на регистрационния номер на колата. След като колата изчезна, жената се наведе да огледа тротоара и премига, когато забеляза кръв по ръцете си.

Детектив Котън Хоуз бе посрещнат пред магазина от цяла тълпа баби. Веднага след тревожното обаждане той се раздели с Карела и скочи в патрулната кола. Излезе от нея и старческата тълпа с уважение му стори път, защото така повеляваше Законът, а Котън Хоуз наистина приличаше на негов блюстител. Яркорижата му глава се извисяваше над бабите, а белият кичур беше досущ като белега от мълния върху главата на капитан Ейхаб<sup>[3]</sup>. Поне в изпълнението на Грегъри Пек.

Полицаят, застанал до вратата на магазина, се насочи към него. Не познаваше Хоуз и премига.

— Аз съм детектив Хоуз — представи се Хоуз. — Изпраща ме Стив Карела.

— Лоша работа — каза полицаят.

— Кое?

— Собственикът е пребит. В касата няма пукнат цент. Познаваш ли Хавиланд?

— Кой Хавиланд?

— Роджър Хавиланд. От нашия участък.

— Да, запознахме се — каза Хоуз. — Какво му има?

— Седи във витрината.

— Какво?

— Мъртъв е. — На лицето на полицая се появи крива усмивка.

— Смешно, нали? Кой би повярвал, че нещо е в състояние да убие Хавиланд?

— Нищо смешно не виждам — каза Хоуз. — Разкарай тази тълпа. Собственикът вътре ли е?

— Тъй вярно, сър.

— Аз ще вляза, а ти провери дали няма свидетели и им запиши имената. Нали знаеш да пишеш?

— Ъ? Разбира се, че знам да пиша.

— Тогава почни да пишеш — каза Хоуз и влезе в магазина.

Тони Ригатони седеше на един стол, а до него бе застанал втори полицай. Хоуз се обърна първо към полицая.

— Обади се на Карела и му кажи, че става дума за убийство. Първоначалното съобщение беше за обир. Кажи му, че убитият е Роджър Хавиланд. И побързай.

— Слушам, сър — рече полицаят и излезе от магазина.

— Аз съм детектив Хоуз — каза Хоуз на Ригатони. — Не знам как се казвате, господине.

— Ригатони.

— Какво се случи, господин Ригатони?

Огледа лицето на бакалина. Който го беше бил, не познаваше милост.

— Той влезе в магазина — започна Ригатони. — Каза ми да изпразня касата. Аз му казах да върви по дяволите. Той ме удари.

— Какво използва?

— Ръцете си. Беше с ръкавици. През юни. Много ме би. През цялото време ме би. Като влезе, спусна щорите на вратата.

— Продължавайте.

— Заобиколи тезгяха и изпразни касата. Целия дневен оборот.

— Колко бяха?

— Двеста, триста долара, нещо такова. Мръсното копеле ги прибра.

— А вие къде бяхте през това време?

— Лежах на пода. Много ме би мръсното копеле. Краката не ме държаха. Като хукна да бяга от магазина, се надигнах. Държа един пистолет в чекмеджето под тезгяха. Двайсет и втори калибър. Имам разрешително, не се тревожете. Стрелях по него.

— Улучихте ли го?

— Май че да. Мисля, че го видях да пада. След това ми се зави свят и изгубих съзнание.

— Как стана така, че Хавиланд разби витрината?

— Кой, по дяволите, е Хавиланд?

— Детективът, който е счупил стъклото на витрината.

— Не знаех, че е бик. Не знам как е станало. Бях а безсъзнание.

— Кога се съвзехте?

— Преди пет минути. И веднага извиках ченгетата.

— На каква възраст беше този човек? За обирджията ми е думата.

— На дваайсет и три — дваайсет и четири години. Не повече.

— Бял?

— Бял.

— Какъв беше цветът на косата му?

— Рус.

— Очи?

— Не знам.

— Не забелязахте ли?

— Не.

— Как беше облечен?

— Със спортно сако и спортна риза. Без връзка. С ръкавици.

Черни ръкавици.

— Имаше ли пистолет?

— Ако е имал, не го използва.

— Мустаци?

— Не, съвсем младо момче беше.

— Да сте забелязали белези от рани или по рождение?

— Не.

— Сам ли беше?

— Съвсем сам.

— Пеша ли си тръгна, или имаше автомобил?

— Не знам. Нали ви казах, бях в безсъзнание. Мръсното копеле почти ми строши ченето. Само да ми падне...

— Извинете, сър — обади се откъм вратата един полицай.

Хоуз се извърна.

— Да?

— Тук има една стара дама.

— И какво?

— Каза, че е видяла как човекът влязъл в една кола и потеглил.

— Ще говоря с нея — каза Хоуз и излезе от магазина.

— Ето я — посочи полицаят.

Хоуз погледна жената. От пръв поглед можеше да се направи заключението, и то без затруднения, че тя не е с всичкия си. Рядка бяла коса, която явно не си бе сторила труда да среши, откакто я бе пуснала да расте. По всяка вероятност не се беше къпала от времето на последния режим на водата в града. Наметнала се беше с опърпан зелен шал, а обувките на краката ѝ вероятно бяха от внука ѝ, който служеше във военновъздушните сили в Аляска. На шала си бе забола повяхнала червена роза.

— Това е Смахнатата Кони — прошепна една от жените в тълпата, сякаш за да затвърди подозренията му.

Щеше да му бъде тъй лесно да повярва, че е смахната.

Обаче дори в участък като 30-ия Хоуз бе успял да научи, че смахнатите на вид често са с всичкия си и са надеждни свидетели. Всъщност именно гражданите със сериозен и улегнал вид често се оказваха глупаци. Той внимателно измъкна старата жена от тълпата и я поведе към магазина, като я крепеше внимателно за лакътя, както би сторил със собствената си баба. Смахнатата Кони явно се наслаждаваше на новодобитата си слава. Вдигна към Хоуз поглед, сякаш са ѝ назначили с него неочаквана любовна среща и още не е свикнала с късмета, който ѝ е излязъл. Хоуз, усмихнат като ухажор, я поведе към един стол.

— Заповядайте, госпожо, седнете — каза.

— Госпожице — поправи го Смахнатата Кони.

— Ах, да, разбира се. Как се казвате, госпожице?

— Кони — отговори тя. — Кони Фицхенри. — Гласът ѝ беше звънък, без задръжки. Изобщо не звучеше като глас на смахната.



— Госпожице Фицхенри — започна Хоуз с ласкателство в гласа, — един от полицаите ми каза, че сте видели как един човек е влязъл в кола и е потеглил. Правилно ли съм разбрал?

— А вие как се казвате? — попита Кони.

— Детектив Хоуз.

— Приятно ми е.

— И на мен ми е приятно. Правилно ли съм разбрал?

— Кое?

— Че сте видели един човек да влиза в кола и да потегля.

— Да, видях. Знаете ли на колко съм години?

— На колко години сте, госпожице Фицхенри?

— На седемдесет и четири. Имам ли вид на седемдесет и четири годишна?

— В никакъв случай не бих ви дал повече от шейсет.

— Наистина?

— Наистина.

— Благодаря.

— А този човек...

— Бягаше откъм ъгъла — каза Кони. — Влезе в една кола и потегли. Видях го.

— Имаше ли пистолет?

— Не, господине.

— Кое ви кара да мислите, че той е човекът, който е нападнал господин Ригатони?

— Не съм казала, че е нападнал някого. Само казах, че го видях да се задава тичешком откъм ъгъла. После влезе в една кола и потегли.

— Ясно — каза Хоуз и реши, че все пак е сгрешил с първоначалната си преценка. Кони Фицхенри показваше всички признаци на първокачествена откачалка. — Все пак, госпожице Фицхенри, кое ви е накарало да решите, че този човек е подозрителен.

— Имам си основания — заяви Кони.

— Какви?

— Мои си основания.

— Да, но...

— Според вас този младеж ли е нападнал господин Ригатони?

— Всъщност опитваме се да...

— Как изглеждаше? — попита Кони.

— Ами...

— Каква е била косата му?

— Руса — отговори Хоуз.

— Тъй. А очите?

— Не знаем.

— А как е бил облечен?

— Със спортна риза без вратовръзка. Спортно сако. И с черни ръкавици — отговори Хоуз и се зачуди как стана тъй, че той се оказа разпитваният. Погледна Кони. А Кони мълчеше. — Е?

— Е какво?

— Та този ли е човекът, когото видяхте?

— Да, той е. Точно той.

— Браво! — каза Хоуз. — Вече имаме нещо.

— Знаех, че не му е чист косъмът, още когато потегли — каза Кони. — Хич дори не ми трябваше вашето описание.

— Как стигнахте до този извод?

— Ами защото кървеше. Целият тротоар на ъгъла е в кръв.

Хоуз даде знак на униформения полицаи и той излезе от магазина, за да провери истинността на това сведение.

— Видяхте ли номера на колата?

— Да, видях го — каза Кони.

— Кой номер беше?

— А, не забелязах кой номер е. Забелязах само, че имаше номер.

— Каква марка и коя година модел? — попита Хоуз. — Разбирате ли за какво говоря?

— Разбирам, естествено. Сигурно си мислите, че хабер си нямам от такива работи? Не ви се вярва, че една седемдесет и четири годишна баба разбира от тези неща. Е, аз пък мога да назова марката и модела на всяка кола, която се движи по пътищата. Имам добро зрение. Зрението ми е единица, макар да съм на седемдесет и четири.

— Каква беше...

— Оная кола отсреща е „Буик“, модел петдесет и четвърта година. Другата зад нея е „Форд“ комби, модел петдесет и втора. Следващата е...

— Тогава каква беше колата, в която влезе мъжът? — попита Хоуз.

— Мислите, че не знам, нали?

— Мисля, че знаете. Просто ми се ще да ми кажете.

Кони се усмихна криво.

— Беше „Додж“, модел четирийсет и седма.

— Стандартно изпълнение?

— Да.

— С четири врати или с две?

— С четири.

— Какъв цвят?

— Зелен. Обаче не фабричен. „Крайслер“ не боядисва колите си с такова зелено.

— Какъв беше зеленият цвят?

— Почти бутилков. Тази кола е била боядисвана повторно. Не беше оригиналната боя.

— Сигурна ли сте?

— Мога да разпозная всяка кола. Много разбирам от коли. Никога не съм виждала кола от този модел да е боядисана в такъв цвят. При това много добре знам в какви смахнати цветове боядисват днес колите.

— Е, благодаря ви, госпожице Фицхенри — каза Хоуз. — Много ни помогнахте.

И той я поведе към вратата на магазина. Кони спря на прага, усмихна му се мило с кривите си зъби и се осведоми:

— Няма ли да попитате за адреса ми?

— За какво, госпожице Фицхенри?

— За да знаете къде да изпратите чека — отвърна тя.

---

[1] Италианецът Примо Кариера (1906—1967) е влязъл в книгата за рекордите на Гинес като най-тежкия световен шампион по бокс (спечелил титлата в Ню Йорк през 1933 година). Бил е висок метър и деветдесет и пет и е тежал 120 килограма. — Б. пр. ↑

[2] Така на жаргон наричат полицаите в САЩ — Б. пр. ↑

[3] Китоловецът, който преследва Моби Дик в едноименния роман на Хърман Мелвил. — Б. пр. ↑

## СЕДМА ГЛАВА

В детективската стая Бърт Клинг разговаряше по телефона с годеницата си Клер Таунсенд.

— Не ми е удобно да говоря — каза той.

— Не можеш ли да ми кажеш поне, че ме обичаш?

— Не.

— Защо?

— Защото така.

— Да няма някой наблизо?

— Има.

— Кой?

— Майер.

— Викаш ли ме? — попита Майер, като се обърна.

— Не, Майер, не.

— Кажи де, обичаш ли ме? — настоя Клер.

— Да — отговори Клинг и скришом погледна към Майер. Майер не беше глупак, вероятно знаеше точно какво пита Клер и се удоволстваше на неудобството на Клинг. Клинг никога нямаше да проумее жените. Едно красиво момиче като Клер, едно разумно момиче като Клер би трябвало да знае, че детективската стая в един полицейски участък не е най-подходящото място за признания в любов и преданост. Докато разговаряше с нея, въображението му я обрисуваше в най-малки подробности. Видя гарвановата ѝ коса, черната бездна на очите ѝ, тънкия нос, високите скули, меките извивки на тялото ѝ.

— Кажи, че ме обичаш — настоя тя.

— Какво правиш сега?

— Уча.

— Какво?

— За изпита по социология.

— Добре. Учи. Ако искаш да се дипломираш след този семестър...

— Ще се ожениш ли за мен, като се дипломирам?  
— Чак като започнеш работа.  
— Ако беше лейтенант, нямаше да ми се налага да работя.  
— Знам, ама съм само детектив трета степен.  
— Това е последният ми изпит.  
— Другите взе ли ги?  
— Уха.  
— Добре, продължавай да учиш.  
— Предпочитам да разговарям с теб.  
— Зает съм. Пилееш парите на данъкоплатците.  
— Добре, гражданино Съзнателен.  
— Аз ли съм съзнателен? — запита Клинг и Клер се засмя.  
— Добре, добре — каза. — Довиждане. Ще ми се обадиш ли довечера?  
— Да.  
— Обичам те, ченге.  
И затвори телефона.  
— Кой беше? Приятелката ти ли? — попита Майер.  
— Тъх — отвърна Клинг.  
— Любовта върти света — пропя Майер.  
— Върви по дяволите.  
— Аз ти говоря сериозно. През юни се правим на маймуни и мислим само за цуни-гуни. Кога е сватбата?  
— Няма да е този юни.  
— Догодина ли?  
— Може би по-рано.  
— Чудесно — каза Майер. — Ожени се. Едно ченге трябва да е женено, за да усети правосъдието. Като разбере какво значи да си затворник, започва да внимава с арестите.  
— Глупости дрънкаш — каза Клинг. — Нали те знам колко ти е хубаво.  
— Нима съм казал, че не ми е хубаво? — учуди се Майер. — От тринайсет години съм женен все за същата жена, Бог да я благослови.  
— Сините му очи проблеснаха дяволито. — Започвам да свиквам с килията си. И отворена да я остави госпожата, едва ли бих се опитал да избягам.  
— Горкичкият.

— Обичам я — каза Майер философски. — Какво да правя? Любовта ме хвана на въдицата си.

— Беше ли вече ченге, когато се ожени?

— Да. Запознахме се в колежа. Това стана през...

— Не знаех, че си учил в колеж.

— Аз съм голям интелектуалец — каза Майер. — Значи не си знаел? Не ми ли личи? Аз съм от старо интеллигентско семейство. В европейския град, откъдето е дошъл дядо ми, само той е знаел да чете и пише. Бил уважаван гражданин. Много уважаван.

— Вярвам ти — каза Клинг.

— Трудно е да ми вярваш. Да си ме чул да лъжа? Викат ми честния Джон Майер. В колежа учих право. Знаеше ли това?

— Не — каза Клинг.

— Обаче факт. Но когато завърших, юристите се търсеха колкото дупки в главата. Завърших през четирийсета година. Знаеш ли какво им трябваше тогава на хората? Във всеки случай не юристи.

— А какво?

— Войници.

— Разбирам.

— Чичо Сам размаха пръст. И аз станах войник. Да не би да съм имал избор? А като се уволних през четирийсет и четвърта, вече няха желание да ставам адвокат. Изведнъж си дадох сметка, че не ми се ще да се завра в някоя прашна малка кантора и да препускам подир линейките, за да хвана някой премазан нещастник и да искам от негово име обезщетение. Затова дойдох в полицията. Тогава именно се ожених за Сара.

Телефонът иззвъня. Майер вдигна слушалката.

— Тук детектив Майер от осемдесет и седми участък. Кой? Да, тук е. Кой се обажда, моля? Да, почакайте само секунда — прикри слушалката с ръка. — Обажда се някой си Тед Бун — каза на Клинг. — Да е роднина на убитото момиче?

— Бивш съпруг — поясни Клинг. — Дай да говоря. Да?

— Детектив Клинг ли е? Обажда се Тед Бун.

— Добър ден, господин Бун, как сте?

— Добре, благодаря.

— Какво има?

— Има нещо, което може да ви се стори интересно. Не знам какво е точно. Отворих пощенската кутия и открих вътре писмо. От Ани.

— От Ани?

— Да. Адресът ми беше сбъркан и сигурно затова се е бавило. Било е пуснато миналата седмица. Така или иначе, получих направо шок.

— Разбирам. Има ли нещо важно в съдържанието му?

— Най-добре вие сам да прецените. Можете ли да дойдете?

— У дома ли сте?

— Да.

— Кажете ми адреса — помоли Клинг. Бун му го продиктува. — Да, след малко ще бъда при вас.

— Нещо ново? — попита Майер.

— Може би.

— Ама не си сигурен?

— Не съм.

— Защо не вземеш със себе си Котън Хоуз? — попита Майер и очите му отново премигнаха дяволито. — Чух, че бил направо вълшебник.

— Пожелавам ти плодотворен ден — отвърна Клинг и излезе от стаята.

Стюарт Сити носеше името на английска кралска династия. Беше малък квартал на Изола, простиращ се на три преки и граничещ с извивката на река Дикс. Стюарт Сити носеше името на английска кралска династия и луксозните блокове, разположени срещу реката, можеха с основание да се нарекат царски. Имаше времена, когато богатите квартали се намираха в северната част на Изола, но лека-полека започнаха да западат, така че апартаментите с изглед към река Харб вече не минаваха за престижни. Всъщност много от тях вече попадаха в района на 87-и участък, който трудно можеше да се приеме за престижна част на града.

Стюарт Сити беше престижен. Цялата южна част на Изола не беше, но Стюарт Сити е друга работа. И да искаш, няма как да живееш в по-луксозен и престижен район от Стюарт Сити.

Бърт Клинг се почувства като полската мишка от приказката, която отишла на гости на градската мишка. Изведнъж видя, че дрехите

му са демодирани, а походката — дървеняшка. Запита се дали от русата му коса не стърчат сламките на бордеите.

Портиерът на Стюарт Терас го погледна така, сякаш беше момчето от бакалията, позвънило по грешка на предната врата, вместо да се насочи право към задния вход. При все това разтвори вратата пред Клинг и Клинг се озова в едно ултрамодерно фоайе. Все едно, че се беше вмъкнал в картина на Пикасо. Зачуди се дали след малко няма да бъде накапан от някой часовник на Дали. Почувства се като пленник в затвор, рисуван от Мондриан. Бързо се насочи към указателя, откри името на Бун и тръгна към асансьорите. Натисна копчето и зачака.

Когато асансьорът пристигна, операторът го заговори.

— При кого отивате, сър?

— При Тед Бун.

— Шести етаж — каза операторът.

— Знам.

— Ясно. — Вратата се затвори. Асансьорът потегли. Операторът огледа Клинг с пренебрежение. — Модел ли сте? — попита.

— Не.

— Така си и помислих — рече операторът с тона на човек, спечелил една точка.

— Господин Бун често ли го посещават модели?

— Не й мъже — каза операторът презрително. — Ти си ченге, нали?

— Да.

— Отдалеч надушвам ченгетата. Имат особена миризма.

— Ти ме съсипа — каза Клинг. — Разкри маскировката ми.

— Ха! — отвърна операторът.

— Аз всъщност съм брадат старец. Не знаех, че ще ме разкриеш така лесно. Трябва да е миризмата.

— Да не си дошъл заради бившата съпруга на Бун? — попита самодоволно операторът, показвайки осведоменост.

— А ти да не си детектив?

— Глупости — жегна се операторът.

— Реших, че може и да си детектив. Много хубаво разпитваш. Ела при нас в участъка. Все ще се намери някаква служба за теб.

— Ха-ха!



— Говоря ти сериозно — отвърна Клинг. — Само дето на ръст не си го докарал. Имаш ли метър и седемдесет?

Операторът се изпъна.

— Висок съм метър и седемдесет и осем.

— Браво. Навършил ли си двайсет и една години?

— На двайсет и четири съм!

— Браво, браво. А със зрението как си?

— Имам прекрасно зрение!

— Да имаш досие в полицията?

— Откъде-накъде? — отвърна операторът, съвсем възмутен.

— Тогава те чака бляскава кариера в полицейското управление — каза Клинг. — Ще започнеш с баснословната заплата от три хиляди и осемстотин долара годишно, което едва ли е и половината от това, което ти дават тук. Обаче я си помисли за предимствата. Можеш да стоиш и да изслушваш всякакви просташки забележки от гражданството. Прекрасно е. Трудно ще намериш такава работа. Чувстваш се истински мъж.

— Не ме интересува.

— Защо? — попита Клинг. — Не искаш ли да бъдеш мъж?

— Пристигнахме — каза операторът, отново изгледа Клинг презрително, а когато излезе, хлопна вратата на асансьора зад гърба му.

Клинг тръгна по коридора, откри апартамента на Бун и натисна звънеца. Отвътре вместо звън се чу някаква мелодия. Не можа веднага да я познае, защото беше по-сложна от обикновените звънчеви мелодии. Натисна пак звънеца.

„Ще ни щракне фотограф напет — запя звънецът — и на снимка ще излезем с теб.“

Ървинг Бърлин<sup>[1]</sup>, сети се Клинг. „Коледен парад“. Изглежда, в днешно време фотографите печелят добри пари, щом могат да си позволят мелодични звънци с изпълнение на „Коледен парад“. Интересно дали Бун би се навил да стане ченге. Добра заплата, възможности за издигане в службата, добри трудови, ус...

Вратата се отвори.

От нея се показа Бун. Беше по китайски халат, поне със седем размера по-голям от необходимото.

— Заповядайте — каза. — Тъкмо се обличах. След половин час имам сеанс.

Клинг влезе в апартамента и едва тогава разбра защо Бун е облечен в китайски халат. Очевидно бе поклонник на Ориента. Мебелите в стаята явно имаха истинско китайско потекло. Редки мебели от тиково дърво и тежки нефритени скулптури. Завесите на прозореца бяха също с китайски фигури. До старо китайско писалище имаше опънат параван от оризова хартия. Китайски картини по стените. Клинг предположи, че след малко от кухнята ще замирише като от китайски ресторант.

Бун забеляза учудването му.

— По време на войната служих в Китай. Били ли сте там?

— Не — отвърна Клинг.

— Влюбих се в тази страна. Прекрасен народ. Идете някой ден.

— Сега нещата там са по-различни — каза Клинг.

— Червените ли имате предвид? Ужас. Но това е временно. Всичко се променя рано или късно. Искате ли да видите писмото?

— Нали затова съм дошъл.

— Ей сега ще го донеса. Нали нямате нищо против да се облека, докато го четете? Трябва да съм навреме в студиото.

— Моля ви.

— Седнете. Чувствайте се удобно. Да ви донеса ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— На масичката има цигари. Онази бронзова табакера е от Хонконг — каза Бун, докато излизаше от стаята.

— Благодаря.

Седна, отвори капака на кутията, извади една цигара и запали. Имаше особен вкус. Или беше много стара, или и тя беше дошла от Хонконг. Загаси я и запали една от своите. Малко след това Бун се върна. Беше свалил халата и сега бе облечен с панталони и бяла риза, която се подаваше от тях незакопчана.

— Ето го. Прочетете го. След малко ще се върна. — Дозакопча ризата и отново излезе от стаята.

Пликът беше бледосин с правоъгълна форма. Ани Бун го беше надписала с тъмносиньо мастило. Беше адресирала писмото си до „Господин Тед Бун, Тарлтън Плейс № 585“. Средната цифра беше

сгрешена. Ако Ани някога е знаела правилния адрес, явно го е била забравила. На лицевата страна на плика се виждаха драскулките на пощенските служители. „Провери на Тарлтън номер 565“ бе написал някой от тях и явно благодарение на това писмото най-сетне бе стигнало до адресата.

Клинг отвори плика.

Почеркът на Ани бе дребен и четлив. Листът бе чист, без петна, и не създаваше впечатлението за припряно писане. Беше от петък, 7 юни, три дни преди Ани да бъде убита. Днес беше 14 юни. Ани Бун бе убита преди четири дни, а Роджър Хавиланд — вчера. Писмото гласеше следното:

Тед, мили,

Знам какви чувства изпитваш към Моника и какво се опитваш да направиш, и предполагам, че би трябвало да те мразя, но нещо се случи и много бих искала да го споделя с теб. В края на краищата, ти може би си единственият човек, с когото винаги съм можела да разговарям като близък.

Вчера получих писмо, Тед, и то ме уплаши, та искам да разбера дали трябва да се обадя на полицията. Търсих те по телефона и на домашния ти номер, и в студиото, обаче: ми казаха, че си заминал в Кънектикът и ще се върнеш чак в понеделник. Искам да заваря писмото ми, когато се върнеш, и се надявам да ми се обадиш веднага, къщи или в магазина. Номерът, на магазина е 7-6200. Моля те, обади ми се.

С най добри пожелания  
Ани

Клинг прочете още един път писмото. Тъкмо започна да го препрочита за трети път, когато Бун се върна в стаята. Беше си сложил вратовръзка и спортно сако и имаше вид на чист американец в чисто китайска стая.

— Опитайте ли тези цигари? — попита той, като си взе една от бронзовата кутия. — Английски са.

— Опитах ги — отвърна Клинг. — Що се отнася до това писмо, господин Бун...

Бун запали и погледна часовника си.

— Разполагам с още няколко минути — каза. — Какво ви е мнението?

— Може ли да ви задам няколко въпроса?

— Разбира се.

— Защо пише „Тед, мили“, вместо да подреди нормално думите? Създава впечатлението, че е изпитвала към вас по-силни чувства от тези, за които ми бяхте говорили.

— Не бих казал — отвърна Бун. — Ани към всички се обръщаше така. Това нищо не значи.

— А какво ще рече следното: „Знам какви чувства изпитваш към Моника и знам какво се опитваш да направиш...“

— Нищо не означава.

— Какво имате предвид с това „нищо“?

— Тя знае, че обичам дъщеря си, и че... и че аз...

— Да?

— Че обичам дъщеря си, и толкоз.

— Какво означават все пак тези думи: „Знам какво се опитваш да направиш“?

— Според мен има предвид това, че се опитвах да се срещам често с Моника.

— Затова ли пише, че би трябвало да ви мрази?

— Какво? Така ли се изразява?

— Прочетете сам — каза Клинг и протегна писмото.

— Не, не, вярвам ви — сви Бун рамене. — Не знам какво има предвид.

— Не се ли досещате?

— Не.

— А какво ще кажете за писмото, което споменава? Знаете ли нещо за него?

— Абсолютно нищо.

— Кога заминахте за Кънектикът?

— В петък сутринта. На седми.

— В колко часа?  
— Излязох от къщи към осем.  
— Защо?  
— Имах работа с клиент. Става дума за портретна фотография.  
— И бяхте решили да работите и уикенда, така ли?  
— Да.  
— Кога смятахте да се върнете?  
— Смятах да си бъда в студиото в понеделник сутринта.  
— И успяхте ли?  
— Не.  
— Кога се върнахте?  
— Прибрах се в града в понеделник вечерта, към единайсет часа.  
— В нощта, когато Ани е била убита.  
— Да.  
— Позвънихте ли в работата си?  
— В колко? В единайсет вечерта?  
— Прав сте. През това време някой да ви е търсил, да е молил да ви предадат нещо?  
— Да. Ани.  
— А вие позвънихте ли ѝ?  
— Не.  
— Защо?  
— Реших, че може да почака до сутринта. Бях ужасно уморен, господин Клинг.  
— Обаче не се опитахте да ѝ позвъните и следващата сутрин.  
— Сутринта вече бях прочел вестниците и знаех, че е мъртва.  
— Добре. Ще взема това писмо, ако нямате нищо против. Може би ще ни помогне.  
— Вземете го — каза Бун и погледна Клинг в очите. — Все още ли мислите, че имам нещо общо с това?  
— Нека кажем, че са налице някои противоречия, господин Бун.  
— В колко часа е била убита Ани, господин Клинг? — попита Бун.  
— Според медицинската експертиза — някъде към десет и Половина.  
— Е, в такъв случай съм извън играта.

— Защо? Защото по вашите думи сте се прибрали към единайсет вечерта?

— Не. Защото от десет до десет и половина бях в един крайпътен ресторант. Собственикът бе запален по фотографията. Изкарах един дълъг разговор с Него.

— В кой ресторант?

— Казва се „Хъб“. На четирийсет мили от града. Не съм могъл да я убия. Проверете. Човекът сигурно ме е запомнил. Оставих му визитната си картичка.

— На четирийсет мили от града ли казвате? — попита Клинг.

— Да. По автострада трийсет и осем. Проверете.

— Ще проверя — каза Клинг, стана и тръгна към вратата. Преди да натисне дръжката, се обърна. — Господин Бун.

— Да?

— Междувременно, този уикенд не ходете до Кънектикът.

Адвокатската кантора на Джеферсън Добърли бе измъкната от Дикенсовия роман „Големите надежди“. Стаите бяха тесни и мрачни и в успешите да се промъкнат коси слънчеви лъчи танцуваха пращинки. Огромни сборници със закони изпълваха приемната, коридорчето, водещо към личния кабинет на Добърли, и трите стени на самия кабинет.

Джеферсън Добърли седеше с гръб към прозорците, заемащи четвъртата стена. Косите слънчеви лъчи се отразяваха от плешивеещото му теме. В тях плаваха пращинки. Върху писалището му бяха натрупани книги, които образуваха крепостна стена, дяляща го от Клинг. Клинг седеше и го наблюдаваше. Добърли бе висок мършав мъж с воднистосини очи. Устата му бе сбръчкана и той постоянно я движеше, сякаш искаше да се изплюе, а не намираше къде. Сутринта се беше порязал по време на бръсненето. Белегът се спускаше странично към левия му бакенбард. Бакенбардите бяха, кажи-речи, всичко, останало от окосмяването по главата му, но и те бяха побелели, сякаш обезсилени, преди окончателно да се предадат. Джеферсън Добърли бе на петдесет и три години. Имаше вид на седемдесетгодишен.

— Какво е предприел Теодор Бун, за да получи попечителство над дъщеря си Моника? — попита Клинг.

— Не виждам какво общо може да има това със случая, който разследвате, господин Клинг — каза Добърли. Имаше мощен кънтящ глас, в пълно несъответствие с крехката му външност. Говореше така, сякаш се обръщаше към съдебни заседатели. Говореше така, сякаш всяка негова дума е ключова в защитната му реч.

— Не е необходимо вие да виждате общото, господин Добърли — учтиво възрази Клинг. — Това е само работа на полицията.

Добърли се усмихна.

— Та ще ми кажете ли, сър? — настоя Клинг.

— Какво ви каза господин Бун?

— Господин юридически съветник — любезно започна Клинг и Добърли се намръщи, като чу това обръщение. — Господин юридически съветник, ние разследваме убийство. Затова нека не си играем на иди ми, дойде ми.

— Добре, господин Клинг — каза Добърли, все още усмихнат.

— Разследваме убийство — повтори Клинг и усмивката изчезна от лицето на Добърли.

— Какво искате да знаете? — попита адвокатът.

— Какви мерки предприема, за да получи детето си?

— Какво прави сега ли?

— Да, сега.

— Госпожа Травейл отказва да даде детето. Според закона Тед, тоест господин Бун, може да го прибере насила. Предпочита обаче да не прави това. За доброто на детето. Вместо това поиска съдебно решение. Ще го получим някъде през следващата седмица. Това е всичко.

— Кога се обърнахте към съда с молба за съдебно решение?

— В деня след убийството на Ани.

— Преди това господин Бун правил ли е постъпки да прибере детето?

Добърли се поколеба.

— Правил ли е такива постъпки?

— Ами нали знаете, че от две години са разведени.

— Да.

— Аз се занимавам с правните проблеми на Тед открай време. Така че, когато решиха да се развеждат, естествено, дойдоха при мен.

Опитах се да предотвратя развода, но... хората най-добре си знаят. Ани отиде в Лас Вегас.

— Продължавайте.

— Тед ми се обади около шест месеца след това. Каза, че си иска Моника.

— А вие сте му казали, че съдът дава детето на Ани, и с това приключва цялата работа, така ли?

— Не. Не се изразих точно така.

— Тогава какво му казахте?

— Казах му, че има случаи, когато съдът преразглежда решението си относно това, на кого да даде детето. Ако например майката се окаже недостйна.

— Какво ще рече това?

— Ами например, господин Клинг, ако отглежда детето в публичен дом. Или ако се докаже, че е наркоманка или алкохоличка.

— Но в случая с Ани не е имало такова нещо.

— Ами... — Добърли се поколеба.

— Какво?

— Господин Клинг, Ани винаги ми е била симпатична. Не ми се иска да казвам нещо лошо за нея. Разказвам ви всичко това само защото клиентът ми прецени, че има основания за иск да се преразгледа решението. Когато обжалвахме...

— Значи сте обжалвали решението?

— Да.

— Кога?

— Преди близо година.

— И какво стана?

Добърли сви рамене.

— Съдилищата са препълнени с искове, господин Клинг. Съдът все още не се беше произнесъл, когато Ани бе убита. Оттеглихме иска. Вече не е необходим. Сега господин Бун има безспорни законни основания да си прибере детето.

— С какво обосновахте това обжалване?

— Опитахме се да докажем, че Ани няма качества на майка. Нали разбирате, господин Клинг? Ако се бяхме опитали да се мотивираме с това, че Ани не е в състояние да облича детето добре или



че живеят в беден квартал, или че има твърде много... приятели, това нямаше да ни е достатъчно, за да докажем, че няма качества на майка.

— Разбирам — каза Клинг. — С какво се мотивирахте?

Добърли тежко въздъхна.

— Ани беше безнадеждна алкохоличка.

— Бун изобщо не спомена такова нещо — рече Клинг. — Нито пък майка ѝ. Това да не би да има някаква връзка с факта, че е работила в магазин за спиртни напитки?

— Може би. Не съм виждал Ани след развода. Когато я познавах, не беше се алкохолизирала.

— Значи се е пропила някъде между деня на развода и деня, в който сте обжалвали решението на съда, правилно ли съм разбрал?

— Така изглежда. Да. Освен ако е била алкохолизирана още преди това и то се е пазело в тайна. Нямам представа.

— Вие нали познавате добре Бун?

— Да, доста добре.

— Е, той ми каза, че цели шест месеца след развода не е правил опити да види Ани или детето. В същото време твърди, че е обичал много и двете. Как ще обясните неговото поведение?

— Има как — каза Добърли.

— Как?

— Той се надяваше да я върне при себе си. За Ани ми е думата. Не ѝ се обаждаше, защото мислеше, че ще им липсва, че Ани ще поиска да се върне при него, че „ще ѝ дойде акълът в главата“, както той се изразяваше. — Добърли тъжно сви рамене. — Обаче не се получи, господин Клинг. И в крайна сметка Тед реши да приеме фактите такива, каквито са. Разбра, че всичко е приключило. Именно тогава реши да се пребори за Моника. Реши, че щом не може да си върне Ани, трябва да си прибере поне детето. Така се развиха нещата, господин Клинг.

— Разбирам. Вие познавате ли госпожа Травейл?

— Говорите за тъщата на Тед? Никога не съм я виждал. От това, което той говори за нея, прилича на лошите тъщи от вицовете.

— Тя твърди, че има много високо мнение за него.

— Наистина ли? — Добърли присви вежди. — Учудвам се.

— Защо?

— Защото, както ви казах, Тед никак не я обича. — Добърли помълча. — Нали не допускате сериозно, че той е убил Ани?

— Все още нищо не допускам — каза Клинг.

— Той не е убил това момиче, господин Клинг, повярвайте ми. Готов съм да заложа живота си. Момчето е безобидно. Ани Бун отне много щастие от живота му, а той само се опита да си възвърне част от него, като прибере дъщеря си. Колкото вие или аз ще убием някого, господин Клинг, толкова и той.

— Аз бих убил, господин Добърли — каза Клинг.

— В изпълнение на служебните си задължения, ако ви се наложи. Тед Бун обаче няма такива задължения.

— По какъв друг начин е можел да получи дъщеря си?

— Нали вече ви казах, господин Клинг, Ани беше пияница.

— Засега само вие го казвате. А и сам признахте, че не сте, я виждали след развода. Не ми се вярва един съд да ви приеме като надежден свидетел за това дали Ани Бун е била пияница.

— Тед може да ви каже — рече Добърли.

— Ако Тед Бун е извършил убийство, той може да ми каже много неща, които впоследствие да се окажат неверни.

— Тед не е престъпник. Бях адвокат на престъпници преди много години, в началото на кариерата си. Тогава имаше бум в престъпността. Бях много ангажиран. Опознах престъпниците. И вие, господин Клинг, навярно ги познавате.

— А вие, господин Добърли, навярно сте запознат с факта, че повечето убийства се извършват от хора без престъпно минало.

— Да. Но според мен Тед Бун не е способен на убийство.

— Дано сте прав. Що за момиче беше Ани?

— Хубаво, чаровно.

— И много умно?

— Средна работа според мен.

— Много съобразително?

Добърли сви рамене.

— Не бих казал.

— Можеше ли да се каже, че е изпреварила господин Бун в развитието си?

— Едва ли. И двамата израснаха, що се отнася до чувството им за отговорност. Естествено, не съм общувал много с тях. Виждах ги

само от време на време. Когато Тед се нуждаеше от правни услуги. Знаете, че Ани поиска развод, а не Тед. Опитах се да запазя брака им, както винаги в такива случаи. Ани обаче настояваше. Странна работа, на пръв поглед много си подхождаха.

— Обаче не сте се срещали често с тях?

— Не.

— Колко често?

— За двете години, в които ги познавах преди развода, да съм се срещал с тях, да кажем, десетина пъти. — Добърли поклати глава. — Много си подхождаха, така и не можах да ги разбера. Опитах се да запазя брака им, но тя много настоя за развод. Все още не знам защо.

— Само един човек знае причината, господин Добърли.

— Кой?

— Ани Бун.

---

[1] Ървинг Бърлин (Израел Балин) (1888–1989) — американски композитор на много популярни песни и мюзикъли. Автор на „Рагтайм оркестъра на Александър“, „Бяла Коледа“ и „Бог да благослови Америка“. — Б. пр. ↑

## ОСМА ГЛАВА

„Ригъл Олдсмобил“ се намираше в квартал Ривърхед<sup>[1]</sup>. Всъщност в тази част на града нямаше устие, нито дори река. По времето на старите холандски заселници цялата горна част на Изола била собственост на някой си Риерхерт. Земите на Риерхерт били хубави, макар и донякъде каменисти. По-късно Риерхерт продал част от земите си на общината, други ѝ подарил, докато постепенно всички те станали градска собственост. Името Риерхерт е трудно, за произнасяне, така че Риерхерт се превърнало в Ривърхед още преди 1917 година, когато всичко, дори бегло звучащо като тевтонско, престанало да се радва на уважение. В интерес на истината, в Ривърхед все пак имаше вода. Става дума за един поток, на който обаче не му викаха Потока, а Езеро Пет Мили. Не беше широко пет мили, нито пет мили дълго, нито се намираше на пет мили от някоя забележителност. Беше просто поток, наречен Езеро Пет Мили, разположен в квартал, наречен Ривърхед, където нямаше нито устие, нито река. Ривърхед спокойно може да обърка всеки.

„Ригъл Олдсмобил“ се намираше в сърцето на Ривърхед на авеню „Барбара“, под повдигнатата конструкция на магистралата. „Ригъл Олдсмобил“ имаше два отдела, по-скоро три. Лесно можеше да се сбърка и да се помисли, че отделите са само два, защото сградите бяха две. В едната обаче се помещаваха изложбеният салон за нови коли и автосервизът. Другата сграда бе приютила кантората за продажба на употребявани коли. Две сгради, три кантори. Объркваща работа. Като названието на Ривърхед.

Детективите Котън Хоуз и Стив Карела се интересуваха преди всичко от автосервиза на „Ригъл Олдсмобил“. Там завързаха разговор с един мъж на име Бък Мосли. Бък бе-ше целият омазан в масло. Когато детективите пристигнаха, той тъкмо бе започнал; да сменя един диференциал. Бък не си падаше много по разговорите. Силата му бе в ръцете и на повечето монтьори им беше направило впечатление, че той предпочита да разговаря с колите. Не му се сърдеха за титлата „старши

механик“, защото знаеха, че е най-добрият автомонтъор в „Ригъл“. Малко хора умеят да разговарят с автомобила. Още по-малко получават от-говор. Бък можеше да върши и двете. С хората се държеше различно — някак сдържано. С хора-, които освен това бяха и ченгета, Бък бе словоохотлив като стрида.

— Нали вие отговорихте на нашето циркулярно писмо? — попита Хоуз.

— Тъхъ — отвърна Бък.

— Мислите, че „Додж“-ът, модел четирийсет и седма, е боядисван при вас, нали?

— Тъхъ.

— В какъв цвят го боядисахте?

— Зелен.

— Какъв оттенък?

— Бутилков.

— Тъмен?

— Тъхъ.

— Кога стана това?

— Преди три седмици — каза Бък и с това изречение се квалифицира за рекордите на Гинес като най-речовит лектор.

— Кой го поръча?

— Един мъж.

— Знаеш ли как се казва?

Бък кимна с глава към канцеларията. И тръгна натам. Хоуз и Карела го последваха.

— Не му позволявай много да говори — прошепна Карела. — Ще вземе да се умори клетият.

Хоуз се ухили. В канцеларията Бък проговори едва след като намери копие от фактурата.

— Тук — каза той и го подаде на Карела.

Карела огледа фактурата.

— Чарлс Фетерик — каза. — Познаваш ли го?

— Не — каза Бък.

— Ей така, идва от улицата и прави поръчка? — попита Хоуз.

— Тъхъ.

— Колата да не е била катастрофирала?

— Не.

- Или крадена?
- Проверих, списъка — разприказва се Бък.
- Искал е само да я пребоядисат — каза Хоуз. — Странна работа.

ИЗПОЛЗВАНИ МАТЕРИАЛИ			РИГЪЛ ОЛДСМОБИЛ ИНК., НОВИ И ИЗПОЛЗВАНИ КОЛИ Продажба и автосервис	
Колич.	Части	Цена		
1	колин. свещи	1.30	тел.5-6321,	Авеню "Барбара" 4850 Ривърхед
1	кондензатор	0.95	Име на клиента: <u>Карлс Фетерик</u>	
1	спиромилетие	1.55	Адрес: <u>"Боксър Лейч" 127</u>	
2	газове за цена 608	10.20	Град: <u>Ривърхед</u> тел: <u>2-1049</u>	
			Марка: <u>Дож</u> Модел: <u>4 врати</u> Год. на произв.: <u>1947</u>	
			Поръчка номер: <u>        </u> Дата: <u>27 май</u>	
			Услуга	Цена
			<u>Проверка разпредел.</u>	<u>2.50</u>
			<u>Смена кондензатор</u>	
			<u>Смена спиромилетие</u>	
			<u>Бордистване</u>	<u>62.00</u>
	ОБЩО	<u>14.60</u>		
Да се обадим ли по телефона след приключване на работата?				<u>64.50</u>
ДА <input checked="" type="checkbox"/> НЕ <input type="checkbox"/>				
Поръчката е взета от: <u>Бък</u>				
Регистрационен номер: <u>РС 4854</u>				
Номер шаси: <u>ХУ 1012-14-21</u>				
Номер на мотора: <u>В 4221-101</u>				
НЕ НОСИМ ОТГОВОРНОСТ ЗА ЗАГУБАТА ИЛИ УВРЕЖДАНЕТО НА КОЛАТА ИЛИ НА ПРЕДМЕТИ, ОСТАВЕНИ В НЕЯ, ПРИ ПОЖАР, КРАЖБА ИЛИ ДРУГИ ОБСТОЯТЕЛСТВА ИЗВЪННАШИЯ КОНТРОЛ.			Давам съгласието си горепосочената работа да бъде извършена и упълномощавам "Ригъл Олдс-мобил" и неговите служители да карат горепосочената кола или камион по улици и автостради с цел да проверят дали е извършена исканата услуга.	
БЕНЗИН, МАСЛО И ГРЕС		ЦЕНА	Подпис: <u>Карлс Фетерик</u>	
10 галона бензин х 0.21		2.10		
масло				
грес				
Общо		2.10		
Общо труд		64.50		
Общо части		14.60		
Други части				
Други поправки				
Данък		2.44		
Обща сума		83.64		
			N 213-46-8750 Формуляр образец ДЛ 46 Отпечатан от Алко Прес Инкорпорейтед, Изола	

Карела отново погледна фактурата.

— Може да фигурира в друг списък с откраднати коли и това да е наложило пребоядисването. „Боксър“ номер сто дваисет и седем. Не е далеч. Дай да го преслушаеме.

— Дали да не проверим преди това дали няма досие?

— Защо?

— Бих искал да знам при какъв човек отиваме-отговори Хоуз.

— Докато проверяваме, той може да отпраши за Калифорния — възрази Карела. — Дай по-добре да го преслушаеме, докато знаем къде е. Ако е посочил истинския си адрес.

— Както кажеш — рече Хоуз и се обърна към Бък. — Много ви благодарим.

— Няма защо — отвърна Бък и разговорът приключи.

Стив Карела оживя този ден само по чудо. Когато всичко приключи, можеше да благодари на Котън Хоуз за избегнатия непосредствен допир с черния ангел. Когато обаче всичко приключи, той не беше настроен да благодари на Котън Хоуз.

— Мамка ти, мръсно копеле! — каза му вместо това, макар че и Хоуз бе отнесъл своята дажба цицини и да лежеше проснат по гръб върху една стълбищна площадка.

Бяха излезли от „Ригъл Олдсмобил“ в дванайсет без десет по обяд. Хоуз поиска първо да обядват някъде. Карела настоя преди това да спипат Фетерик. Хоуз отстъпи.

Жилищните блокове от двете страни на улица „Боксър“ бяха може би за предпочитане пред тези, които се срещаха в района на 87-и участък. Къщите в района на 87-и участък обикновено имаха само студена вода и се отопляваха с нафтени печки. Последните бяха причина пожарната команда в района да бъде най-натоварената в града и да се отзовава годишно на около 2500 обаждания, най-често през зимата. Къщите на ул. „Боксър“ имаха парно отопление. Като се изключи този факт, разликата между тях не беше кой знае каква. Жилищата под наем са си жилища под наем.

А ченгетата са си ченгета. Свикнали са с жилищни блокове. Свикнали са да влизат в мъждиво осветени входове и да оглеждат разбити пощенски кутии. Свикнали са с кофите за боклук, наредени една до друга на партерния етаж, и с тесните стълбища, водещи към коридори, от двете страни на които са наредени апартаменти под наем.



Свикнали са с миризмата на тези апартаменти и с техните звуци. Жилищният блок, в който живееше Чарлс Фетерик, крадец, не се отличаваше е нищо от останалите жилищни блокове по света. Името на Чарлс Фетерик, крадец, фигурираше върху разбита пощенска кутия. Номерът на апартамента, изписан върху малкото бяло картонче, бе 34. Котън Хоуз и Стив Карела, детективи, започнаха да се изкачват по стълбите към третия етаж с надеждата да заловят Чарлс Фетерик, крадец.

На площадката на втория етаж задминаха един старец. Старецът веднага разбра, че са ченгета. Разбра само като ги погледна. Застана на площадката и ги зяпна с любопитство, като се питаше кого ли са погнали.

На площадката на третия етаж Карела извади служебния си револвер. Хоуз го изгледа безстрастно и също извади своя, калибър 38. Чу как Карела щракна предпазителя и стори същото. В мрачния коридор откриха апартамент номер 34. Карела долепи ухо до вратата. Отвътре не долиташе никакъв звук. Той се отдръпна и опря гръб в отсрещната стена, готов да се изтласка от нея и да разбие бравата със стъпалото на левия си крак. Беше си спомнил, че Чарлс Фетерик е може би човекът, убил Роджър Хавиланд, като го бе блъснал в стъклото на една витрина. Беше си спомнил, че Роджър Хавиланд не беше дребосък и явно е била необходима доста голяма сила, за да бъде блъснат във витрината. Беше си спомнил също така, че има очарователна съпруга на име Теди и че няма намерение да я оставя вдовица. Затова именно неговият револвер бе със свален предпазител, стиснат в дясната му ръка. Затова беше заел позиция за разбиване на бравата-операция, която бе извършвал петдесет хиляди и шестдесет милиона пъти, откак бе станал полицаи. Операция, която за него бе проста и банална като думите „Тук 87-и участък, детектив Карела на телефона“, които произнасяше, когато вдигнеше слушалката.

Когато Хоуз взе, че почука на вратата, Карела премига.

Когато Хоуз, без да изчака отговор на своето почукване, обяви: „Тук е полицията, Фетерик, отваряй!“, Карела онемя. Той въпреки това щеше да разбие бравата с крак, ако от вътрешността на апартамента внезапно не се бяха разнесли изстрели, ако вратата не се беше разхвърчала на трески и ако куршуми не бяха започнали да свистят край ушите му и да се забиват в стената, на която се беше облегал,

откъртвайки едри парчета мазилка. Тогава престана да мисли за каквото и да е, освен ЗАЛЕГНИ! Просна се на земята с пистолет в ръка; тогава вратата се отвори и Чарлс Фетерик, или който, по дяволите, се намираше в апартамента, се подаде от вратата и стреля още веднъж, а Хоуз го зяпна с отворена уста, при което Фетерик — или който, по дяволите, се измъкваше от апартамента, — без да каже дума, халоса Хоуз по главата с пистолета си. Хоуз инстинктивно вдигна ръка към сцепеното си слепоочие, от което бликна кръв и се стече в окото му. Тогава Фетерик — или който, по дяволите, размахваше този пистолет — фрасна още веднъж с него Хоуз и му разкървави носа и го блъсна така, че той се строполи заднишком върху Карела, който тъкмо се опитваше да се прицели така, че да не улучи високото метър и осемдесет и пет туловище на Хоуз. Хоуз рухна като чувал с картофи. Точно върху дясната ръка на Карела, та заклеци пистолета. Фетерик — или който, по дяволите, беше обут с обувки четирийсет и четвърти номер — ритна Хоуз по лицето, при което му сцеди устната, и побягна надолу по стълбите. Докато Карела успее да отмести Хоуз от себе си и да се изправи, Фетерик вече беше на улицата и вероятно бе успял да се отдалечи поне на осем преки разстояние. Карела се върна при Хоуз. Там, където допреди няколко секунди се беше намирала главата на Карела, имаше дупки от четири куршума. Хоуз лежеше на пода с лице като кайма, с бликаща отвсякъде кръв.

— Мамка ти, мръсно копеле — каза Карела. — Добре ли си?

---

[1] Ривърхед (riverhead) — устие (англ.). — Б. пр. ↑

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато в някоя фирма постъпи на работа нов служител, останалите неизменно започват да го одумват, да гадаят какво представлява и в общи линии да си правят собствени изводи за него. Ако той разнообрази работния ден с някоя живописна постъпка, колегите му често продължават да го обсъждат вечерта с жените си. Дисекцията обикновено става по време на вечеря.

Полицаяте все пак са обикновени служители, на заплата към градската управа. Котън Хоуз несъмнено бе обогатил работния ден с твърде живописна постъпка, така че вечерта...

— Добре, разбирам, нека си е учтив човекът — рече Майер Майер на жена си, докато режеше бифтека. — Нямам нищо против. Когато човек е учтив, вари го, печи го, той пак ще си остане учтив. Веднъж ако са ти набили в главата добрите обноски, отърваване от тях няма. Прав ли съм?

Сара Майер кимна и започна да разсипва картофеното пюре в чиниите на трите им деца. Беше трийсет и четири годишна жена с кестенява коса и очи, сини като на Майер. Около масата седяха още Алън, Сюзи и Джеф, и тримата — миниатюрни синеоки копия на родителите си.

— Учтивостта обаче — продължи да развива мисълта си Майер и постави парче бифтек в чинията на Сара — е нещо, с което трябва да се внимава. — Постави второ парче бифтек в чинията на Сюзи, после сервира и на момчетата. Себе си обслужи последен. Децата наведоха глави и ключиха ръце пред гърдите си. Майер също наведе глава и произнесе: — Благодаря ти, Боже, за насыщния. — След това взе вилницата. — Може и да е много учтиво да почукаш на една врата и да кажеш: „Извинете, господине, аз съм от полицията. Бихте ли имали любезността да отворите?“ Това може би е много учтиво в трийсети участък. Нищо чудно там лакеи да Отварят вратата на крадците. Може би в трийсети участък тъй работят.

— Да не са ранили Стив? — попита Сара.

— Не, слава Богу, не го раниха — успокои я Майер. — Но не по вина на Котън Хоуз. Което си е вярно, вярно си е — Хоуз се постара, не можем да му го отречем на човека.

— Котън е тъпо име — изказа се осемгодишният Джеф.

— Теб никой не те пита — сопна му се Майер. — На Стив за едното чудо да му отнесат глава. Извади късмет, че не е нацърбена. Сара, мила, може ли граха?

Сара му подаде граха.

— Почукал на вратата! Можеш ли да си представиш! Взел, че почукал на вратата!

— Амчи не бива ли да се чука на вратата, татко? — обади се и единайсетгодишният Алън.

— Не „амчи“, а „ами“ — поправи го Сара.

— Нали се чука? — настоя Алън.

— Ако искаш да влезеш в нашата спалня — обясни Майер сериозно — и вратата е затворена, трябва да почукаш. Това е признак на добро възпитание. Или пък като отидеш някъде на гости и видиш затворена врата, също трябва да почукаш. Това също говори за добри обноски. Но сега не става дума за твоите обноски, Алън, или за твоите, Сюзи, или за твоите, Джеф.

— А за чии обноски говорим? — попита десетгодишната Сюзи.

— Говорим за обноските на полицейското управление — каза Майер. — Най-доброто полицейско управление е това, което няма никакви обноски.

— Майер! — предупреди Сара. — Децата слушат.

— Ние вече посочихме разликата между децата и ченгетата — поясни Майер. — Би ли ми подала филия хляб? А и децата знаят, че каквото си говорим между тези четири стени, си е наша семейна работа и не трябва да излиза навън. Прав ли съм, деца?

— Да, татко — каза Джеф.

Сюзи и Алън кимнаха важно, сякаш Майер току-що им бе поверил чертежите на нова атомна подводница. Майер потърси с очи нещо на масата.

— Хайде да не се увличаме — каза. — Прекален евреин и Богу не е драг. Мила, дай ми малко масло, ако обичаш.

Сара стана от масата с престорено сърдита усмивка.

— Езичник такъв — каза му с обич в гласа.

— Езичник съм — съгласи се Майер. — И съм ченге. Трябва да си пазя силите. Кой знае, може някой ден да ми се случи да работя в тандем с господин Котън и да заловим някой престъпник, търсен в двайсет щата, и господин Котън да му връчи патлака си с думите: „Бихте ли били така любезен да подържите за малко това нещо?“ За такива случаи на човек са му нужни сили.

— А защо не е трябвало да почука, татко? — попита Сюзи.

— Дете мое — каза Майер, — човекът в този апартамент е бил търсен за убийство. А човек, дето го търсят за убийство, можеш да го чукаш само по главата.

Сюзи се изкиска, а откъм кухнята се чу гласът на Сара.

— Майер!

— Какво искаш, да ги уча да се държат любезно с убийците?

— Не за това ми е думата, Майер — каза Сара, завърнала се в столовата. — С такива неща човек не си прави шеги.

— Добре, не е шега — съгласи се Майер. — Единствената шега беше Котън Хоуз. Да го беше видяла. Главата му кървеше от сто места.

— Майер! — повтори Сара, вече с острота в гласа.

— Е, добре, какво искаш да кажа? Че не е кървял от сто места?

— Аз пък искам да ти кажа, че вечеряме.

— Знам. Бифтека си го бива. Та му се наложи да отиде в болницата. Нищо сериозно, но така го бинтоваха, че сега прилича на невидимия човек. Страшна работа. Сам си го докара. Да чука на вратата! Боже мой!

— Стив ядосан ли беше?

— Не знам. Не говори много. Този Котън Хоуз би трябвало да си отпечата визитни картички. И на тях да пише „Тук е Котън Хоуз“. Да чука на вратата и след това да ги пуска под нея. Ако този човек продължава да чука на вратите, не му давам три дена живот. Някой ден ще го измъкваме от реката.

— Майер!

— Добре, добре — усмихна се Майер. — Би ли ми подала солта, миличка, нали ще имаш добрината, ненагледна моя?

Лейтенант Питър Бърнс седеше на масата в компанията на жена си Хариет и сина си Лари. Бърнс бе набит и стегнат човек със стегната кръгла глава. Имаше малки сини очи, поставени върху покрито с

бръчки и загар лице, разделено на две от крив нос. Горната му устна издаваше слабост, но долната беше издута, с много характер, а брадичката му приличаше на сцепена скала. Главата му се бе разположила уютно върху къса и дебела шия, сякаш можеше внезапно, като костенурка, да я прибере. Имаше яките ръце на честен човек, работил много и здравата през целия си живот.

Седеше на масата и излъчваше напрегнато мълчание, а Хариет го наблюдаваше. Единствените звуци в стаята бяха предизвикани от осемнайсетгодишния Лари, който поглъщаше храната с апетита на вълк.

— Добре — каза най-сетне Хариет. — Казвай какво има.

— Обичам Стив Карела — започна Бърнс. — Наистина го обичам. Обичам това момче. Когато миналата година по Коледа щяхме да го изгубим...

— Да не е направил нещо лошо? — попита Хариет.

— Нищо лошо не е направил — рече Бърнс и поклати глава. — Просто ти казвам, че го обичам. И жена му обичам. Обичам това момиче като дъщеря, кълна ти се. Един началник на полицейски участък не би трябвало да има лични предпочитания, но това момче ми е страшно симпатично. Добро момче е.

Лари Бърнс мълчеше. Лапаше с вгълбената самоотверженост на изгладнял юноша. Не много отдавна бе изпитвал ненаситно влечение не само към здравите младежки развлечения. Не бе забравил, че Стив Карела беше ранен при опит да разкрие едно престъпление, свързано с наркотици, в което бе замесен и той, Лари. Това обаче беше в миналото и се бе превърнало в част от историята на семейство Бърнс, за която вече не се говореше. Лари обаче не беше забравил. Знаеше защо любимото ченге на баща му се казваше Стив Карела. След миналата Коледа неговото собствено любимо ченге стана един полицейски лейтенант на име Питър Бърнс. Лари слушаше баща си внимателно, без да спре да поглъща храната с чисто младежко настървение.

— И аз обичам Стив — каза Хариет. — Какво се е случило?

— Днес насмалко да го убият.

— Какво?

— Точно така. На косъм се размина с четири куршума.

— Стив? Как така?

— Хоуз — лаконично отвърна Бърнс. — Котън Хоуз. Точно на мен трябваше да го натресат. От всички полицейски участъци избраха точно моя. Измъкват го от един участък, дето е школа за благородни девици, и го изпращат точно в осемдесет и седми. Точно в моя участък! С какво съм го заслужил? Какво съм сторил, че трябва на мен да изпращат човек, който чука на вратата на един убиец, за да го предупреди, че полицията му е дошла на гости?

— Това ли е направил? — попита Хариет изумена.

— Точно това направил.

— И какво?

— Убиецът открил огън. Насмалко да отнесе главата на Стив. А от лицето на Хоуз е направил бифтек. Какво да го правя? Да го изпратя да търси крадени велосипеди? Всяко ченге ми е кът. Хавиланд може и да беше отвратителен като човек, но не беше лошо ченге. Не беше лошо ченге, Хариет. Даваше воля на ръцете си и аз не одобрявах това. Обаче не беше лошо ченге. Никога не правеше тъпи грешки. Не мога да си позволя да рискувам живота на човек като Стив Карела заради тъпите грешки на един глупак като Котън Хоуз.

— А онзи, дето е стрелял, той ли е убиецът на Роджър?

— Изглежда.

— И този Хоуз почукал на вратата?

— Да! Можеш ли да си представиш? Каж ми, за Бога, ти щеше ли да почукаш на тази врата?

— Щях да я разбия — отвърна спокойно Хариет — и след това щях да стрелям по първото нещо, което помръдне.

— Браво — каза Бърнс. — Искаш ли да започнеш работа в моя участък?

— Аз започнах работа в твоя участък в деня, в който се оженихме — каза Хариет и се усмихна.

Бърнс също се усмихна. Погледна към Лари и въздъхна.

— Сине — каза му, — знам, че се очаква гладна година, но не се озорвай. Запасили сме се с храна в мазето.

Клер Таунсенд и детектив Бърт Клинг се целуваха в гостната на нейния апартамент.

Приятно място за целувки, където по-удобно от задната седалка на автомобил. Ралф Таунсенд, бащата на Клер, се беше прибрал в стаята

си към десет и половина часа, оставяйки хола „на децата“ с надеждата, че нищо страшно или особено не може да се случи между двама души, които вече са сгодени. Тази конкретна вечер той излезе прав, защото Бърт Клинг не бе в състояние да се съсредоточи върху целувките. Въпреки интимното осветление и тихата музика от грамофона на Клинг му се говореше за Котън Хоуз.

— Чука на вратата. Ето ме и мен, най-големия юнак. А оттам излитат четири куршума. Стив за една бройка да осребри застраховката си за живот.

— Цялата вечер само за Котън Хоуз ли ще говорим?

— Опасен е — каза Клинг. — Направо е опасен. Дано не ми се случи да работя в екип с него.

— Нов човек е. Има време да се научи.

— Кога? Когато очистят всички ченгета от участъка ли? Клер, Клер, този човек е направо опасен.

— Много ми се ще ти да станеш малко по-опасен.

— Какво искаш да кажеш?

— Сам се сети.

— Ах — каза Клинг и я целуна. — Как може човек да е толкова загубен? Как може един човек с всичкия си...

— Нима в полицията не е прието да се чука на вратата?

— Прието е. Освен когато човекът зад вратата е заподозрян в убийство.

— Бил ли е заподозрян в убийство?

— Същият, дето блъсна Роджър Хавиланд във витрината.

— Ужас.

— Ти щеше ли да почукаш?

— Аз щях да кажа „Целуни ме, мили“ — каза Клер.

— Какво?

— Целуни ме, мили — повтори тя.

Той я целуна.

Единственият, който тази вечер не се оплакваше, беше самият Стив Карела. Вкъщи, в компанията на жена си Теди, той мислеше за по-важни неща. Не обичаше да пренася полицейската работа у дома. Денем беше свидетел на много неща, от които му се повдигаше. Знаеше, че ченгетата трябва да оставят мръсотията на престъпността



на изтривалката пред входната врата. Теди беше мило момиче, Теди беше негова жена. Освен когато в работата му са появеше много костелив орех, нещо много трудно за разкриване, той не обсъждаше с нея проблемите на участъка. Освен това днешните събития вече бяха приключили. Беше се озовал на крачка от смъртта, но бе оживял. Освен това Хоуз може би бе получил урок. Урокът безспорно щеше да е по-убедителен, ако Карела беше убит. За жалост не бе. Хоуз трябваше да извлече необходимите поуки без нагледен пример.

Стив Карела целуна жена си. Беше приятна за целуване. Брюнетка с кафяви очи, сочни устни и налято тяло, така че му бе приятно да я целува. Стаята бе тиха и тъмна освен където светлината на уличните лампи достигаше до отворените прозорци. Стив Карела не разказа на Теди нищо за Хоуз.

Умът на Стив Карела бе зает с по-важни неща.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

По улица „Боксър“ вървеше човек и се чувстваше като конски гъз.

Цялото му лице бе покрито с лейкопласт. Беше висок метър и осемдесет и пет и тежеше осемдесет килограма. Имаше сини очи и волева брадичка. Косата му бе яркочервена с изключение на един кичур над лявото слепоочие, където веднъж го бяха наръгали с нож и после косата неизвестно по какви причини израсна бяла.

Човекът се казваше Котън Хоуз.

Не беше на смяна, но при все това се бе завърнал на улица „Боксър“ да научи нещо повече за онзи, който бе изстрелял четири куршума през вратата и след това го бе премазал от бой. Гордостта му бе наранена, а и лицето му бе наранено, но най-лошото бе, че се чувстваше кръгъл глупак. Не му беше приятно да се чувства глупак. Щеше да се чувства още по-голям глупак, ако Карела беше убит. Отново се сети за нелепото си почукване, отново се сети и за четирите неочаквани изстрела, които накараха Карела да легне на пода. Днес можеха да убият Карела. Днес можеше да стане причина за неговата смърт.

Мисълта не бе приятна. Може би Хоуз беше самонадеян, може би бе възпитан в участък, където убийците не бяха чести гости, може би бе нетърпелив и понякога високомерен. Обаче се гордееше много със своята професия и сърцето му бе широко като Големия каньон. Ценеше живота на Стив Карела като своя собствен. Не бе искал да допусне тази тъпа грешка. Реши, че може би е проявил нетърпение. Прояви нетърпение и забрави да мисли. А да забравиш да мислиш е лош навик за едно ченге, особено в участък като 87-ия. На Хоуз бе започнало да му става все по-ясно, че 87-и участък е по-различен от другите, през които бе минал по време на работата си в полицията. Реши, че това предизвикателство му е приятно. Беше станал ченге, защото искаше да се бори против престъпността. И в 30-и участък

имаше престъпност, разбира се, но в сравнение с района на 87-и участък тя бе като лимонада до мартини с водка.

Хоуз имаше чувството, че има какво да научи в 87-и участък. Имаше освен това и чувството, че Стив Карела е човекът, от когото трябва да почерпи тези знания. Разбира се, за нищо на света не би направил на Карела удоволствието да се издаде, че се учи от него, но това не променяше същността на нещата. Разбира се, тъпата му грешка от днес следобед едва ли би го превърнала в любимец на Карела и неговата майка, поне така си мислеше. Не знаеше, че Карела вече е задраскал инцидента от съзнанието си. Ако го познаваше по-добре, Хоуз щеше да знае, че Карела не таи злоба. Хоуз обаче не познаваше Карела. Самият той бе достигнал онази степен на зрялост, при която таенето на злоба изглежда справедливо и уместно чувство. И така, използвайки собствената си личност като трамплин, той тутакси заключи, че Карела е затаил злоба към него заради случилото се следобед.

В същото време Хоуз държеше Карела да го харесва. Беше разбрал, че Карела е способно и умно ченге, инстинктът му бе подсказал това. Искаше да се научи на нещо от доброто ченге и умния човек, инстинктът му бе подсказал и това. Искаше да се научи на нещо от доброто ченге и да бъде уважаван от умния човек. Работата бе съвсем проста. Нямахше да постигне нито едно от тези две неща, ако Карела го приемеше за идиот.

Именно тези разсъждения го бяха довели до улица „Боксър“ тази вечер, вечерта на 15 юни. Беше събота вечер и един млад трийсет и две годишен мъж сигурно би открил някакво приятно забавление, по-подходящо за събота вечер. Хоуз обаче бе решил, че е извършил груба грешка, която трябва да поправи.

В известен смисъл той бе утежнил тази грешка. Веднага след стрелбата Карела настоя да го придружи до болницата, а той рязко отказа. Сега си даваше сметка, че този отказ всъщност бе своеобразно продължение на първоначалната му глупост. В онзи момент той физически не бе в състояние да претърси апартамента и нямаше основания да допуска, че човек като Карела ще се възхищава от героизъм на дребно. Бяха прекарвали десетина минути в стаята, когато Карела отиде при него.

— Слушай, Хоуз — бе му казал, — страшно кървиш. Ако трябва да те нокаутирам, за да те откарам до болницата, ще го направя. Да те нокаутирам ли?

Хоуз уморено поклати глава и Карела го откара в болницата. В резултат на това не успяха да разпитат съседите. Хоуз се надяваше да стори това тази вечер.

Откри портиера в една стая в подземния етаж. Лежеше проснат по корем върху един миндер. Стайчето вонеше на уиски. Хоуз отиде до миндера и разтърси стареца. Той се извърна към него.

— Кво става? Кой си ти бе?

— Полиция — каза Хоуз. — Събудете се.

Старецът седна и със сънливи движения започна да разтрива очи.

— Кво искаш?

— Някои отговори.

— Колко е часът?

— Осем и половина.

— Много е рано. Сутрин никога не ставам толкова рано.

— Осем и половина вечерта. Чарлс Фетерик откога живее тук?

— Дай да ти видя значката.

— Аз бях тук днес следобед — каза Хоуз, като разтвори портфейла си така, че да се види забодената значка. — Трезвен ли сте?

— Цар съм на трезвеността — похвали се старецът.

— В състояние ли сте да разбирате какво ви говоря?

— Че кво толкоз?

— В състояние ли сте да ми отговаряте?

— Че кво толкоз?

— Фетерик откога живее тук?

— Трябва да има месец-два. Горедолу толкоз. Да не е направил нещо? Хей! — Портиерът насочи костелив пръст към лицето на Хоуз. — Нали ти си ченгето, дето днес отнесе боя?

— Да — призна Хоуз.

— Е, значи е направил нещо.

— Извършил е нещо далеч по-лошо — каза Хоуз.

— Какво?

— Нищо. Имаше ли приятели в сградата?

— Не знам. Аз много-много не се занимавам с квартирантите. Грижа се за парното, канализацията, тока, такива неща. Много-много

не общувам с хората. Не ме търси за компания.

— Фетерик женен ли е?

— Не.

— Да сте го виждали тук с момичета?

— С момичета?

— С момичета.

Портиерът сви рамене.

— Не съм забелязал. Докато човек не започне да удря по тръбите на парното, когато му е студено, аз не го забелязвам. И не ме интересува какво прави у дома си. Аз да не съм й стопанин на тази сграда? Само оправям парното, кана...

— Да, вече разбрах.

— Питай някой от съседите му по етаж. Те може да знаят. Аз не съм от най-общителните. Не ме търси за...

— Разбрах — побърза да го прекъсне Хоуз. — Много благодаря.

— Няма защо — рече старецът и веднага щом Хоуз излезе, се просна по корем на миндера.

Хоуз се качи на третия етаж и почука на апартамент номер 31. Никой не отговори. Продължи да чука. Отвори се врата. Не беше тази, на която чукаше. Беше вратата на апартамент 32. На прага бе застанало момиче.

— Няма никой — каза то.

Момичето беше с черен панталон и черен пуловер. Русата му коса бе сресана на конска опашка. На пръв поглед изглеждаше не на мястото си в този бордей, имаше твърде изискан, твърде елегантен вид. Повече щеше да му отива да държи чаша мартини на фона на някой скъп мезонет.

— Аз съм полицай — каза Хоуз. — Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса?

— Ти чукаше на номер трийсет и едно — каза момичето. — А аз живея в номер трийсет и две.

— Всъщност ме интересува номер трийсет и четири-отвърна Хоуз.

— За Фетерик ли си дошъл? — попита навъсено момичето, очевидно решило да кара направо.

— Да.

— Влизай тогава.

Хоуз го последва в апартамента и едва тогава забеляза, че черният ѝ пуловер е протрит на лактите. Момичето запали лампата.

— Ще пиеш ли нещо? — попита.

— Не, благодаря.

— Какъв ужас, нали? Събота вечер, а съм сама.

— Да — каза Хоуз — А Фетерик...

— Откачалка — отсече момичето и сви рамене.

— Познавахте ли го?

Момичето отново сви рамене.

— Само си разменяхме по някоя и друга приказка. Докато прибирахме млякото. Разбира се, ако някой не го беше вече задигнал.

— Що за човек е?

— Откачалка — повтори момичето. — Нали ти казах. С комплекс за малоценност. Сигурно като малък е искал да спи с майка си. Нещо от този род.

— Какво? — учуди се Хоуз.

— Едипов комплекс. Обременен. Чувствал се е непълноценен. Баща му сигурно е бил едър мъж и той не е могъл да се примири с това.

— Узнахте всичко това от случайно разменени приказки? — попита Хоуз изумен.

— Сама съобразих, изказвам предположения — рече момичето.

— Какво е направил?

— Мислим, че е убил един полицаи.

— Леле, лошо му се пише. Ще го скъсате от бой, като го хванете, нали?

— Защо?

— Че това всички го знаят. Ще убива ченгета? Бой по главата, и толкоз. Ти на колко години си?

— На трийсет и две.

— Хубава възраст. Женен ли си?

— Не.

— Хм — каза момичето и го погледна замислено.

— Имам Едипов комплекс — рече Хоуз. — Обременен съм.

— Какво? А, да, разбрах. — Момичето се усмихна. — Ченге с чувство за хумор. Вече нищо не може да ме изненада. Сигурен ли си, че не ти се пие нищо?

— Сигурен съм.

— Аз пък ще пийна. Казвам се Джени. Джени Пеленко. Изискано, нали?

— Много — каза Хоуз и също се усмихна.

— Събота вечер, а съм сама. Ужас. — Отиде до кухненския плот и си наля чисто уиски. — Ще взема да се гипсирам. Искаш ли да се гипсираме заедно?

— Не, благодаря.

— От какво те е страх? Мъжът ми е във флота.

— Къде?

— Далеч — каза тя и се засмя. — В Тихия океан.

— А какво ще ми кажете за Фетерик?

— Че кой ще иска да се разпива с него?

— Не за това ми беше думата. Какво знаете за него?

— Какво искаш да знаеш? Питай Джени Пеленко. Аз съм жената на бръснаря. Това е италиански израз. Предполага се, че жената на бръснаря знае всичко, което става в града, защото го научава от бръснаря. Разбираш ли?

— Не съвсем. С какво се занимаваше Фетерик?

— Никога не ми е казал. Предполагам, че е безделник.

— Виждали ли сте го да излиза от къщи с ръкавици?

— Да. Да, вярно. Това важно ли е?

— Не особено. Не е ли споменавал какво работи?

— Не. Предполагам, че или е скитник, или нещо много долно, я зидар, я изкопчия.

— Това са почтени професии — каза Хоуз.

— И какво, като са почтени? От това стават ли хубави? Зидарите са чекиджии, Фетерик е чекиджия. Значи трябва да е зидар.

— Никога ли не е казал къде работи?

— Не.

— Виждали ли сте го сутрин да излиза за работа?

— Да.

— По кое време?

— Към осем, осем и половина.

— В Ривърхед ли работеше?

— Откъде да знам? Имаш ли нещо против да изпия още едно?

— Не, моля ви. Виждали ли сте негови приятели? Хора, които да влизат и излизат от апартамента.

— Той беше вълк единак — каза Джени и изпи чашата си на екс. — Май трябва да намаля темпото — рече и се усмихна. — Пощурявам, когато се гипсирам.

— Хм — каза Хоуз.

— Избива ме на чукане, когато се гипсирам — поясни тя и продължи да се усмихва.

— Тогава по-добре наистина намалете темпото. Можете ли да ми кажете още нещо за Фетерик?

— Не. Чекиджия. Откачалка. Никаквец. Зидар. Простак. Веднъж го поканих в моя апартамент да изпием нещо, а той отказа. Нали е простак?

— Имаше ли приятелки?

— Ако е имал, не съм ги виждала. Чекиджия. Хубаво момиче го кани в апартамента си да пийнат по нещо, а той отказва. Какво според теб го е уплашило?

— Представа си нямам — рече Хоуз. — Значи никога не сте го виждали да води момичета?

— Не. Кой ще се занимава с такъв простак? Ще взема да обърна още едно. — Наля си. — Искаш ли?

— Не, благодаря.

— Една чаша ще те отпусне.

— Не, имам да разпитвам още много хора.

— Трябва да е ужасно. Особено в събота вечер. Ти не пиеш ли?

— Пия.

— Ами тогава изпий едно.

— Сега не ми се пие, благодаря.

— Слушай, на целия етаж няма жива душа. Събота вечер е. В събота вечер всички се разгонват. Събота е. Не си ли разбрал какъв ден е съботата?

— Знам, знам.

— А не знаеш как да се разгонваш.

— Знам как да се разгонвам.

— Ами тогава пийни нещо. На етажа не е останал жив човек. И да искаш, няма кого да разпиташ. Сега аз съм тук. И съм сама. Само аз



съм тук. Ти задавай въпроси, аз ще ти отговарям. Всички отговори знам. Джени Пеленко знае всички отговори.

— Освен тези, които ме интересуват.

— Какво?

— Ами не знаете нищо за Фетерик. Нали така излиза?

— Нали ти казах — чекиджия, простак, зидар. Човек, който реди тухли.

— Е, много благодаря — каза Хоуз и стана.

Джени Пеленко изпи уискито си и изгледа Хоуз сърдито.

— Ти какво чукаш? — попита го. Хоуз се придвижи към вратата.

— Лека нощ, госпожо Пеленко — каза. — Когато следващия път пишете на съпруга си, кажете му, че полицията ви е признателна за помощта. Това ще го зарадва.

Той отвори вратата. Джени Пеленко не бе свалила погледа си от него.

— Ти какво чукаш, ченге?

— Гвоздеи — учтиво отвърна Хоуз и излезе от апартамента.

— Гвоздеи? — чу крясъка на Джени, като слизаше по стълбите.

Колегите на покойника вървяха от двете страни на черния ковчег. Вървяха тържествено. Ковчегът изглеждаше лек, но това бе, защото тежестта му се разпределяше равномерно върху раменете на детективите.

Положиха ковчега върху катафалката и след това тя, последвана от черни коли, се отправи към Сендс Спит и гробището. Бяха дошли и някои от роднините на Хавиланд, но не много. Хавиланд повечето време бе живял съвсем сам. Свещеникът каза няколко думи над открития гроб и ковчегът бе спуснат в него, прихванат с брезентови въжета. През това време детективите със сведени глави наблюдаваха как бившият им колега потъва в земята. Беше прекрасен юнски ден. Хавиланд щеше да се радва много на един такъв ден.

Гробарите започнаха да пълнят гроба с пръст, а присъстващите взеха да се разотиват.

Колите потеглиха в светлината на юнското слънце и детективите се върнаха на работа. Имаше още цели две убийства за разследване.

Хавиланд лежеше в земята, от която бе станал част. До две седмици щяха да поставят каменна плоча върху гроба му. Може би до

една година щяха да идват и роднини да полагат цветя на гроба му. Може би след това щяха да престанат да идват и нямаше да има повече цветя.

На Роджър Хавиланд щеше да му е все едно.

Роджър Хавиланд вече не бе част от света.

Роджър Хавиланд бе мъртъв и погребан.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако има нещо по-лошо от това да те разпитва ченге, то е да те разпитват две ченгета. Неприятно е срещу теб да застанат двама мъже с непроницаеми лица и да ти задават въпроси. Може би детективите работят по двойки именно за да постигнат този психологически ефект. Двамата, застанали срещу Патриша Колуърти, бяха детектив Майер Майер и детектив Бърт Клинг. Никога през живота си Патриша не бе виждала толкова безизразни лица. Когато им отвори вратата, тя първоначално най-искрено помисли, че са погребални агенти, дошли да я известят за смъртта на боледуващата ѝ леля от Тюсон, щата Аризона. А те се оказаха ченгета. Не приличаха на Джо Фрайдей или Франк Смит от телевизионната серия „Драгнет“. Призна пред себе си, че я разочароваха. Русият беше хубавец, но и неговото лице беше не по-малко безизразно, отколкото на плешивото ченге.

— Открихме името ви в телефонното тефтерче на Ани Бун — каза плешивият. — Предположихме, че може да е ваша приятелка.

— Да — отвърна Патриша Колуърти.

— Близка приятелка ли ви беше, госпожице Колуърти? — попита русото ченге.

— Доста близка.

— От колко време я познавахте?

— Поне от две години.

— Знаехте ли, че е разведена? — Този въпрос беше зададен от плешивото ченге.

— Да.

— Познавахте ли бившия ѝ съпруг? — попита русото ченге.

— Не.

— Тед Бун?

— Не.

— Кога я видяхте за последен път?

— Преди две съботи. Отидохме заедно на среща с две момчета.

— С кого?

— С две момчета.

— Ясно. Кой бяха?

— Моят приятел, Стив Бразил. И момчето, с което ходеше Ани.

— Как му е името?

— Франк. Франк Ейбълсън.

— Познавате ли Ейбълсън отпреди?

— Да. Тя се срещаше с него от време на време.

— Имаше ли нещо сериозно между тях?

— Едва ли. А вие защо не разпитате бившия ѝ съпруг? Ани ми беше казала, че се опитвал да ѝ вземе детето. Той е имал причини да я убие. А Ейбълсън за какво да я убива? Той е много мило момче.

— Господин Бун може и да е имал причини — обади се русото ченге, — но не е имал възможност да го стори. Бил е на четирийсет мили от града, когато бившата му жена е била убита. Собственикът на един крайпътен ресторант потвърди това. Господин Бун не е могъл да убие Ани.

— Значи е въвн от играта, така ли?

— Да.

— Е, тогава и Франк Ейбълсън не го е направил. Обзалагам се, че и той има непоклатимо алиби. Ще го разпитате ли?

— Може би.

— А защо не разпитвате когото трябва?

— Кого например? — попита русото ченге.

— Когото трябва.

— Ани Бун пиеше ли? — попита плешивото ченге.

— Какво?

— Пиеше ли?

— Вие будалките ли ме?

— Говоря сериозно.

— Къде сте чули такова нещо?

— Чухме.

— Господи, такава глупост отдавна не бях чувала! Направо ми скрихте шапката.

— Значи не е била алкохоличка?

— Мисля, че най-силното, което пиеше, беше шери. Алкохоличка! Не сте с всичкия си.

— Сигурна ли сте?

— Сигурна съм, как да не съм сигурна. Толкоз често сме излизали заедно. Да изпие най-много чаша или две шери. Уиски — никога. Ани — алкохоличка! Направо ми обрахте точките!

Плешивото и русото ченге се спогледаха.

— Някой ви е казал, че Ани е била алкохоличка, така ли? — попита Патриша.

— Да.

— Тогава внимавайте. Има хора, които гледат само своите интереси. Хич не им пука дали ще оклеветят някое мъртво момиче.

— Кои хора имате предвид, госпожице? — попита плешивият.

— Хората въобще. Гледат само на себе си. Не го ли знаехте?

— Ани симпатична ли ви беше?

— Обичах я като сестра. Не ми харесваше всичко, което прави, но това не е моя работа. Щом харесвам някой човек, харесвам го, и толкоз. Не му задавам въпроси е не си пъхам носа в неговите работи.

— За какви работи става дума?

— Моля?

— Какво имахте предвид?

— А, нали ви казах, че не е моя работа.

— Обаче е наша — каза плешивото ченге.

Не беше толкова антипатично, веднъж като му свикнеш. Имаше хубави сини очи и изглеждаше търпеливо.

— Разбирам... Но не обичам да говоря за някого, след като не е жив.

— Това би могло да ни помогне да открием убиеца й.

— Прав сте. Ама на мен няма да ми е приятно някой да говори за мен, ако съм умряла. — Патриша потрепери. — Ужас! Веднага ми настръхва кожата, когато говоря за такива неща. Не понасям смъртта. Аз и на майка си на погребението не отидох. Когато влязохте тук, реших, че сте погребални агенти, и веднага настръгнах. Имам една леля в Западните щати, очаквам я всеки момент да умре. Тръпки ме полазват само като си помисля.

Русото ченге погледна плешивото.

— Не исках да ви обидя — продължи Патриша, — като ви взех за погребални агенти. Ама така сериозно гледахте...

Плешивото ченге погледна русото.

— Ами... — смотолеви Патриша и се отказа да продължи.

— Та с какво се занимаваше Ани Бун? — попита русото ченге.  
— С нищо.  
— С нещо незаконно?  
— Не.  
— Да е продавала контрабанден алкохол?  
— Какво?  
— Да не си е плащала данъците?  
— Моля?  
— Тогава какво?  
— Нищо.  
— Нищо незаконно?  
— Не. Не знам. Откъде да знам дали е законно, или не?  
— Кое?  
— Това, което вършеше.  
— Какво вършеше?  
— Не знам. Тя ми беше приятелка. Вижте какво, не искам да говоря за мъртъвци. Не може ли да сменим темата? Не може ли да говорим за нещо друго?  
— Алкохоличка ли беше? — попита плешивият.  
— Не.  
— Трева ли пушеше? — попита русият.  
— Какво?  
— Наркоманка ли беше?  
— Не.  
— Какво е правила тогава? Какво противозаконно е правила?  
— Нищо.  
— Защо тогава загина от насилствена смърт?  
— Не знам. Защо не попитате... — Патриша млъкна насред изречението.  
— Кого да попитаме?  
— Ами... някой друг.  
— Кого например?  
— Някой, който я е познавал по-добре от мен. Например Франк Ейбълсън. Той я познаваше по-добре. Или онова другото момче, с което се срещаше, Арти Кордис. Попитайте тях.  
— Сериозни връзки ли имаше с тях?  
— Не.

— Тогава защо да им задаваме въпроси?

— Не знам. По-добре е тях да разпитвате, а не мен. Аз нищо не знам за нея, не знам какво е правила.

— Кой би могъл да поиска да я убие, госпожице Колуърти?

— Откъде да знам. Не искам да говоря за това. Не искам и да мисля за това.

— Имаше ли врагове?

— Не.

— А близки приятели?

Патриша не отговори.

— Добре — въздъхна плешивото ченге. — С кого спеше?

Патриша също въздъхна.

— С господин Фелпс — отвърна. — Със собственика на магазина, в който работеше.

Франклин Фелпс не живееше в района на 87-и участък.

Там се намиреше магазинът му, но самият той живееше в луксозното предградие Нордърн Кресчън. В дом, за който преди десетина години бе платил 35,000 долара и който сега можеше да предложи да всеки търговец с недвижими имоти за 49,500 долара. Къщата сама по себе си не беше нищо особено, но предградието някак бе израснало в социално отношение, бе станало луксозно и цената на всички имоти се бе покачила.

Къщата бе построена върху четири декара земя и отстоеше на около петнайсет метра от улицата. Самата криволичеща улица се казваше „Палависта драйв“ и Ма-йер и Клинг караха бавно, за да могат да оглеждат внимателно номерата върху каменните стълбове пред всяка алея за коли. Спряха пред номер 35, паркираха до бордюра и тръгнаха по широката, постлана с каменни плочи пътека към входната врата. Къщата бе двуетажна, облицована с ръчно обработено кедрово дърво, боядисана в метално-син цвят, а кепенците — в бяло. Входната врата също бе бяла и в центъра ѝ бе монтирано голямо медно чукало. Майер повдигна езика и го пусна.

— Обзалагам се, че има прислуга — каза на Клинг.

— Не се хващам — бе отговорът.

Вратата се отвори. През пролуката надникна цветнокожо момиче в розова униформа.

— Да?

— Искаме да говорим с господин Фелпс.

— За кого да съобщя, моля?

— За полицията — каза Майер и показа значката си.

— Един момент, моля — каза момичето и внимателно затвори вратата.

— Да не вземе да духне от задната врата? — попита Майер с усмивка.

— Нищо чудно — каза Клинг. — Да отида да донеса пушката?

— Взemi и няколко ръчни гранати — рече Майер. — Жалко, че господин Котън не е с нас. Отдавна не са стреляли по мен.

Вратата се отвори отново и на прага се показа привлекателна жена на четирийсет и две години, а може би на четирийсет и четири. Косата ѝ, някога руса, сега бе започнала да побелява с кротко достойнство. Имаше големи кафяви очи и приятна усмивка.

— Заповядайте, господа. Франклин тъкмо взема душ. Детективите влязоха в антрето и видяха отраженията си в опушено огледало.

— Защо не влезете в хола? — попита жената. — Аз съм Марна Фелпс.

— Аз съм детектив Майер — представи се Майер Майер. — А това е партньорът ми, детектив Клинг.

— Много ми е приятно — каза госпожа Фелпс. — Желаете ли кафе или нещо друго?

Последваха я в хола. Мебелировката беше направо от Версайския дворец. До стената между двата прозореца имаше секретер в стил „Луи XVI“ с инкрустирани три кръгли и три правоъгълни плаки от севърски порцелан. Срещу него, до другата стена, имаше махагонова библиотечна маса „Ампир“ с два стола отново в стил „Луи XVI“, чиито седалки и облегалки бяха тапицирани с гоблени Бове. В други части на стаята натрапчиво се набиваха в очи вази от скъп порцелан. Майер имаше чувството, че всеки момент в стаята ще влезе Мария Антоанета и ще им сервира чай и пасти. Детективите седнаха с известна неловкост.

— Ще желаете ли кафе? — попита госпожа Фелпс.

— Не, благодаря — отвърна Клинг.



Майер се изкашля и погледна Клинг. Той с удоволствие би изпил чаша кафе, но вече бе изтървал възможността. Госпожа Фелпс бе сменила темата.

— Дошли сте заради Ани, нали? — попита.

— Да — отвърна Клинг.

— Значи тогава знаете?

— Какво да знаем?

— За нея и Франклин.

— Какво имате предвид, госпожо Фелпс? — попита Майер.

— Те имаха връзка — отговори госпожа Фелпс.

Клинг премига. Майер, като по-възрастен, не премига.

— Да, знаем — каза.

— Не я е убил той — каза госпожа Фелпс. — Уверявам ви.

— Откога знаете това?

— За връзката им? Отдавна.

— Откога по-точно?

— Поне от една година. — Госпожа Фелпс сви рамене. — Франклин все пак не е младо момче и не се разтревожих. Такива неща се случват в живота и аз ги разбирам. Ако бях вдигнала скандал, можеше и да го изгубя. Инвестирала съм твърде много в него, за да го загубя ей така. При други обстоятелства всичко щеше да приключи най-много за шест месеца.

— Вие познавате ли я, госпожо Фелпс?

— Срещала съм я веднъж или два пъти в магазина.

— И какво ви е мнението за нея?

— Много красиво момиче. Франклин има вкус.

— Май гледате доста либерално на нещата, госпожо Фелпс.

— Вие женен ли сте, детектив... детектив Майер, нали?

— Да.

— Поговорете с жена си. Попитайте я колко време е заделила, за да ви превърне в мъж. Това е инвестиция, детектив Майер. Единствената инвестиция на една жена е нейният мъж. И децата ѝ, разбира се, ако е имала щастieto. Аз нямам деца. Вие имате ли деца, детектив Майер?

— Да, три.

— Жена ви е имала по-голям късмет от мен. Аз имам само Франклин. Той е и единствената ми инвестиция, делото на моя живот.

Мъжете имат разни неща, жените имат само мъжете си. Той е моят бизнес. Аз съм вложила много в този бизнес, детектив Майер. Дадох на Франклин всичко, което можех да дам. Бях добра съпруга. В резултат на това той днес е мъж. Не беше такъв, когато се запознахме. Аз обаче видях неговите потенциални възможности и инвестирах. Инвестирах единственото, което притежавах. Себе си.

— Разбирам — каза Майер.

— И какво трябва да направя, когато видя инвестицията си заплашена от една красива жена? Правя това, което ми подсказва здравият разум. Седя и изчаквам. Нима ще имам глупостта да затворя магазина само защото в склада е имало малък пожар? — Госпожа Фелпс приятно се усмихна. — За шест месеца всичко щеше да приключи. Всичко щеше да се върне на мястото си.

— Ани Бун знаеше ли, че тази връзка ви е известна?

— Не.

— А съпругът ви знаеше ли?

— Не. И сега не знае. Ще съм ви благодарна, ако не му кажете. За една съпруга не е добре да изглежда прекалено интелигентна. — Госпожа Фелпс отново се усмихна. — Издавам ви търговска тайна, детектив Майер. Жена ви едва ли би ми благодарила.

— Тя не се нуждае от намеци къде да инвестира-усмихна се Майер. — Вече е вложила всичко, което има.

— Сега ще му кажете ли, че тази връзка ви е известна?

— Да.

— По-добре недейте. Не вярвам да ви бъде от особена полза. Той не е убиецът.

— Тогава кой е убиецът? — попита Майер.

— Не знам — каза госпожа Фелпс и отново се усмихна. — Нали нямате нищо против да кажа нещо жестоко?

— Нямам — рече Майер.

Госпожа Фелпс продължаваше да се усмихва.

— И хич не ми пука.

— За какво не ти пука, мила? — попита Франклин Фелпс откъм вратата.

— Не ми пука дали ще покажеш нашите кучета-отговори тя, пренагласяйки рефлексите си почти мигновено към новата ситуация.

Фелпс се усмихна на детективите.

— Имаме три ловджийски кученца. Аз се гордея с тях, а Марна не обича да ги показваме. Детектив Майер, прощавайте, че не ви познах.

— Добър ден, господин Фелпс — стана Майер с протегнатата ръка. — Това е партньорът ми, Бърт Клинг.

— Приятно ми е, детектив Клинг — каза Фелпс и стисна ръката му. Беше висок мъж с побеляваща коса, облечен със синя хавлия, препасана с колан на кръста. Не беше впечатлил Майер при първата им среща, но неизменно започваш да гледаш на човек различно, когато разбереш, че е имал връзка с червенокоса красавица, десетина години по-млада от него. Фелпс имаше издаващ сила прав нос и пронизващи сиви очи. Устните му говореха за чувственост и силен характер. Челюстта му ставаше за укрепване на железопътни траверси.

— Съжалявам, че ви измъкнахме от душа, господин Фелпс — каза Майер, — но бихме искали да ви зададем още няколко въпроса.

— Държах се малко глупашки при първата ни среща — рече Фелпс.

— Е... — отказа Майер да се ангажира с мнение.

— Не трябваше да се вайкам чак толкова за стоката си. Наистина не трябваше.

— Е, все пак ставаше дума за доста пари — каза Майер.

— Прав сте, но след като говорих с брокера си, разбрах, че застраховката покрива всички загуби.

— Разбирам — каза Майер с равен глас.

— Исках да кажа всичко това — продължи Фелпс, — за да не останете с впечатлението, че съм простак.

— Никога не съм оставал с такова впечатление-излъга Майер. — Може ли да поговорим, господин Фелпс?

— Разбира се — каза Фелпс с усмивка. Отиде до малка масичка в стил „Луи XVI“, свали капачето на порцеланова кутия и си взе цигара. Тъкмо я запалваше, когато Майер додаде:

— Насае.

— И без това съм затрупана с работа — каза госпожа Фелпс. — Приятно ми беше да се запозная с вас, господа. — Тя се усмихна отново и напусна стаята.

— Какво има? — попита Фелпс.

— Бихме искали да повторим накратко информацията, която вече ни дадохте, господин Фелпс — каза Майер.

— С удоволствие. — Фелпс дръпна от цигарата. Другата му ръка беше в джоба на хавлията.

— Откога казахте, че познавате Ани Бун?

— Тя беше работила при мен около една година.

— Така. Колко време преди това я познавахте?

— За пръв път я срещнах, когато се отзова на обявата, която бях поместил във вестника.

— Какви бяха отношенията ви с Ани Бун?

— Бях неин работодател.

— Колко ѝ плащахте?

— Сто двацет и пет долара седмично.

— Да си спомняте веднъж да сте ѝ изпращали рози, когато е била болна?

— Не си спомням.

— Изпратили сте — каза Клинг.

— Възможно е.

— Това не ви ли се вижда малко необичайно?

— Ако съм ѝ изпратил цветя, в това няма нищо необичайно. Ани беше добра служителка. Без нея този магазин нямаше да върви.

— Кога я срещнахте за пръв път, господин Фелпс?

— Когато тя се отзова на обявата ми.

— Къде я поместихте?

— В повечето градски ежедневници.

— Защо я взехте на работа?

— Имаше опит като продавачка.

— В продажбата на уиски?

— Не, в продажбата на мебели.

— Къде беше продавана мебели?

— В „Хърмън Додсън“.

— Тя ли ви каза?

— Да.

— И вие си спомняте?

— Спомням си, разбира се.

— Ани пиеше ли?

— Какво?

— Алкохоличка ли беше?

— Това е лъжа! Разбира се, че не.

— Откъде знаете?

— Знам, защото не съм я виждал да пие повече от чаша... —

Фелпс млъкна.

— Чаша какво, господин Фелпс?

— Чаша вино — довърши Фелпс изречението.

— Къде стана това, господин Фелпс?

— Не си спомням.

— Били ли сте в компания с нея, господин Фелпс?

— В компания? Не, разбира се. Не си спомням къде съм я виждал да пие. Може би в магазина.

— Видели сте я да пие от вашата стока?

— Да.

— По какъв повод?

— Нямахше повод... Просто така... Отворихме бутилка вино.

— Значи само тогава сте я виждали да пие?

— Да.

— Тогава откъде знаете, че не е била пияница?

— Ами то се вижда. Нали работеше при мен? Виждал съм я в магазина и никога не е била пияна.

— Колко ѝ плащахте, господин Фелпс?

— Нали вече ви казах. Сто двацет и пет долара седмично. Що за разговор? Това разпит ли е? Трябва ли да повикам адвоката си?

— Стига да желаете, господин Фелпс. Много лесно можете да сторите това. Предлагам обаче да си останете на мястото и да започнете да отговаряте искрено на въпросите ни.

— Аз отговарям съвсем искрено. Не съм длъжен да отговарям, ако не искам.

— Ще бъдете длъжен, ако ви арестуваме.

— На какво основание?

— Подозрение в убийство — отговори Клинг с равен глас.

Фелпс млъкна за малко.

— Може би ще е най-добре да извикам адвоката си-заяви най-сетне.

— Ако желаете, господин Фелпс — каза Майер, — ще трябва да го сторите от участъка.

Фелпс премига.

— Можете сам да изберете къде да отговаряте на въпросите ни. Щом не сте я убили, няма от какво да се боите.

— Не съм я убил.

— Добре. Защо тогава ни лъгахте?

— Не съм ви лъгал.

— Имахте ли любовна връзка с Ани Бун?

Фелпс мълчеше.

— Имахте ли такава връзка?

— Да.

— Защо не ни казахте още в началото?

— Поради редица причини.

— Кои?

— Първо, не исках да рискувам да ме обвинят в убийство.

— Тази възможност все още съществува, господин Фелпс.

— На второ място, имаше опасност тази история да стигне до вестниците. Не исках Марна... нали ме разбирате?

— Разбирам — каза Майер. — Какво ще речете да започнем сега от самото начало? И да говорите истината.

— Откъде да започна?

— От запознанството ви с Ани.

Фелпс тежко въздъхна.

— Запознахме се в магазина на „Хърмън Додсън“. В секцията за модерна мебел. Бях сбъркал етаж. С Марна предпочитаме стари стилни мебели.

— Продължавайте.

— Поканих я да се срещнем. Тя прие. Е, не веднага. Първо си поприказвахме. Знаете как стават тези работи.

— Не, не знам как стават тези работи — отговори Майер. — Аз съм женен мъж. Вие ми обяснете как стават тези работи, господин Фелпс.

— Не знаех, че полицията има такъв висок морал. Не знаех, че в този щат любовта е престъпление.

— Любовта не е — каза Майер. — За престъпление се смята изневярата.

— Ани не беше омъжена! — изрепчи се Фелпс.

— Вие обаче сте били женен и сега сте женен. За закона е достатъчно да е налице изневяра, когато само единият от партньорите е женен. Дайте да не се откъсваме от темата, господин Фелпс. Сега се занимаваме с убийство.

— Не съм я убил аз.

— Слушаме ви.

— Аз я обичах. Защо да я убивам?

— Май не ви пукаше за нея, когато разговаряхме първия път. Като че ли бяхте по-разтревожен за стоката.

— Беше ми мъчно за стоката, но ми беше мъчно и за Ани. Разбира се, че ми беше мъчно. Познавах я повече от година.

— Защо я назначихте? За да е по-близо до вас ли?

— Не съвсем. Рядко ходех в магазина. Ани се оправяше сама. Минавах обикновено към края на деня, за да прибера парите.

— А отбихте ли се вечерта, когато тя бе убита?

— Да. Вече ви казах. Бях ѝ оставил достатъчно пари за ресто, преди да затвори магазина. Всяка вечер попълвах бланката за касовите приходи през деня и на другата сутрин внасях парите в банката. Това беше обичайната процедура.

— В коя банка внасяхте парите?

— В Първа национална банка. В клона в Кресчън.

— Защо ѝ дадохте тази работа?

— За да ѝ помогна.

— Как?

— Нали знаете, че беше разведена. При „Додсън“ не вземаше кой знае колко. Това го разбрах, след като... след като се опознахме. Реших, че ще ѝ помогна, като я назнача. Плащах ѝ повече от сто дваайсет и пет долара седмично.

— Колко ѝ плащахте?

— Двеста долара — каза Фелпс.

— Госпожа Фелпс знаеше ли?

— Не, разбира се. Най-високата заплата, която давам на мой служител, е сто дваайсет и пет долара седмично.

— С други думи, господин Фелпс — обобща Майер, — вие сте прехвърлили Ани към графа „Служебни разходи“.

— Изразявате се много грубо, детектив Майер.

— Тъй ли? А вие как бихте се изразили, господин Фелпс?

— Опитвах се да помогна на момичето. На нейния гръб лежах майка и дъщеря. Това беше най-малкото, което можех да направя за нея.

— Ясно. Защо при първия ни разговор се престорихте, че не знаете за дъщеря й, господин Фелпс?

— Не съм се преструвал.

— Казахте, че според вас има син.

— Е, може и да съм казал. Излъгах, защото не исках полицията да разбере доколко познавам Ани. Не исках... не исках да ме замесват в това убийство.

— Към колко часа прибрахте парите от касата оная вечер, господин Фелпс? Вечерта, в която Ани бе убита.

— Към осем. Винаги прибирам парите по това време.

— Тя е била убита някъде към десет и половина, доколкото успяхме да установим. Къде бяхте, между осем и десет и половина?

— Не си спомням — бързо каза Фелпс.

По лицето на Майер се изписа изумление.

— Ами добре ще е да започнете да си спомняте, господин Фелпс. Добре ще е да започнете да си спомняте, и то много много бързо.

— Щом не си спомням, значи не си спомням.

— Тук ли бяхте? — попита Клинг.

— Не, не бях тук.

— Къде тогава?

— Не помня.

— Но си спомняте, че не сте били тук?

— Да, това си го спомням.

— Ами тогава да не сте били в собствения си магазин, да сте стреляли по Ани Бун и да сте унищожавали собствената си стока? — продължи Майер.

— Не ставайте смешен.

— Добре, къде по дяволите, сте били тогава, господин Фелпс? Започвайте да си спомняте! Настойчиво ви предлагам да започнете да си спомняте!

— Вижте...

— Какво?

— Не искам да си мислите... — Фелпс поклати глава. — Вижте, аз...



— Продължавайте, господин Фелпс, изкарайте скелетите от гардероба.

— А вие разпитвахте ли Тед Бун? Разпитвахте ли бившия ѝ съпруг?

— Той не е бил в града по време на убийството. Алибито му е потвърдено. Той е чист, господин Фелпс.

— И аз съм чист.

— Още не сме чули вашето алиби.

— Не си спомням къде съм бил. Не съм бил близо до магазина.

Майер въздъхна тежко.

— Господин Фелпс, обличайте се.

— Защо?

— Защото ни се струва, че нямате алиби, господин Фелпс. Защото мислим, че много сте замесен с това момиче, Ани Бун. Защото изглежда, че в участъка ще трябва да ви зададем малко повече въпроси. Всъщност много повече въпроси.

— Аз... — Фелпс преглътна. — Аз... онази вечер бях в Изола.

— Къде в Изола?

— На... на булевард „Ендикът“.

— И какво правехте там?

— Ами бях с един човек.

— С кого? — попита Клинг.

— С жена ли? — додаде Майер.

— Да — отговори Фелпс.

Двамата детективи млъкнаха. Накрая Майер проговори.

— Хубав човек сте, господин Фелпс. Наистина солидна инвестиция.

— Инвестиция?

— Който е инвестирал във вас, би трябвало да ликвидира веднага дяловото си участие. Как се казва мадамата?

— Тя не е мадама!

— Как се казва?

— Лидия. Лидия Форестър.

— Адрес?

— Булевард „Ендикът“ номер седемстотин и трийсет. Нали няма да я замесвате в тази история?

— Можете ли, да ни посочите по-добър начин да потвърдим алибито ви?

— Май че не.

— В дома й има ли портиер? Има ли асансьорни оператори?

— Да, защо?

— Господин Фелпс, от това, което чуваме, излиза, че имате крайно основателна причина да не желаете Ани Бун да ви се мотае из краката. Едва ли ще се задоволим само с честната дума на въпросната Причина, че сте били при нея онази вечер. Така че по-добре се молете.

— За какво да се моля?

— Молете се някой друг в тази сграда да ви е видял по времето, когато са убивали Ани Бун. Довиждане, господин Фелпс, ще ви се обадим. Бъдете сигурен, че ще ви потърсим пак.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Много е досадно да научиш, че човек, заподозрян в убийство, има железобетонно алиби. Досадно бе да научат това за Тед Бун, а още по-досадно бе да го научат за Франклин Фелпс. Тъжните факти обаче бяха налице. В деня на убийството на Ани Бун Франклин Фелпс бе прекарал в компанията на едно момиче на име Лидия Форестър времето от 9 до 11 часа вечерта. Асансьорният оператор си спомни, че го бил придружавал нагоре към 9 часа и надолу — към 11 часа. Това, разбира се, не означаваше, че Фелпс не е могъл в този интервал да слезе по черното стълбище, да отиде да убие Ани и да се върне по същия начин. От черното стълбище обаче се стигаше до две места: до подземния етаж и до партера. На партера денонощно дежуреше портиер, който потвърди, че е видял Фелпс да излиза само в 11 часа. Колкото до подземния етаж, там управителят и един от чистачите бяха играли карти цяла нощ точно до единствената врата, от която е можел да се спусне някой от черното стълбище. Така че Фелпс не беше слизал по това стълбище. Беше се занимавал по това време с други неща. Той не беше убиецът на Ани Бун и това бе досадно. Това означаваше, че на ченгетата от 87-и участък щеше да им се наложи да бършат пак по улиците, а именно от такава бърхане умират ченгетата.

По причини, които не бяха ясни и на самите ченгета, се оказа, че кажи-речи, всяко от тях бърха по улиците, за да се открие убиеца на Ани Бун. С това бяха заети всички ченгета освен Котън Хоуз. Котън Хоуз си беше организирал собствен малък кръстоносен поход срещу убиеца на Роджър Хавиланд. Това, че всички бяха заети с един и същ случай, си имаше и хубавата страна. Намираха си тема за разговор дори когато изчерпваха мръсните вицове. Беше приятно, така се създаваше дружеска атмосфера.

— Това бърхане по улиците ще ме довърши — оплака се Карела на Клинг. — Като станеш на моите години, ще • ме разбереш. Младо момче като теб не ги усеща тези работи. Ти на колко години беше, Бърт? На седемнайсет?

- На шестнайсет — каза Клинг.
- Значи изкачването на тези стъпала не ти е проблем.
- Стъпалата ги ям на закуска — каза Клинг.
- Виждам.
- И тротоарите също.
- Виждам.

Изкачваха стъпалата към една билиардна зала, известна в околността като „Райско преддверие“. Стълбището не излъчваше божествено ухание. Клинг не можеше да определи на какво точно миришеше, но със сигурност не на рай.

— Когато бях момче — продължи Карела, — и аз изяждах стъпалата. Че и тротоарите.

- Вече не ги кльопаш — отбеляза Клинг. — Плачеш за пенсия.
- Да.
- На колко си години, Стив? На шейсет и осем?
- Шейсет и девет.
- Добре изглеждаш за възрастта си.
- Това е от здравословния начин на живот.

Вече бяха достигнали райското преддверие. Дочуваха неподражаемия звук на билиардни топки, удрящи се една в друга върху маса, покрита със зелено кече. Отидоха до пропуската, който всъщност представляваше остъклена отпред Г-образна будка за цигари. Зад стъклото седеше плешив мъж, който дори не ги погледна. Беше отворил чекмеджето на касата и броеше пари.

Когато свърши броенето, Карела го попита:

- Върви ли?
- Комси-комса — демонстрира им плешивият френския си. — Ако искате маса, ще трябва да почакате. Всичко е заето. — И премести пурата в другия край на устата си.
- Не ни трябва маса — каза Карела.
- Тъй ли? А какво ви трябва?
- Трябва ни един човек на име Франк Ейбълсън.
- За какво?
- Ние сме от полицията — каза Карела и показа значката си.
- Какво е направил?
- Искаме само да му зададем няколко въпроса.
- За какво?

- Банални въпроси.
- В какъв смисъл банални?
- Банално банални — отвърна Карела.
- Да не е за...
- За кое?
- За нищо. — Плешивият изведнъж придоби разтревожен вид.
- Какво има?
- Нищо. Казвам се Финк. Болди<sup>[1]</sup> Финк. Смешно име, нали?
- Да — съгласи се Карела.
- Нещо да ти говори?
- Кое?
- Името. Болди Финк. Нещо да ти говори?
- Не. Трябва ли да ми говори нещо?
- Нали не сте тук за... онази работа?
- Коя работа?
- Значи името Болди Финк не ти говори за нищо?
- Не.
- Познаваш ли един от осемдесет и седми участък? Ти нали си от осемдесет и седми?
- Да.
- Познаваш ли Хавиланд? Роджър Хавиланд? Той е ченге. Знаеш ли го?
- Клинг и Карела се спогледаха.
- Да, знаем го.
- Ами... момчета... вие до каква степен си споделяте? Думата ми е, как се споразумявате помежду си?
- Нищо не разбирам — каза Карела.
- Думата ми е... делите ли или що?
- Какво да делим?
- Парата.
- Коя пара?
- Хайде сега, не си чак толкоз зелено ченге — каза Финк.
- Ти си плащал на Хавиланд? — попита Карела.
- Плащах му.
- За какво?
- За комара.
- При тебе се играе комар?

— Играе се. Всичко е наред. Хавиланд ми каза, че всичко е наред. Каза, че няма да идват други ченгета да ми досаждат.

— Хавиланд е мъртъв — каза Клинг.

Финк зина.

— Тъй ли?

— Да.

— А, сега разбирам. Дошли сте да поемете работата, тъй ли? — Финк сви рамене. — На мен ми е все едно кой взима парата, стига да ме оставят на мира. Как ще бъде? Като с него ли?

— Не съвсем — каза Карела.

— Повече ли искате?

— Не съвсем.

— Тогава какво?

— Край на комара.

— Какво?

— Край на комара.

— Защо?

— Администрацията се смени — каза Карела.

— Хайде, момчета, недейте така. Не е хубава таз работа. Подмамихте ме да говоря.

— Финк, та ти през цялото време не млъкна. Ние само те слушахме.

— Добре де, може ли така да се постъпва? Не искате ли парите, дето ги вземаше Хавиланд?

— Не.

— Хайде де!

— Край — каза Карела. — Разбрахме се. Край на комара тук.

— Мамата ми таковахте, момчета — констатира Финк с мрачна гримаса.

— Къде е Ейбълсът?

— На маса номер три. Не обича да го смущават, когато играе.

— Лошо, лошо — каза Карела и двамата с Клинг се насочиха към маса номер три. На нея имаше само един човек. Беше облечен с бяла риза и синьо шалче. Ръкавите му бяха навити. Имаше тъмна коса, започнала да оредява на темето, и пронизателни кафяви очи. Макар и да беше сам на масата, произнасяше на глас попаденията си.

— Шест в ъгъла — каза и удари топката с номер шест. Тя се понесе право към мрежичката в ъгъла. Дойде ред на топка номер тринайсет. — Тринайсеторката в страничното — каза Ейбълсън.

— Франк Ейбълсън? — попита Клинг.

— Да. Потрай малко. Тринайсет в страничното. — Удари и вкара топката в мрежичката. Беше ред на топка номер осем. — Осмицата в...

— Спри за малко, Ейбълсън — каза Клинг.

Ейбълсън го погледна.

— Ти кой си?

— От полицията — отговори Клинг.

Ейбълсън се отдалечи към другия край на масата. Взе парче тебешир и започна да отрива с него върха на стика си.

— Тъкмо се чудех кога най-сетне ще ме потърсите. Мога да ви слушам, докато играя. — Застана зад масата и се приведе, така че очите му да бъдат на нейното равнище. — Осмицата в далечния ъгъл. — Зае позиция, удари и топката се понесе към далечния ъгъл.

— Защо реши, че ще те търсим?

— Нали сте дошли заради Ани? Познах ли?

— Да.

— Ами работата е ясна. Излизах с нея и ето ви тук. Какво ви интересува?

— Като начало можеш да ни кажеш къде беше през нощта, когато я убиха.

— Кога беше това? — попита Ейбълсън. — Единайсет в ъгъла.

— Нощта на десети юни.

— Какъв ден? Понеделник ли, вторник ли, това имам предвид.

— Понеделник.

— Няма да ми е лесно да си спомня. — Той отново натри етика си с тебешир. — Откъде, по дяволите, ще помня?

— Точно преди една седмица.

— Една седмица. Чакай да видя. Петица в същата мрежа. — Топката изчезна в мрежата. — Видя ли?

— Често ли играеш тук?

— Рядко.

— Много си добър.

— А, оправям се. Сега е ред на дванайсеторката.

— А какво ще кажеш за нощта на десети юни?

— Точно сега мисля — поясни Ейбълсън. Удари топката и за косъм не успя да я вкара. — Дявол да го вземе. Разсейвате ме.

— Ужас — каза Клинг. — Я сега ни разкажи за десети.

— Бях зает.

— С какво?

— Да, сега си спомних.

— Какво правеше?

Ейбълсън изведнъж взе да шепне.

— Вие, момчета, в комбината ли сте?

— Хавиландовата комбина?

— Да.

— Не сме.

— А! — рече Ейбълсън.

— Оная вечер да не сте играли комар?

— Ами...

— Знаем за комбината, няма проблеми — каза Клинг.

— Поиграхме малко. Аз очистих банката.

— Колко?

— Пет стотака. Не е лошо, а? За игра на дребно...

— Добре е, много е добре. Да не забравиш да ги обявиш пред данъчните власти.

— Как ще забравя? Аз съм честен човек. Законът над всичко.

— В колко часа дойде тук?

— Към осем.

— И кога си тръгна?

— Към два сутринта.

— И през цялото време беше тук?

— Да. Вървеше ми като на краставо куче тояга.

— И сигурно доста хора са те видели.

— Така си е.

— Финк видя ли те?

— Видя ме. И много други ме видяха.

— Добре ли познаваше Ани?

— Доста добре. От време на време се срещяхме. Няма ли да проверите моето алиби?

— И това ще стане. Какво ще рече „доста добре“?

— Ами... доста добре.



— Чукаше ли я?

— Що за въпрос?

— Бихме искали да знаем — каза Карела.

— Чукахме се. — Ейбълсън поклати глава. — Ей, момчета, частния живот на човека за нищо не го броите. Нищо свято няма за вас.

— А знаеше ли, че тя има любовник, който я издържа?

— Кой? Ани? Будалкаш ли ме?

— Говорим сериозно.

— Не, не знаех. Много ми беше симпатична. Хубаво маце.

— Къде се запознахте?

— По време на партия бiliarд. Можете ли да си представите? Играеше бiliarд. Страхотно маце беше. Веднъж дойде в салона, не в този, а в салона на Мики. Нали го знаеш салона на Мики? Дойде една вечер там с деколте ей дотук. Честна дума. Взе една маса и като подхвана топките, на нищо ги направи, сякаш цял живот това е правила. Страхна мадама. Всеки път, като се наведеше над масата, на момчетата очите им изскачаха. Страхно маце! Много ми беше симпатично.

— Да е споменавала пред теб името Фелпс?

— Не.

— А знаеше ли, че е разведена?

— Знам, знам. Нали съм я вземал от къщи. И с детето се запознах, Моника. Много сладко дете. Понякога му носех подаръчета — кога бонбони, кога кукла. Дреболии. Страхотно хлапе. Много умно. Голяма сладурана.

— Сигурно.

— И то ми беше симпатично.

— Мислил ли си някога да се ожениш аз Ани?

— Е, не ми е била чак дотам симпатична, господине.

— Да е споменавала пред теб, че има врагове?

— Не.

— А да ти е казвала, че се страхува от някого?

— Не.

— Кога я видях за последен път?

— Ами отидох в ритуалната зала, да ѝ отдам почит.

— Кога я видях жива ми е думата.

— Преди няколко седмици. Чакай, беше първи юни. Сега си спомням, някой каза, че вече е юни. Беше събота вечер.

— Да е споменавала някакво писмо, което е получила?

— Не.

— След това търсил ли си я?

— Да. Един-два пъти се чухме по телефона.

— По време на тези разговори да е споменавала някакво писмо?

— Не си спомням.

— След шести юни търсил ли си я?

— Да, май я търсих.

— Да е споменавала някакво писмо?

— Не.

— Познаваш ли Артър Кордис?

— Не.

— А някой си Джейми?

— Не. Почакай. Как му е фамилното име?

— Не му го знам.

— Не. Познавам няколко души на име Джими, но на никого не викат Джейми. Пък и не познават Ани. Не, съжалявам. Няма ли да проверите моето алиби?

— Ще го проверим — каза Карела. — Когато се срещнахте, не ти ли се видя разтревожена? Да е имало нещо, което да я тормози, да я плаши?

— Не е споменавала нищо такова. Виждаше ми се жизнерадостна. Добре си карахме. Беше щуро маце. Не си я виждал как играе бiliarд. Страхотна беше. Не познавам друг, който да играе бiliarд така добре. Е, аз съм по-добър, но и тя беше страхотна, направо страхотна.

— Значи, Ейбълсън, нямаш представа кой може да я е убил?

— Нямам. Беше страшно маце. Защо да я убиват? Долна работа. Жалко. На мен ми беше много симпатична, да знаеш.

— Е, Ейбълсън, благодарим ти — казаха детективите и отидоха при Болди Финк, който продължаваше да брои пари.

— Миналия понеделник Ейбълсън игра ли комар при теб? — попита Клинг.

— Игра.

— От колко до колко?

— Дойде към осем и половина, отиде си в малките часове.  
— По-точно.  
— Към два-три часа трябва да беше.  
— През това време излиза ли някъде?  
— Да излиза? Така му беше потръгнало, да не е луд да мърда от масата? Спечели близо половин хилядарка. Когато ме пита за него, реших, че за това го търсите. За комара. Цялата нощ изкара тук. Абе, момчета, не можете ли да размислите?  
— Друг някой да го е видял тук?  
— Стотина души.  
— Кои?  
— Ей тези момчета например. От четвърта маса.  
Клинг тръгна към посочената маса.  
— Не можем ли да оправим тази работа? — обърна се Финк към Карела. — Толкова ли сте честни, по дяволите?  
— Не е там работата — каза Карела. — Не съм честен. За нищо на света не бих разрушил вярата ти в корумпираността на полицията. Корумпиран съм колкото всички останали ченгета, които познаваш. Работата е там, че се глася за големи дела и не ми е до дреболии.  
— А, ясно — кимна Финк, удовлетворен от отговора. — Разбирам. По едно време взех да мисля, че не съм наред. Да видя ченге, което не взема сухо. Защо не вземете да изпроводите насам някое ченге, дето да не се гласи за големи дела? Много ще ми е трудно да сменям мястото.  
— Разбирам те. Ще изгубиш дела, който се полага за салона.  
— Точно така. Правилно си ме разбрал. Тук имам големи режийни. Та да вземеш да ми намериш някое ченге, дето не се гнуса от дреболии, а?  
— Ще потърся — каза Карела. — Дотогава — никакъв комар.  
— Благодаря — каза Финк щастлив. — Хиляди благодарности.  
Клинг се върна.  
— Всичко се потвърждава — каза. — Ейбълсън е чист.

---

[1] Болди (Baldy) — плешивко (англ.). — Б. пр. ↑

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Убиецът на Ани Бун, изглежда, започваше да се тревожи.

Убиецът нямаше основания да се тревожи, защото полицията не беше стигнала доникъде. Убиецът обаче си бе спомнил за нещо и се бе опитал да изпревари полицията и може би допусна грешка.

Убиецът се обади по телефона на детето.

Убиецът се обади по телефона на Моника.

Убиецът заръча на момиченцето да не споменава за този разговор пред баба си, но то въпреки това ѝ спомена, което стана причина Карела и Клинг да им отидат на гости.

Детето веднага позна Клинг.

— Здравсти — каза. — Намери ли я?

— Още не съм — отвърна Клинг. Предположи, че детето продължава да не знае какво се е случило с майка му. Ако пък знаеше, значи много лесно бе приело новината. — А това е детектив Карела, Моника.

— Приятно ми е — възпитано откликна момиченцето.

— Надявам се този разговор да не я травмира — каза госпожа Травейл. — Тя е още дете.

— Само ще ѝ зададем няколко въпроса, госпожо Травейл. Това е детектив Карела.

— Разбирам — каза госпожа Травейл и кимна на Карела. — Може ли да остана?

— Разбира се — усмихна се Карела на госпожа Травейл. Клинг забеляза, че тя му отвърна с усмивка, и си зададе въпроса какво има в Карела, та жените винаги отвръщат на усмивките му. Успокои се с това, че поне Моника е негова.

— Значи някой се е обадил на детето по телефона тази сутрин, правилно ли съм разбрал? — попита Клинг.

— Да — отговори госпожа Травейл. — Тя така твърди.

— Обадиха ми се — потвърди Моника.

— Не поставям това под въпрос — продължи госпожа Травейл, като се обърна към детективите. — Но тя не е много категорична.

— Какво значи „категорична“? — попита Моника.

— Някой потърси ли те по телефона? — попита Клинг с усмивка.

— Да.

— По кое време?

— Не знам.

— Тя още не познава часовете — поясни госпожа Травейл. — Станало е тази сутрин. Днес не отиде на училище, защото ми се видя настинала. Освен това нямам вяра на б-а-щ-а й.

Госпожа Травейл произнесе думата „баща“ буква по буква.

— „Баща“ — повтори Моника, прозряла хитрината.

— След всичко, което се случи, той може да направи опит да я отвлече. Не ми се иска да я пускам да излиза от къщи.

— Дали този, който е звънял, е знаел, че тя си е у дома?

— Нямам представа.

— Човекът, който се обади, именно с теб ли поиска да говори, миличка? — попита Клинг.

— Да. Човекът каза: „Моника Бун ли е на телефона?“, а аз отговорих: „Да, Моника Бун е на телефона.“ Така започнахме разговора.

— А баба ти къде беше през това време? — попита Карела.

— Бях излязла да напазарувам — отговори госпожа Травейл.

— Човекът, който ти се обади — продължи Клинг, — мъж ли беше или жена?

— Не знам — отвърна Моника.

— Нали разговаря с него?

— Да.

— Е, не разбра ли, дали е мъж или жена?

— Не разбрах.

— Това имах предвид, като казах, че не е категорична — намеси се госпожа Травейл.

— Какво значи „категорична“? — отново попита Моника.

— Значи, че не си сигурна, миличка.

— Е да, не съм сигурна.

— Добре, чувала ли си и преди гласа на този човек?

— Не.  
— Значи за пръв път го чу?  
— Да.  
— Що за глас беше?  
— Не знам.  
— Добре, ти каза, че не си разбрала дали е мъжки или женски.  
Беше ли дебел, плътен глас?  
— Май че да.  
— Като мъжки?  
— Май че да.  
— Но не си сигурна?  
— Не. Може да е била и някоя госпожа. Не можах да разбера.  
Гласът беше странен. Като че ли идваше от кутия.  
— Да не е говорил през носна кърпа? — Въпросът на Клинг бе отправен към Карела.  
— Възможно е. Та какво ти каза този човек, Моника?  
— Чакай да видя. Първо ми каза: „Моника Бун ли е?“ И аз казах: „Да, Моника Бун е на телефона.“ След това ми каза: „Как си, Моника?“ И аз отговорих: „Добре, благодаря.“ Баба ми е казала да се държа учтиво, когато говоря по телефона.  
— После?  
— После той каза...  
— Човекът?  
— Да. Не знам дали да казвам „той“ или „тя“.  
— Казвай „той“ — посъветва я Клинг.  
— И после той каза: „Искаш ли да бъдеш едно добро момиченце?“ И аз, то се знае, отговорих, че искам да бъда добро момиченце. И после той каза: „А ти умно момиченце ли си?“ Аз не обичам да се хваля, но казах, че съм умно момиченце.  
— И после?  
— После той каза: „Майка ти е получила писмо преди една седмица. В син плик. Да си го виждала някъде из къщи?“ Аз не се сетих, но отговорих: „Може и да съм. Кой се обажда?“  
— И какво ти отговори човекът?  
— Човекът ми отговори: „Няма значение, Моника. Аз съм приятел на твоята майка“. А аз попитах: „Кой приятел?“  
— И човекът каза ли ти?

— Не. Само каза: „Приятел на твоята майка съм. Виждала ли си писмото?“ Аз си спомних тогава, че съм го виждала, защото мама много се разтревожи, като го прочете. Спомних си, че го отвори, и след това много се разтревожи. Нали знаеш какви са майките? Тревожат се от писма и от други работи.

— Да, знам — каза Клинг. — Ти каза ли на този човек, че си виждала писмото?

— Да.

— И той какво ти каза?

Седнал в креслото, Карела започна да си записва разговора. Използва две имена: „Моника“ и „Заподозрян“. Не си направи труда да записва въпросите на Клинг. Опитва се да запише само репликите от телефонния разговор между Моника и заподозрения. Постара се да чуе всички възможни думи и да ги запише.

ЗАПОДОЗРЯН: Къде видя писмото, Моника?

МОНИКА: Не знам. Мама го сложи някъде.

З: Тя спомена ли ти това писмо?

М: Не, аз я видях да го чете.

З: А не ти ли каза какво пише в него?

М: Не, тя никога не ми казва какво пише в нейните писма.

З: Това писмо в син плик ли беше?

М: Да.

З: Сигурна ли си, Моника?

М: Сигурна съм, защото казах на мама: „Този син плик е много красив.“

З: А тя каза ли ти от кого е?

М: Не.

З: А опита ли се да познае от кого е?

М: Какво искате да кажете?

З: Не се ли учуди, че писмото не е подписано?

М: Не.

З: А знаеше ли от кого е?

М: Не. Кой се обажда все пак?

З: Обажда се приятел на твоята майка. Помисли си, Моника. Мама какво направи с писмото, след като го прочете?

М: Не помня.

З: Помисли.

М: Мисля, но не си спомням. Сега трябва да облека куклата си.

З: Почакай, Моника. В чантичката си ли го прибра?

М: Не, нямаше чантичка при себе си.

З: Тогава къде го прибра?

М: Не знам. Отиде да се обади по телефона.

З: На кого се обади?

М: Не знам.

З: На полицията ли?

М: Не знам. А ти знаеш ли, че съм приятел с едно ченге?  
Детектив е и си има пистолет.

З: Ти каза ли нещо на този детектив за писмото?

М: Не. Какво го интересува едно старо писмо? Той търсеше  
някакво изгубено момиченце.

З: Ти спомена ли на друг за това писмо?

М: Не. Кой се интересува от едно старо писмо?

З: А сега си помисли, Моника.

М: За какво да мисля?

З: Къде е това писмо сега?

М: Не знам.

З: Още ли е в къщата?

М: Май че да.

З: Откъде знаещ?

М: Мисля, че го видях някъде из къщи.

З: Къде?

М: Някъде.

З: Къде по-точно, Моника?

М: Не си спомням. А сега трябва да затворя телефона. Не искам  
куклата да настине.

З: Няма да настине. Къде е писмото?

М: Вече ви казах. Не знам. Някъде из къщи. Вие имате ли кукли?

З: Не. Мисли, Моника.

М: Мисля с всички сили. Обаче моята кукла...

З: В хола ли беше?

М: Не си спомням.

З: В трапезарията?

М: Нямаме трапезария.



З: В спалнята на мама?  
М: Може би. Може да го е прибрала в бюрото си.  
З: Сигурна ли си?  
М: Откъде да знам? Вие задавате много въпроси.  
З: Само се опитвам да помогна на майка ти. Това писмо е много важно. Тя наистина ли го прибра в бюрото си?  
М: Може би.  
З: А може би в гардероба?  
М: Може би.  
З: А ще погледнеш ли?  
М: Сега ли?  
З: Да.  
М: Не мога веднага. Сега трябва да облека куклата.  
З: А кога ще можеш да провериш?  
М: Не искам да проверявам. Не ми е разрешено да ровя в маминия гардероб. Тя не ми позволява.  
З: Е, няма нужда да й казваш, че си проверявала.  
М: Тя ще разбере. Ще разбере още щом се върне. Сега е в отпуск.  
З: Така ли?  
М: Да. Баба ми каза. Ще отсъства известно време.  
З: Ясно. Щом не е тук, значи няма да разбере, че си търсила нещо в гардероба ѝ, нали?  
М: Ще разбере. Мама винаги разбира. Тя знае всичко. Веднага разбира, когато лъжа. Веднага. Мама е много умна.  
З: Няма да разбере, ако внимаваш. Освен това, ако намериш писмото, ще ти купя един хубав подарък.  
М: Какво ще ми купиш?  
З: Кукла.  
М: Вече имам кукла.  
З: Ще имаш две кукли.  
М: Не ща две кукли. Една ми стига.  
З: Добре, какво искаш?  
М: Нищо.  
З: Не може да няма нещо, което да искаш.  
М: Има.  
З: Какво?  
М: Палто от визон. Мама все казва, че иска палто от визон.

З: Добре, ще ти купя палто от визон.

М: Добре.

З: А сега ще провериш, ли за писмото?

М: Не.

З: Защо? Нали...

М: Защото не искам палто от визон. Защото не искам нищо. Освен това много съм заета. Нали ви казах? Трябва да облека куклата.

З: Моника...

М: Не ми крещете. Мама каза, че не е възпитано да се крещи. Особено по телефона.

З: Моника, ако обичаш...

М: Заета съм. Дочуване.

З: Моника!

М: Какво?

З: Писмото в бюрото ли е?

М: Не знам.

З: В стаята ли е?

М: Не знам. Дочуване.

Карела огледа бележките си.

— Това ли е всичко? — попита.

— Да — каза Моника. — Затворих телефона. Трябваше да облека куклата. Освен това, да ти кажа правата, започна да ми става скучно. Винаги ми става скучно, когато говоря по телефона. Особено с възрастни. Питат те само как си и дали си се държала добре. Не умеят да разговарят по телефона. Знаеш ли, че мога да набера номера на Марджъри съвсем сама? Искаш ли да видиш как набирам номера на Марджъри?

— Не сега — каза госпожа Травейл.

— Той каза ли, че пак ще се обади? — попита Клинг.

— Не съм сигурна, че беше мъж.

— Който и да е бил, каза ли, че пак ще позвъни?

— Не. Аз затворих телефона.

— А човекът обади ли се?

— Не.

— Къде е писмото, Моника?

— Не знам. Мисля, че мама го изхвърли.

— А тогава защо си казала...

— Защото този човек много се вълнуваше за писмото. Не ми даде сърце да му кажа, че мама го е изхвърлила. А и не съм сигурна дали го е изхвърлила.

— Може ли да претърсим стаята ѝ, госпожо Травейл? — попита Карела.

— Разбира се — отвърна госпожа Травейл.

— На мама няма да ѝ е приятно — каза Моника с укор в гласа.

— Ние много ще внимаваме — обеща Карела.

— Въпреки това няма да ѝ е приятно. Много внимава с дрехите си. Понякога, като си играя на медицинска сестра, използвам шаловете ѝ вместо бинтове. Тя направо получава удар. Никак не обича да ѝ бъркат из чекмеджетата. Много се сърди. Така че по-добре внимавайте.

— Много ще внимаваме — повтори Карела.

— Смятате ли, че това писмо е важно? — попита госпожа Травейл.

— Човекът, който е разговарял с Моника, го е смятал за важно — каза Клинг. — А и дъщеря ви го и смятала за важно. Иначе нямаше да пише писмо на Теодор по този повод.

— Писала е на Теодор? — Госпожа Травейл изглеждаше заинтригувана.

— Да — каза Клинг. — Госпожо Травейл, бях останал с чувството, че ви е симпатичен.

— Така е, много добри чувства имам към него.

— Тогава защо не му давате Моника?

— Какво? — попита Моника.

— Според мен едно дете не трябва да живее без жена — каза госпожа Травейл. — Ако иска, да ни вземе и двете, още утре ще се съглася.

— Преди малко казахте, че му нямате вяра.

— Когато става дума за Моника.

— Ани пиеше ли, госпожо Травейл?

— Разбира се, че не!

— А известно ли ви е, че господин Бун се е опитвал да вземе детето с мотивировката, че Ани била алкохоличка?

— Не, не ми е известно. Обаче не се учудвам. Обичам Теодор, но той не би се спрял пред нищо, за да вземе детето.

— Освен пред убийство — додаде Карела.

Госпожа Травейл хвърли бърз поглед към Моника.

— Проверихме неговото алиби — поясни Клинг. — Вероятно ще ви е приятно да узнаете, че е чист.

— Аз ви казах това още първия път — рече госпожа Травейл.

— За кого става дума? — попита Моника. — За татко ли?

— Да — каза госпожа Травейл. — Обичам това момче. Много ми се иска да ни вземе и двете. Мразя цялата тази история. Неприятно ми е да се занимавам със съдилища и адвокати. Обаче как иначе да го убедя, че не е прав? Толкова ми е неприятно, че съм принудена да му нямам доверие.

— Сега вече има законни права над детето.

— Възможно е — каза госпожа Травейл и сви рамене. — А какво ще кажете за човека, който е разговарял с Моника?

— Какво имате предвид?

— Дали не е той... който го е сторил?

— Възможно е.

— Какво е сторил? — попита Моника.

— Нищо — отговори Клинг.

— Има ли начин да си провери от кой телефон са се обадили? — попита госпожа Травейл.

— Изключено е. Дори докато човекът е още на телефона е проблематично проследяването. Днес телефонните връзки са автоматизирани. Ако сам е набрал номера, без помощта на телефонист, няма начин да се проследи. Дори ако го е свързал телефонист, връзката пак превключва на автоматична, и край. Полицията не успява да проследи кой знае колко разговори, госпожо Травейл. Това става предимно в детективските романи.

— Разбирам — каза госпожа Травейл, но в гласа ѝ имаше съмнение.

— А сега може ли да хвърлим един поглед на стаята? — запитва Карела усмихнато.

— Разбира се — каза госпожа Травейл и също се усмихна.

— Това може да ни отнеме известно време — продължи Карела. — Ще претърсваме основно.

Убиецът извади късмет.

Претърсиха основно, но не откриха писмото.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Централната полицейска картотека издириха досието на Чарлс Фетерик и го изпратиха по куриер на детективите от 87-и участък. В тишината на стаята детектив Котън Хоуз се зае да го изучава.

След като прочете два пъти встъпителната страница, хвърли набързо поглед върху отпечатъците от пръстите на Фетерик и насочи вниманието си към останалата информация. От нея се виждаше, че Фетерик е прекарал една година в затвора. Последният му известен адрес бе улица „Боксър“ номер 127 в Ривърхед. Мястото, където го бяха открили и откъдето им беше избягал. От документацията човек не можеше да научи много неща, освен че Фетерик се опитал да разбие огнеупорната каса на работодателя си. Глаголът „разбивам“ може би в случая не е съвсем точен. Преди да ограби касата, Фетерик научил цифровата комбинация.

Хоуз прегледа отново досието.

Фетерик беше работил във „Фотогравюра Актън“, булевард „Актън“, Ривърхед.

Каза на Майер Майер, че ще отсъства за малко, и излезе.

Собственикът на „Фотогравюра Актън“ се казваше Сам Капловиц. Беше великан с гръд като варел и черпи мустаци, които висяха под носа му като бояджийска четка.

— Има си хас да не си спомням за Чарли. Как мога да го забравя? През всички тези години, откакто съм в бизнеса, това беше първата ми грешка. И последната.

— Колко време работи той при вас, господин Капловиц? — попита Хоуз.

— Сам. Наричай ме Сам.

— Добре, Сам. Колко време изкара при теб?

— Би трябвало да си сменя името. Не защото съм евреин, това не ме смущава. Ама Капловиц хич не ми харесва, много е дълго. На всичкото отгоре ми стърже слуха. Когато го чуя, направо ме

престъргва. Ще взема да го сменя на Каплан. Тогава никой няма да ми казва, че се отървавам от името си, защото е еврейско. Каплан е също еврейско име. Ако питаш мен, човек, като е евреин, трябва да си остане евреин и да не се прави на задник. Съгласен ли си? Как ти звучи Каплан?

— Добре.

— Каплан — произнесе Капловиц, сякаш изпробваше името. — Може и да го направя. Ще трябва първо да питам синовете. Пък и няма да се наложи да сменям името на ателието. Фирмата е кръстена на улицата, на „Актън драйв“. Можеш ли да си представиш, ако се казваше „Фотогравюра Капловиц“? Можеш ли да го произнесеш? Аз бих се задавил всеки път, когато ми се наложи да го произнеса по телефона.

#### ПОЛИЦЕЙСКО ДОСИЕ

ИМЕ: Чарлс Рудолф Фетерик  
КОДОВ НОМЕР НА ДОСИЕТО: Р 625621  
ИЗВЕСТЕН ОЩЕ КАТО: Фетерик Перушината,  
Пилето, Руди Пилето  
АДРЕС: Пако Хил № 8341, гр. Изола  
ДАТА НА РАЖДАНЕ: 5 май 1935 г.  
ВЪЗРАСТ: 20 г.  
МЯСТО НА РАЖДАНЕ: Изола  
ВИСОЧИНА: 170 см.      ТЕГЛО: 75 кг.      КОСА:  
руса      ОЧИ: КАФЯВИ  
ЦВЯТ НА КОЖАТА: жълтеникава  
ПРОФЕСИЯ: гравьор  
БЕЛЕЗИ И ТАТУИРОВКИ: белег от операция на  
апендикс  
АРЕСТУВАН ОТ: полицай Джордж Шапиро  
  
ПОЛИЦЕЙСКИ НОМЕР: 29-1042-1955  
ДАТА НА АРЕСТА: 21.6.55  
МЯСТО НА АРЕСТА: Актън драйв, Ривърхед  
ОБВИНЕНИЕ: кражба с взлом

КРАТКО ОПИСАНИЕ НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО: При опит да отвори огнеупорната каса на работодателя си, собственика на „Фотогравюра Актън“, Фетерик бил изненадан на местопрестъплението в 1.07 ч. сутринта от патрулиращия полицаи. Побягнал към изхода с шифъра в ръце. Спрял, когато полицаите стреляли във въздуха.

ДАННИ ЗА ПРЕДИШНИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ: няма

ОСЪДЕН ОТ: Градския съд на 1 юли 1955 г.

ПРИСЪДА: кражба с взлом трета степен, член 404 от НК

ПРИСЪДА: да прекара не по-малко от една година и не повече от три години на остров Бейли

— Какво ще ми кажете за това момче, господин Капловиц?

— Нали ти казаха да ми викаш Сам?

— Точно така. Сам.

— Благодаря ти. Взех го на работа. Трябвало да беше на деветнайсет години. Хабер си нямаше от нищо. Добро момче. Викахме му Чарли Перушината. Или Чарли Пилето. Някои от момчетата му викаха Пилето. Ама приятелски, никой не е искал да го оскърбява. Научихме го на занаята. Само за една година стана гравьор. Ама много добър, да знаеш. Златни ръце.

— И после?

— После реши да ограби касата ми. Дори шифъра не беше научил както трябва. Думата ми е за листчето, което полицаите откриха у него. Не го беше записал правилно. После адвокатът му се опита да направи голяма работа от това, да докаже, че не бил искал да отваря касата. Можеш ли да си представиш? Имах вяра на това момче, много ми беше симпатично. Ама да ограбва каси — това не мога да го приема. Радвам се, че го прибраха в затвора. Казвам ти самата истина, драго ми стана, когато го тикнаха в дранголника.

— Разбирам — каза Хоуз.

— Цял живот съм работил, господин Хоуз — продължи Капловиц. — Още са ми обгорели пръстите от киселината. Нищо не се постига лесно на този свят. Сега си имам един малък бизнес, ама хич не ми беше леко. Това момче имаше големи шансове да стане човек.



Тук усвои един хубав занаят. Ама потърси на хляба мекото и на, отиде в затвора. Защо им трябва на хората такива работи? — Капловиц се изсекна. — Чарли пак ли е забъркал някоя каша?

— Да.

— Този път какво е направил? Чух, че миналата година го пуснали. И да ви кажа правата, постреснах се. Реших, че може да е решил да ми отмъсти. Кой знае на какво е способен човек, който обира каси! Кой знае на какво е способен!

— Обаче не е идвал при вас?

— Не.

— Не е идвал да търси работа или нещо такова?

— Не. Искате ли да ви кажа нещо? Нямах да го взема. Знам, че звучи ужасно, но нямах да, го взема на работа. Не мога да си позволя пак да се опаря. Знам, че като е лежал в затвора, си е платил дълга към обществото и така нататък, но и на колене да ми беше паднал, нямах да го назнача. Това момче го имах за син. Слава Богу, синовете ми не са обирали касата. Та какво е направил този път?

— Обрал един магазин и убил ченге.

Капловиц кимна някак тъжно.

— Това са сериозни неприятности. И на него не му ги пожелавам. Дебела работа.

— Вярно, много е дебела.

— Човек неминуемо започва да си задава въпроси. Дали щеше да извърши такова нещо, ако не беше лежал в затвора? Чудя се и се мая.

— По-добре не мислете за това, господин Капловиц.

— Викай ми Сам, моля те.

— Добре, Сам.

— Все пак не мога да не си блъскам главата над този въпрос. Знаеш ли, ако беше имал някаква причина, някаква сериозна причина да обере касата, щях да го разбера. Да кажем, че майка му е била болна или нещо от този род. Той обаче си докарваше при мен хубава заплата, а и за Коледа получи голяма премия. Нямах причини, направо никакви причини нямах. За такъв човек не би трябвало да ми е жал. И все пак ми е жал, че отново е кривнал. И този път много сериозно.

— Господин Капловиц, дали имате представа къде може да си е намерил работа, след като са го пуснали от затвора?

— Нямам представа, обаче мога да проверя. Познавам повечето хора от занаята. Мога да го сторя дискретно. Ако вие започнете да проверявате, може да се усети и да избяга. Искате ли да проверя?

— Ще съм ви много признателен.

— Ще проверя. Не обичам крадци, господин Хоуз. Обичам честните хора. В света би трябвало да има само честни хора.

— Ето визитната ми картичка — каза Хоуз и му я подаде. — Моля ви да ми се обадите, щом научите нещо.

Капловиц взе картичката и старателно я заоглежда.

— Котън значи?

— Да.

— Господин Хоуз, когато тръгна да си сменям името, ще ти се обадя. Заедно ще свършим тази работа. Какво ще кажеш?

Хоуз се усмихна.

— Само ми свирнете, господин Капловиц.

— Сам — рече Капловиц. — Викай ми Сам.

Мъжът, който влезе в стаята на детективите, стискаше шапка към гърдите си. Очите му бяха кръвясали, носът му сополив и въобще имаше вид на пропаднал пияница. Не произнесе дума. Стоеше и чакаше някой да го забележи. Пръв го забеляза Мисколо, понесъл от машинописното бюро кана с кафе.

— С какво мога да ти услужа?

— Искам... таквоз... тук ли са детективите?

— Да — каза Мисколо. — Какво има? — Доближи се до човека и в носа веднага го удари вонята на евтино вино. Отстъпи веднага на няколко крачки. — Какво има?

— Дошъл съм... дошъл съм да говоря с ченгето, дето се занимава с младото момиче... дето го утрепаха в магазина.

— Майер! — извика силно Мисколо. — Имаш гости.

— Това кафе ли е? — попита Майер. — Да.

— Дай го насама. — Майер се доближи до госта, докато Мисколо му наливаше чаша кафе. И той усети вонята почти веднага, стисна носа си и едва тогава проговори. — Какво има?

— Ти ли... ти ли се занимаваш с младото момиче, дето го пречукаха в магазина?

— Да, аз съм един от полицаите, които разследват този случай. Какво има? Ти ли я утрепа?

— Аз? Не съм аз бе. Недей така бе!

Човекът се уплаши, сложи си шапката и понечи да си тръгне. Майер го спря.

— Спокойно, само се шегувам. Кажете какво има.

— Джордж съм аз... Джордж се казвам.

— Добре, Джордж, какво има?

— Може ли да вляза и да седна?

— Разбира се. Заповядай. Искаш ли чаша кафе?

— Какво става тук? — попита Мисколо. — Да не сме Армията на спасението?

— Налей му чаша кафе — нареди Майер с усмивка. — Колкото и да ти е мъчно, Мисколо.

— Обърнаха ни на Армия на спасението — промърмори Мисколо, но все пак наля чаша кафе на пианицата. Майер го придружи до бюрото си, седна и отпи от чашата. Пианицата бръкна в страничния си джоб, извади половинка евтин алкохол, отви капачката и си отсипа в чашата.

— Сефте ми е за днес — каза и надигна чашата.

— Та какво ще кажеш за убийството в магазина? — попита Майер.

— А, да, да.

— Да, да. Какво ще кажеш?

— Видях го — каза Джордж.

Майер остави чашата си на бюрото.

— Видял си го, казваш?

— Да.

— Самото убийство?

— Не. Видях останалото.

— Какво останало?

— Видях как потегли с колата.

— Все попадаме на очевидци на потеглянето на колата — каза Майер. — Как така го видя?

— Ами тъй. Бях се подпрял на стената на къщата... Бях таквоз... Бях пиан де.

— Джордж! Моля те само не ми казвай, че пиеш!

— А, случва се. От дъжд на вятър.  
— Продължавай.  
— Чух всички изстрели. Страшно беше. И чух как изпотрошиха всичките бутилки. Ужас. Ужасно беше.  
— Продължавай.  
— Ами подпрях се на единия лакът. Видях как човекът избяга от магазина и влезе в една кола. Запали и дим да го няма.  
— Мъж или жена?  
— Не знам.  
— Не можа ли да видиш?  
— Не.  
— Значи видял си как човек влиза в кола и потегля. Добре ли съм те разбрал? Но не си разбрал дали този човек е мъж или жена?  
— Точно така... Бях сляп, нали загряваш? Бях се гипсирал.  
— Видя ли номера на колата?  
— Не.  
— А успя ли да разбереш от коя година е модел?  
— Не.  
— Поне каква марка беше?  
— Не видях.  
— Значи само това си видял: как човек — мъж или жена — излиза от магазина, качва се на колата, запалва и потегля. Добре ли съм разбрал?  
— Да.  
— И това е всичко?  
— Да.  
— Добре. Тази информация е от голяма полза, Джордж. Благодаря ти, че дойде.  
— Няма защо — каза Джордж, допи си чашата, сложи си шапката и излезе.  
Майер въздъхна и се опита да открие светлата страна на този разговор. Човекът, карал колата, би могъл да притежава шофьорска книжка и документи за колата. Освен ако е нямал шофьорска книжка и е карал крадена кола. Така или иначе, от тази информация в момента нямаше никаква полза.  
До бюрото му се приближи Мисколо.  
— Баща ти как така се реши да те посети тук?

Майер не бе в настроение да се сърди.

— Убий ме, не мога да ти обясня. Казвам му да не идва, а той все намира. Сигурно много ме обича. Нищо, че съм рошав.

— Усети ли как миришеше?

— Кой? Баща ми ли?

— Да.

— Усетих.

— Чудно ухание, нали?

— Да. Обожавам го. Любимият одеколон на тати.

— И много спретнато се облича.

— Такъв си е. Няма да ми повярваш, но веднъж за една бройка да отнесе наградата „Адолф Манжу“ за най-добре облечения мъж на годината.

— Вярвам ти — рече Мисколо и изведнъж стана сериозен. — Поне получи ли нещо от него?

— Получих — каза Майер Майер. — Главоболие.

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Привършваха заподозрените и се увеличаваха задънените улици.  
Натъкваха се на непробиваеми алибита и си късаха нервите.  
Движеха се без посока и пилееха пари за телефонни разговори.  
Преследваха убиец, чиято самоличност им бе неизвестна.  
Въртяха се в омагьосан кръг.

Мъжът се казваше Артър Кордис. Беше касиер в банка. Бе познавал Ани Бун и бе излизал с нея. Когато детективите дойдоха при него и поискаха да разговарят, той се развълнува. Беше безупречно честен, но не му бе приятно двама детективи да влизат в банката и да искат да разговарят с него. Такова нещо нанася удар върху репутацията, а той не бе откраднал един цент през живота си.

Детективите имаха много уморен вид. Единият се казваше Карела, другият — Клинг. Карела беше дружелюбен като кобра, а Клинг изглеждаше на възрастта на Елвис Пресли. Тримата седнаха до бюрото на един от директорите. Кордис се чувстваше неловко. Крайно неловко. Като престъпник, макар че никога нищо не бе откраднал. Просто си беше такъв. И един кламер да се изгубеше, той се чувстваше виновен, нищо че друг го е взел. Такъв си беше Кордис.

— Господин Кордис — започна Карела, — научихме, че сте били приятел на Ани Бун.

— Да — каза Кордис. — Да.

И си зададе въпроса дали според тях той е убиецът. Би трябвало да е достатъчно да го погледнат, за да разберат, че няма начин да е убиец. Та кой убиец носи очила?

— Кога се срещнахте с нея за последен път? — попита Клинг.

— Преди... преди месец. Да, преди месец. Нали не мислите, че аз съм я убил?

— Господин Кордис, просто ви задаваме някои стандартни въпроси — каза Карела, без да се усмихне.

Боже мой, прилича на кобра. Кордис не бе срещал през живота си човек с толкова злодейски вид. Дали е женен? Как ще е женен, къде ще се намери чак такава мазохистка, че да се ожени за мъж като този Карела?

— Къде ходихте тогава, господин Кордис? — попита Клинг.

— На балет — каза Кордис. — Гледахме „Лебедово езеро“ и „Панде дьо“. На балет бяхме.

— Къде?

— В Центъра.

— И на нея хареса ли й?

— Да, разбира се. Много.

— Кротко момиче ли беше?

— Много беше изискана.

— Виждали ли сте я да играе билиард, господин Кордис? — попита Карела.

— Моля?

— Билиард.

— И аз така чух... За Ани ли говорите? Ани Бун?

— Да.

— Не. И не допускам. Тя не беше такава момиче.

— Знаехте ли, че е разведена?

— Да.

— Познавате ли дъщеря й?

— Моника? Да.

— Разговаряли ли сте с нея по телефона?

— С кого? С Моника?

— Да.

— Мисля, че да. Веднъж или два пъти. Защо?

— Да сте разговаряли наскоро с нея?

— Не. След последната си среща с Ани не съм я чувал. Защо?

— Къде бяхте през нощта, когато тя бе убита, господин Кордис?

— Това беше понеделник, десети юни, добре си спомням. Много добре си спомням. Прочетох във вестниците на следващия ден. Бях ужасен. Такова кротко, изискано момиче. Много изискано. Такива като нея днес не се срещат под път и над път. Много четеше. Познаваше и Драйзер, и Такъри, и Балзак, и Достоевски. Все четеше. За Коледа й подарих „Притчата“.

— Притчата? Коя притча?

— „Притчата“ от Фокнър — поясни Кордис.

— Тя хареса ли я?

— Убеден съм в това. Много мило момиче. Прекрасно момиче.

Имах сериозни намерения към нея.

— И въпреки това не я бяхте виждали цял месец?

— Да, точно така. Именно затова престанах да ѝ се обаждам известно време. Защото разбрах, че намеренията ми към нея стават сериозни.

— Разбирам.

— Все тя ми е в главата, господа. Престанах да се срещам с това прекрасно момиче, а сега вече го няма, мъртво е. Няма никога вече да го видя.

— Господин Кордис, все още не сте ни казали къде бяхте онази вечер.

— Бях си у дома.

— Сам?

— Не.

— А с кого?

— С майка си.

— Вие с майка си ли живеете?

— Да.

— И само двамата ли бяхте?

— Не. Беше дошла една съседка. Играхме карти. Майка ми много обича да играе на карти.

— Ани обичаше ли да играе на карти?

— Не знам, не съм я питал.

— Имали ли сте интимна връзка с нея, господин Кордис?

— В какъв смисъл?

— Ами...

— Не! Никога! Защо питате?

— Просто искаме да знаем.

— Не, никога. Е, целували сме се. Няколко пъти. Само толкова. Тя не беше такова момиче, нади ви казах. Човек не можеше да си позволява волности спрямо нея.

— Да е споменавала пред вас името Джейми?

— Джейми? Не си спомням. Това от „Джеймс“ ли идва?



— Не знаем.

— Джейми... Джейми... Да, сега се сещам. Спомена това име. Спомням си, че много се ядосах. Е, не че се ядосах...

— Наистина ли се ядосахте, господин Кордис?

— Ами което си е вярно, ядосах се. Беше излязла с мен, а ми говореше за друг мъж. Не е учтиво. Не искам да кажа, че Ани беше невъзпитана. В никой случай. И дума да не става.

— С изключение на този един-единствен път — уточни Карела.

— Да. Само тогава. Признавам, че много ми докривя. Стори ми се, че тя... Стори ми се, че говори с много топлина за този Джейми.

— И какво ви каза за него?

— Каза, че го е посещавала в апартамента му и че той бил много мил.

— Спомена ли къде се намира този апартамент?

— Някъде в Изола.

— Къде по-точно?

— Не каза.

— Какво друго ви е казвала за Джейми?

— Друго не си спомням. Аз тогава ѝ заявих, че според мен не подобава на една привлекателна млада дама да посещава един господин в апартамента му. А тя взе, че се засмя.

— Какво каза?

— Каза: „Джейми е голям сладур. Аз го обожавам.“ Нещо от този род. Може би с по-различна интонация, но беше нещо такова. Стана ми неприятно. Повторих ѝ, че според мен не е редно да го посещава в апартамента му.

— А тя?

— Тя ми каза: „Артър, не ставай смешен. При него съм в същата безопасност, както и при теб.“ Това ми каза. — Кордис погледна Карела. — Нещо смешно ли казах?

— Не, не — побърза да каже Карела. — Ни най-малко. Продължавайте.

— Друго няма. Тя повече не го спомена. Престанах да ѝ се обаждам известно време, защото усетих, че започвам да се влюбвам в нея. А после... после прочетох, че е убита. — Кордис се загледа в бюрото.

— А през нощта на убийството сте били в компанията на майка си и на една съседка. Правилно ли съм ви разбрал?

— Да.

— От колко до колко часа?

— От около седем и половина до полунощ.

— През това време да сте излизали от апартамента?

— Не.

— Как се казва съседката?

— Госпожа Александър.

— Благодаря, господин Кордис — каза Карела и стана. Клинг също стана. Само Кордис остана да седи.

— Всичко ли е наред? Мога ли да се върна на мястото си?

— Разбира се — рече Карела. — Ако не ви потърсим пак, можете да забравите, че сме идвали.

Артър Кордис се върна на гишето. Никога повече нямаше да види Карела и Клинг, защото, разбира се, на десети юни между седем и трийсет вечерта и полунощ наистина бе играл на карти в компанията на майка си и на госпожа Александър.

Госпожа Франклин Фелпс не се изненада от новото посещение на Майер и Клинг. Отвори им вратата и се усмихна.

— Господа, очаквах ви. Заповядайте.

Детективите я последваха. Отново минаха покрай тъмното огледало и влязоха в хола със стилната мебел. И тримата седнаха.

— Защо ни очаквахте, госпожо Фелпс? — попита сърдечно Майер.

— Защото реших, че рано или късно ще прецените, че имате основания да подозирате най-вече мен.

— Ами — търпеливо произнесе Майер, — ние работим бавничко. Бавно, но сигурно.

— Радвам се, че сте тук. Чувствам се самотна, когато Франклин го няма.

— Госпожо Фелпс — каза Майер, — искаме да уточним няколко неща.

— Да?

— Вие сте знаели, че вашият съпруг има връзка с Ани Бун, нали така?

— Да. И знаех, че й плаща много повече, отколкото заслужава. Знаех и не ми беше приятно, но прецених, че е най-добре да изчакам, докато цялата работа отшуми. Тези истории идват и си отиват. Казах ви го вече и пак го повтарям. Не съм убила Ани Бун. Нека ви бъде ясно отсега.

— Но вие имате крайно основателна подбуда, госпожо Фелпс.

— Знам — усмихна се тя. — Липсват обаче другите две съставки.

— Какво имате предвид?

— Средствата и възможността.

— Не притежавате пистолет. За това ли ви е думата?

— Така е, не притежавам пистолет. Никога не съм притежавала и никога няма да притежавам. Мразя оръжията. В този дом няма оръжия и няма да има.

— Пистолети лесно се намират, госпожо Фелпс. В днешно време никак не е трудно да се набави.

Госпожа Фелпс сви рамене.

— Съгласна съм. Да допуснем, че съм си набавила. Да допуснем, че съм си купила, без да показвам необходимото за това разрешително — защото не го притежавам. Да допуснем, че съм успяла да си купя пистолет, като съм платила луди пари в някоя зложна къща. Може и да съм. Но какво ще кажете тогава за възможността да я убия, детектив Майер? Не е ли важно да съм имала такава възможност?

— Ами най-добре вие ще ни кажете, госпожо Фелпс.

— Ани Бун е била убита в магазина за спиртни напитки. Той е разположен твърде далеч от мястото, където се намирах по това време.

Майер въздъхна търпеливо.

— Но вие нали шофирате, госпожо Фелпс?

— Да, шофирам — отвърна му тя с едва доловима усмивка. — Обаче...

— Тогава какво е могло да ви попречи да...

— Обаче — продължи тя — едва ли съм могла да отида с кола от Маями Бийч до магазина. Нали знаете, че е на хиляди мили оттук? Е, аз бях там през нощта, когато са убили Ани Бун.

— Разбирам — каза Майер някак сърдито.

— На ваше място бих се обадила в хотел „Шалимар“. Обадете се на управителя. Той ще ви каже колко време съм била там. Ще ви каже

също така, че онази същата вечер бях на прием в чест на гостите на хотела. Едва ли ме е забравил. Обикновено ме забелязват на такива места. — Госпожа Фелпс се усмихна приветливо. — Има ли още нещо, господо?

Полицаят, който проведе междуградски разговор с управителя на хотел „Шалимар“ за сметка на градската управа, бе Майер Майер.

— Госпожа Фелпс в кой ден се регистрира? — попита.

— На пети юни — отговори управителят.

— А кога напусна хотела?

— На четиринайсети.

— На десети юни вечерта хотелът дал ли е прием в чест на гостите?

— На десети ли? Чакайте да проверя. — Настъпи продължителна пауза. — Да, точно така, на десети имаше прием.

— А госпожа Фелпс присъства ли?

— Да, присъства. Беше облечена в яркочервена рокля. Много привлекателна жена.

— В колко часа дойде?

— Приемът започна преди вечеря. В чест на гостите, нали разбирате? Нашият хотел е известен със своите приеми.

— В колко часа започна?

— Към четири и половина. Четири и половина следобед.

— Тъхъ. А госпожа Фелпс там ли беше, когато започна?

— Да.

— А в колко часа си тръгна?

— Да си е тръгнала? Че тя цялата нощ беше там.

— Сигурен ли сте?

— Е, не мога да бъда абсолютно сигурен, разбира се. Имаше много жени в червени рокли. Но по-скоро бих казал, че съм сигурен. Да, сигурен съм.

— Приемът в колко часа свърши?

— Беше много оживено.

— В колко часа свърши?

— Сервирахме закуската в пет и половина — каза управителят.

— Какво?

— Да.

- А е почнал в четири и половина предния следобед?
- Ами да. Нали ви казах, че сме прочути с нашите приеми?
- Изглежда наистина е така. Госпожа Феллс беше ли на закуска?
- Да. Категорично да. Лично аз ѝ сервирах бъркани яйца.
- Все така с червената рокля?
- Да.
- И смятате, че е била там цялата нощ, така ли?

— Имаме хиляди гости — каза управителят. — Те ту влизат, ту излизат. На тези приеми много се пие и... как да ви кажа? Управата на хотела не следи много отблизо с какво точно се занимават гостите през това време.

— Разбирам — каза Майер. — Дошла е на пети и си е тръгнала на четиринайсети. И е присъствала на вашия прием на десети. Добре, господине, благодаря.

— Няма за какво — отвърна управителят.

Майер поседя с мрачно лице, после реши да направи още една проверка. Обади се в авиокомпаниите и попита дали е бил издаван двупосочен билет от Маями и обратно на десети юни на името на госпожа Франклин Фелпс. Същевременно, предвиждайки възможността от ползване на друго име, помоли да му кажат дали въобще някоя жена е ползвала двупосочен билет по този маршрут на тази дата.

Авиокомпаниите направиха необходимите проверки. Оказа се, че на името на госпожа Франклин Фелпс са издавани билети единствено на пети сутринта до Маями и на четиринайсети по обратния маршрут. Оказа се, че на десети нито една жена не е ползвала двупосочен билет по този маршрут. Майер благодари и затвори телефона.

Оригна се, неудовлетворен. От слабите вероятности никога нищо не излизаше.

Полицаят, който се обади по телефона на Моника Бун, се казваше Бърт Клинг.

- Здравей, мила. Позна ли кой е?
- Не. Кой си?
- Познай.
- Таб Хънтър<sup>[1]</sup>?
- Не.

— Робърт Уагнър<sup>[2]</sup>?  
— Не.  
— Тогава не ме интересува — заяви Моника.  
— Обажда се детектив Клинг. Бърт.  
— Здравсти, Бърт — топло откликна Моника. — Как си?  
— Добре, благодаря. А ти?  
— И аз съм добре. Днес получих втора награда в училище.  
— Така ли? По какво?  
— По рисуване.  
— Браво, мила. Може ли да те попитам нещо?  
— Може.  
— Аз вече питах баба ти, но тя не знае. Може би ти знаеш.  
— Питай.  
— Майка ти се е срещала с един мъж на име Джейми. Да ти е говорила за него?  
— Джейми?  
— Да.  
— Да не би да говориш за Джеймисън? Джеймисън Грей?  
— Я повтори, Моника.  
— Джеймисън Грей. Тя веднъж ми говори за него. Каза, че той е най-милият и най-тъжният човек на света, че е много добър и някой ден непременно ще ме заведе при него.  
— Моника, нали не се шегуваш?  
— Не се шегувам. Джеймисън Грей му е името. Така се казва. Нали за този Джейми ме питаш?  
— Ах, Моника, надявам се да е той — каза Клинг. — Дано да е той. Много ти благодаря.  
— Бърт?  
— Кажи.  
— Знаеш ли кога мама ще се върне от почивка? Клинг се поколеба.  
— Тъ... Не знам, гълъбче. Не знам. Много съжалявам.  
— Дано се върне по-бързо — каза Моника.  
— Разбирам те.  
— Е, хайде, да те оставям. Сигурно си много зает. Трябва да ловиш мошеници.  
— Довиждане, Моника. Още веднъж благодаря.

Затвори телефона и извади от чекмеджето телефонния указател на Изола.

— Откри ли нещо? — попита Майер.

— Може би — отвърна Клинг. — Стискай палци. Грей, Джек. Грей Джаклин. Грей, Джеймс... Грей, Джеймс... Боже мой, Майер, цели шест парчета са..., чакай, чакай... ето го, Майер! Джеймисън Грей. Трийсета северна улица, номер 1220. Слагай си шапката.

— Шапка ли? — попита Майер и поглади с ръка плешивата си глава. — Никога не нося шапка. Не знаеш ли, че от това окапва косата?

Номер 1220 на Трийсета северна улица бе чиста на вид четириетажна сграда от кафяв камък. Майер и Клинг бързо откриха пощенската кутия на Джеймисън Грей, качиха се на четвъртия етаж и почукаха на вратата на апартамент номер 44.

— Кой е? — попита младежки глас.

— Отворете — отвърна Майер.

— Отворено е.

Клинг, помнещ почти фаталната грешка на Хоуз, вече бе поставил ръка върху дръжката на служебния револвер. Майер рязко отвори вратата, застанал встрани от нея. От апартамента не се чу никакъв звук.

— Влезте — каза гласът.

С ръка върху револвера, Клинг огледа стаята. В дъното на тъмното помещение, с лице към прозореца, седеше младеж на не повече от двамайсет години.

— Джейми Грей? — попита Клинг, застанал до вратата.

— Да — отвърна момчето.

Беше облечено с черни панталони и разкопчана бяла риза. Навитите ѝ ръкави разкриваха хилави ръце. Момчето не помръдна. Продължи да гледа право пред себе си, сякаш в стаята нямаше никой.

— Познавате ли Ани Бун? — попита Клинг.

— Да — каза момчето и леко се отмести от прозореца. Насочи погледа си обаче към Майер, сякаш той бе задал въпроса. — Тя ли ви изпрати?

— Не — каза Клинг и премига. Стаята бе много тъмна. Ако се изключат слабите слънчеви лъчи, промъкнали се през тъмната завеса,

вътре нямаше никакво осветление. Беше му трудно да различи чертите на момчето.

— Значи не ви е изпратила тя? — попита Грей.

— Не.

— Жалко. Помислих, че е тя. Скоро не е идвала да ме види, затова реших, че може би ми изпраща вест по някого. — Обърна се отново към прозореца. Клинг и Майер се доближиха до него. Момчето не им обърна внимание.

— Често ли ви посещаваше? — попита Майер.

— Да. Поне веднъж седмично. Това ми вдъхваше сили. Тя е прекрасен човек.

— Излизали ли сте заедно?

— Да. Веднъж. Разходихме се из квартала. Нямам настроение да се разхождам много.

— Къде се запознахте, Грей?

— В един бар. И аз не знам как стана. Беше ми се приискало да изпия чаша бира. Случвало ли ви се е? Изведнъж да ви се прииска чаша бира? Няма по-голямо удоволствие, когато сте в настроение. Та тя седна на моята маса. Така се запознахме.

— И какво каза?

— Попита ме как се казвам и аз ѝ казах. Казах, че ми викат Джейми Грей. Беше доста пийнала.

— Ани Бун ли? — попита Клинг, изненадан.

— Да.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен съм. Дъхът ѝ миришеше ужасно и говореше странни работи. Пияна беше. Затова и дойде тук, при мен. Попитах я дали иска чаша кафе. Тя се съгласи и дойдохме у нас.

— И след това продължи да ви идва на гости, така ли?

— Да. Идваше да си говорим. Казваше, че ѝ действа успокоително.

— Сам ли живеете тук, Грей?

— Да.

— Какво работите?

— Преди време бях доста добър пианист. Работех с един състав.

— Защо казвате, че сте били? Сега не сте ли?



— Е, и сега мога да свиря. Мога, естествено. Това, което ми се случи, няма нищо общо със свиренето. Не е лесно обаче да намериш работа. Самото търсене е трудно. Пък и нямам особено желание.

— Какво искате да кажете?

— Ами след това, което се случи...

— След това, което се случи с Ани ли?

— Какво? — попита Грей и вдигна глава.

— Вие притежавате ли пистолет, Грей?

— Не, разбира се. За какво ми е пистолет? Вие споменахте нещо за Ани. Какво...

— Къде бяхте на десети юни през нощта, Грей?

— Не знам. Какво значение има? Вие казахте...

— Не се прави на глупак, Грей.

— На глупак ли? Защо? Какво се е случило на десети юни?

— Нали четеш вестници, Грей? Хайде, не се прави на ударен.

— Вестници? Какво искате? Какво искате да кажете.

— На десети юни беше ли тук, в този апартамент?

— Аз не излизам вечер. А и през деня. Откакто стана злополука...

— Къде беше на десети юни? — попита рязко Майер. — Къде беше по времето, когато убиха Ани Бун?

— Убита! — изкрещя Грей. Скочи от стола си и застана с лице към двамата мъже. — Убита! — Погледна ги с празен поглед. — Убита! Убита!

Клинг вече бе насочил служебния си револвер към тялото на Грей. Майер се втренчи в празните очи върху младото старо лице.

— Прибери пистолета, Бърт — каза тихо. — Той е сляп.

---

[1] Американски актьор. — Б. пр. ↑

[2] Американски актьор. — Б. пр. ↑

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Котън Хоуз получи удовлетворение в деня, когато заловиха Чарлс Фетерик.

Сам Капловиц се обади в участъка в 8,27 сутринта. Хоуз бе извикан на телефона.

— Тук детектив Хоуз.

— Господин Хоуз, обажда се Сам. Сам Капловиц.

— Как сте, господин Капловиц?

— Благодаря, добре. Открих Чарлс Фетерик.

— Къде? — бързо попита Хоуз.

— Работи в „Гравюри Симпсън“. Това е в Ривърхед.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен съм. От господин Симпсън разбрах, че е решил да го уволни. От една седмица не е идвал на работа.

— Благодаря — каза Хоуз. — Веднага се заемам с тази работа. Още веднъж благодаря.

— Няма защо. Радвам се, че можах да помогна.

Хоуз затвори телефона. Откри в указателя номера на „Гравюри Симпсън“ и позвъни. Никой не отговори. Изпи чаша кафе и позвъни отново в 9.10. Свърза се с някой си Алек Симпсън, който му каза, че Фетерик работел при него от шест месеца. Доскоро го смятал за добър работник, но преди около седмица, без да предупреди, престанал да се явява на работа. Хоуз не бе учуден от това, че денят на невяването съвпаднаше с деня, в който Хавиланд бе убит, а Фетерик — ранен. Помоли Симпсън да му даде адреса на Фетерик. Улица „Брагин“ номер 312. Хоуз си записа адреса на улица „Брагин“, благодари на Симпсън, взе служебния си револвер от горното чекмедже на бюрото и се запъти към Карела, който пишеше нещо на машина.

— Открих Фетерик — каза. — Ще дойдеш ли да го заловим?

— Смяташ ли, че ще стреля по мен? — попита Карела.

Хоуз се усмихна.

— Не е изключено. Партньорът ти е малко неопитен.

— Важното, че е надежден — каза Карела. Опипа пистолета в задния джоб. — Да вървим.

Караха мълчаливо до Ривърхед. И да бяха напрегнати, не го показаха. Когато стигнаха сградата на улица „Брагин“ номер 312, излязоха все така мълчаливо от колата. Бързо откриха името на Фетерик на пощенската кутия. Живееше в апартамент 2 А. Изкачиха се с бързи стъпки по стълбището. Този път Хоуз извади пистолета си преди Карела. Този път Хоуз свали предпазителя преди Карела. Пред вратата на апартамента Карела застана отстрани, а Хоуз зае позиция за разбиването ѝ. Ритна ключалката и вратата се развори.

В стаята цареше тишина. От мястото, където бяха застанали, виждаха един фотьойл и ъгъла на легло.

— Няма ли го? — прошепна Хоуз.

— Май го няма.

— Прикрий ме.

С предпазливи стъпки Хоуз влезе вътре в стаята.

Ръката изскочи иззад отворената врата. Тя обгърна врата на Хоуз и го придърпа рязко към себе си. Беше твърде изненадан, за да съобрази да прехвърли Фетерик през рамото си. Успя само да извика: „Стив, изчезвай!“, преди да усети твърдото дуло на пистолета в гърба си.

— Влизай, ченге — произнесе Фетерик. — А си побягнал, а съм очистил приятеля ти.

— Изчезвай, Стив — повтори Хоуз.

Карела влезе в стаята.

— Пускайте патлаците — нареди Фетерик. — И двамата! Бързо! Хоуз пусна пистолета си.

— Стреляй, Стив! Стреляй!

— Ще стреляш, ама ще очисти приятеля ти — предупреди Фетерик — Пускай желязото.

Карела пусна пистолета.

— Влизай — продължи Фетерик.

Карела се отдръпна от вратата и Фетерик я затвори с ритник.

— Велики ченгета — каза. — Видях ви още като паркирахте долу. Голяма работа сте.

— А сега, Фетерик? — попита Карела.

— Мръсни копелета — каза Фетерик. — Мръсни гадни копелета. Заради вас не можах да отида на лекар. Още нося куршума, вашата мама да еба. — Фетерик бе застанал зад Хоуз, забил дулото на пистолета в гърба му. Карела направи крачка към него. — Без номера — каза Фетерик. — Едно ченге вече си отиде, още няколко — все тая.

— Не си разбрал — обади се Карела. — Може да ти се размине с доживотен.

— Това живот ли е? Вече съм бил в пандиза, благодаря. Този път или ще отърва кожата, или ще отида направо на електрическия стол. Това съм решил. — Направи гримаса и се разбра, че усилието му да задържа ръката си около врата на Хоуз му причинява болка. — Мръсни гадни копелета, заради вас не можах да отида на лекар.

— Къде е майка ти, Фетерик?

— Слезе долу да купи нещо за закуска. Не я замесвай в тази работа.

— Укривателство на престъпник.

— Тя нищо не знае!

— Знае, че си ранен.

— Не знае, че е рана от куршум. За нищо не можете да я обвините. Как ме открихте? По боядисването на колата ли?

— Да.

— Трябваше да я пребойдисам. Стори ми се, че ме видяха веднъж. А тук как ме открихте?

— Не е трябвало да търсиш работа като гравьор.

— Това ми е професията.

— Ние пък мислихме, че кражбите и убийствата са ти професия — ехидно подметна Хоуз.

— Затваряй си устата! — предупреди Фетерик. Отдръпна леко пистолета, после го сръга болезнено с дулото. Хоуз се стегна.

— Да не сте решили да ми лепнете и онази работа с Ани Бун? Дето писаха вестниците?

— Ти ли беше? — попита Карела.

— Не. Алибито ми е непробиваемо. Това поне не можете да ми го припишете.

— Бъди добро момче и пусни пистолета — рече Карела.

— Защо? За да ми дадат доживотен? Как не! Вие двамата влязохте право в ковчега. Стана ли ви ясно?

— Ти си един жалък келеш — каза Хоуз. — Нямах пипе за...

Фетерик отдръпна пак пистолета, за да сръга повторно Хоуз. Този път обаче Хоуз се бе подготвил. Щом усети, че дулото се отлепва от гърба му, той мигом се извърна рязко, премести центъра на тежестта си така, че да изблъска ръката с пистолета встрани. В същото време се наклони напред, изхвърли нагоре ръце и улови ръката, обвила се около врата му.

Автоматичният пистолет в ръката на Фетерик гръмна, но самият Фетерик вече бе във въздуха, когато това, стана, прелитайки над гърба на Хоуз. Карела беше в другия край на стаята. Хоуз успя да прехвърли Фетерик като чувал с брашно. Фетерик падна тежко по гръб, седна и се опита да насочи пистолета, когато Карела го ритна. Ритна го в ръката, така че и вторият изстрел бе даден наслуки. Хоуз междуременно бе скочил и всичките му осемдесет килограма се стовариха върху Фетерик като падаща скала. Прикова го към пода и след това започна да го удря, докато онзи изгуби съзнание. Ръката на Фетерик изпусна пистолета. Той остана да лежи на пода и да диша тежко.

— Извадихме късмет — каза Карела.

— Щеше като нищо да ни застреля — допълни Хоуз.

— Така е. Благодарих ли ти?

— Не.

— Тогава благодаря — каза Карела. — Дай сега да завлечем този боклук до колата.

Чарлс Фетерик не беше убил Ани Бун. Алибито му за нощта на десети юни бе непоклатимо като скала. Това не беше от голяма полза за Фетерик, тъй като ченгетата вече бяха събрали доказателства срещу него за едно убийство. Но в интерес на истината, не беше той убиецът на Ани Бун.

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Кой е убиецът?“ — се питаха в началото.

Сега вече имаше още един въпрос: Кой е убитият? Бяха задавали много въпроси за едно момиче на име Ани Бун, а се оказа, че има много момичета под това име. И сега, за да разберат кой е убил Ани, трябваше първо да си изяснят кое от момичетата е било убито. Червенокосото, изпълнено с жизнерадост? Интелектуалката, обичаща книги и балет? Умело играещата бiliarд? Разведената съпруга? Любовницата? Майката? Дъщерята? Умерено пиещата? Алкохоличката? Момичето, което общуваше с едно сляпо момче? Коя беше Ани? И коя Ани е била убита? Или всичките заедно бяха Ани и бяха убити едновременно?

Не, убиецът очевидно бе убил само една от тях. Сега се оказа, че убиецът си има конкретен проблем и този проблем е едно писмо.

Застанал под козирката на входа на отсрещния жилищен блок, убиецът бе в състояние да наблюдава всички, които влизаха и излизаха от блока на госпожа Травейл. Когато Моника и баба ѝ се отдалечиха по улицата, убиецът бързо прекоси и се изкачи по стълбите. Не му беше лесно обаче да разбие вратата на апартамента, не вървеше да се вдига шум, да се чува цепенето на дърво. Затова убиецът използва обикновен железен клин. Пъхна го в процепа на вратата и натиска, натиска, докато вратата поддаде. След това убиецът се отпрати към стаята на мъртвата Ани Бун.

Там събори книгите от лавиците, изтърбуши гардероба, разби грамофона на парчета, свали всичко от леглото. Обаче не откри писмото.

Разрушителната вихрушка премина през целия апартамент, търси, търси, не намери нищо. Вбеси се от провала си и опустоши имуществото гневно и безсмислено, както го стори в магазина за спиртни напитки в нощта на убийството. Убиецът тършува, чупи и унищожава. Обаче не откри писмото.

Все пак успя да постигне две неща.

Първо, докара ченгетата отново в апартамента. Този път те бяха проумели истинската значимост на писмото. Този път апартаментът бе

претърсен от десет полицаи. Този път, след като две ченгета минеха през една стая, на тяхно място отиваха веднага две други ченгета, които започваха да претърсват всичко отначало.

Откриха писмото върху бюрото на Ани.

Беше го мушнала заедно с плика в по-голям плик, съдържащ рекламна брошура на един от големите универсални магазини. Добре скрито между страниците на брошурата, писмото бе останало незабелязано за убиеца. Убиецът, разбира се, не беше разполагал с десет души, обучени да претърсват, на които при това им се плащаше, за да вършат тази работа.

Писмото бе съвсем кратко. Не беше образец на добра проза. В него бе казано само толкова, колкото е трябвало да се каже. Явно е било набързо, но не и в състояние на гняв. В писмото се обещавахе едно хладнокръвно предумишлено убийство. Обещавахе се смърт с хладни и точни думи. Ето какво пишеше:

Ани Бун,  
Скоро...  
Ще разберам защо.  
Вече знаеш защо.  
Ще платиш, скоро и бързо!  
Ще умрем!

Убиецът не си бе сторил труда да подпише писмото, но така или иначе, с написването му беше подписал две смъртни присъди: на Ани Бун и своята собствена. Това бе второто нещо, което убиецът бе успял да постигне.

От плика се виждаше, че писмото е било пуснато от международното летище в осем часа сутринта на пети юни.

Останалото беше лесно.

Молбите за регистрация на автомобили се попълват върху формуляр. Тези формуляри се съхраняват в щатските служби за

регистрация на моторни превозни средства.

Ако някога сте регистрирали автомобил, вие сте попълнили този лист. Попълнили сте го саморъчно и сте го подписали. Със собствения см почерк. Още при първата си молба за разрешително за шофиране вие сте попълнили този формуляр. В него се изисква подпис на молителя и се уточнява: изпишете пълното си име на ръка.

Съвсем наскоро един пияница на име Джордж влезе с несигурна крачка в детективската стая на 87-и участък с желанието да поговори за младото момиче, дето го утрепали в магазина. Разговаря с Майер и след това Мисколо пуска шегички по негов адрес. Пияницата обаче бе успял да каже нещо, а именно: че е видял как някой потегля с кола от магазина след убийството, след като пияницата чул изстрели и шум от изпотрошени стъкла. Ако пияницата казваше истината и момчетата от 87-и участък в случая нямаха работа с шофьор без разрешително, караш нерегистрирана кола, то на убиеца не му оставаше още много време на свобода. Той бе оставил почерка си върху писмото до Ани Бун. Във формулярите при регистрацията на моторни превозни средства имаше хиляди и хиляди подписи. Започна сравняването на почерците.

Пияницата на име Джордж не беше излъгал, а и ерата на чудесата бе отдавна отряла.

Госпожа Франклин Фелпс, макар и седнала върху груб канцеларски стол в стаята на детективите, запази царствената си осанка. Възложиха разпита ѝ на Карела, защото имаше славата на мъж, който има подход към жените, нищо че беше семеен. На нея обаче ѝ беше ясно, че играта е приключила. Личеше си по очите и по лицето. Всеки полицаи щеше да е в състояние да я разпита успешно. Дори току-що завършилият Полицейската академия.

— Госпожо Фелпс — започна Карела, — вие сте отпътували за Флорида на пети юни. Така ли е?

— Да — отвърна госпожа Фелпс.

— Преди да се качите на самолета, пуснахте ли това писмо от международното летище? — показа ѝ той писмото в синия плик.

— Да.

— Значи още преди да се качите в самолета сте били взели решението да убиете Ани Бун?



— Да.

— Убихте ли Ани Бун вечерта на десети юни, госпожо Фелпс?

Госпожа Фелпс не отговори.

— Тогава ли я убихте?

— Да.

— Ще ни разкажете ли нещо повече?

— Защо? — попита тя с угаснал глас.

— Бихме искали да знаем.

— Вървете по дяволите — каза госпожа Фелпс. — Убих жената, която се опитваше да ми отнеме съпруга. Убих любовницата на Франклин. Няма защо повече да ви обяснявам.

— Убихте не само една любовница — каза Карела. — Може и да не ме разберете, госпожо Фелпс, но вие сте убили много жени. Много различни жени.

— Убих просто една жена. Любовницата на мъжа си. Нея реших да убия и само нея убих.

Гледаше втренчено, без да мига.

— Няма ли да ни разкажете нещо повече?

— Вървете по дяволите — повтори госпожа Фелпс.

Вестниците окачествиха убийството като престъпление от любов.

На процеса прокурорът наблегна върху демоничното хладнокръвие, с което госпожа Франклин Фелпс бе планирала и извършила убийството. На процеса тя разказа как ѝ хрумнало да убие Ани Бун по същото време, по което намислила да почива във Флорида, как двете решения се преплели в мислите ѝ и довели до фаталния замисъл. Отпътувала за Маями на пети юни. Не могла да се сдържи да не изпрати заплашително писмо от летището. Писмото, което впоследствие доведе до нейното разобличаване и залавяне. Планът ѝ бил прост. Още на път за Маями вече имала в чантата си билети за още два полета — единия от Маями до Изола на името на Фрида Нелсън, другия — от Изола до Маями на името на Джун Арбътнот.

На десети юни хотел „Шалимар“ дал въпросния прием — неочакван късмет, на който госпожа Фелпс не била разчитала. Първоначалното ѝ намерение било да осъществи плана си с допълнително подсилване на алибито, тъй като смятала, че самото ѝ присъствие в Маями Бийч на няколко хиляди мили от града

автоматично щяло да я изключи от кръга на заподозрените. След като обаче, така или иначе, имало прием, решила да се възползва от него. Явила се в началото с ярка червена рокля. Измъкнала се рано и отишла с такси до летището, откъдето в 18.30 часа взела самолет под името Фрида Нелсън. Самолетът пристигнал на международното летище в 22.15 часа вечерта.

След това взела колата си, оставена на паркинга на летището пет дни по-рано. Отишла в магазина, убила Ани с автоматичния пистолет калибър 25, който закупила незаконно две седмици преди това от зложна къща, унищожила всички бутилки с надеждата, че това още повече ще отклони подозрението от нея.

Четирийсет минути след убийството вече била отново на летището. Под името Джун Арбътнот взела самолета за Маями, излитащ в 0.30 часа сутринта. Полетът минал добре и тя кацнала в Маями в четири часа сутринта. Взела такси до хотела и пристигнала тъкмо за закуска.

По време на процеса, въпреки че се призна за виновна, госпожа Фелпс бе наречена от прокурора „хладнокръвна и свирепа убийца“.

По време на процеса госпожа Фелпс категорично отказа да съобщи от коя зложна къща е закупила пистолета.

По време на процеса, макар че прокурорът бе настоявал за смъртна присъда, госпожа Франклин Фелпс бе осъдена на доживотен затвор.

Детективите от 87-и участък се прибраха с кола от процеса, в който бяха взели участие като свидетели на обвинението.

Беше горещ августовски ден и всички бяха по къси ръкави. Отпред седяха Майер и Клинг, който шофираше, на задната седалка — Карела и Хоуз.

— Знаеш ли кой разкри това престъпление? — попита Майер. — Да не мислиш, че сме ние?

— Котън Хоуз го разкри — каза Клинг с усмивка.

Хоуз улови усмивката в огледалото и също се ухили.

— Което си е вярно...

— Никой от нас не го разкри — каза Майер. — Госпожа Фелпс сама се издаде. Вярно, че ѝ помогна един пияница на име Джордж. В тази пиеса Джордж е главният герой.

Карела мълчеше, което не бе характерно за него.

— Какво става, Стив? — попита Клинг.

— Какво? — сепна се Карела. — Нищо.

— Мисли за жена си — рече Майер. — Не е приятно човек да научи, че съпругите могат да убиват.

Карела се усмихна.

— Има нещо такова.

— Да не би да те е страх Теди да не очисти някого? — попита Клинг. — Я аз да стоя по-надалеч от женитбата.

— Не, не. Мислех си за думите на госпожа Фелпс: „Убих просто една жена.“ И си мисля, че може би не е убила никого.

— Прокурорът не беше на това мнение — обади се Хоуз.

— Е, да. Но все пак може би друг е истинският убиец. Може би друг отне живота на Ани Бун, че и на госпожа Фелпс. Може би друг е убиецът.

— Кой, Стив? — попита Клинг.

— Франклин Фелпс — каза Карела. — Щом Джордж е героят, тогава Фелпс е злодеят. Той е долният мръсник в тази пиеса.

— Може и да си прав — каза Хоуз.

Детективите се смълчаха.

Вдишваха топлия летен въздух. Колата бавно продължи да си проправя път към участъка и задушната детективска стая.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.